COMOARA NEGUSULUI

EDITURA TineFama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

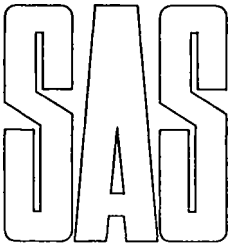

Comoara Negusului

V.3.0

ISBN
973-9138-96-9.

© Malko Productions – Paris.
SAS Le trésor du Négus
Gérard de Villiers
© *Pentru versiunea românească*:
***TINERAMA*, 2000.**

Gérard de Villiers

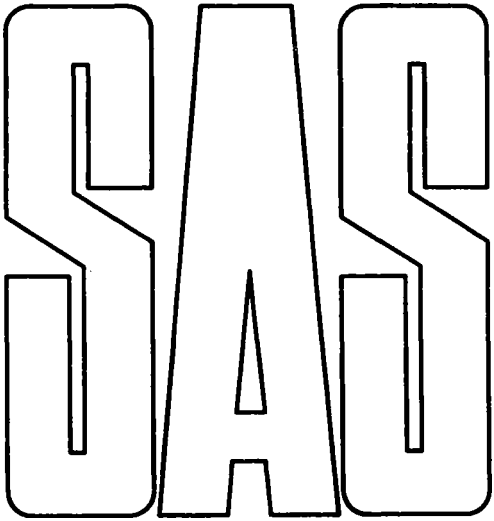

Comoara Negusului

În româneşte de:
Maria Măciucă.

2000

Capitolul I.

Privirea lui Malko alunecă de la posterul prins în pioneze pe zid, ce reprezenta bucuriile turismului în Etiopia prin intermediul unei superbe negrese danakil, cu păr creţ şi sâni fabuloşi, la prinţesa Chewaye Mekonnen, care stătea pe pat în faţa lui.

Ea însăşi ar fi putut fi servi ca model pentru un afiş publicitar. În mişcarea pe care o făcu pentru a ajunge la pachetul de ţigări de pe masă, pijamaua din mătase de culoarea pielii se desfăcu, lăsând la iveală sânii grei şi ascuţiţi. Etiopiana îşi ridică ochii negri, tulburi de *tej*[1] spre Malko:

— La ce vă gândiţi?

El îşi aduse aminte la timp de bună sa educaţie şi spuse surâzând, cu o voce aproape normală:

— La contrastul dintre acest afiş şi rafinamentul dumneavoastră.

Patul în care stătuseră era acoperit cu aşternuturi din satin; trei cearceafuri, două mov şi unul negru, cu care se acoperiseră. Era luxul întruchipat. Fără să-i răspundă, Chewaye se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe coate. Mătasea îi scotea în relief formele sculpturale, până în cele mai mici amănunte.

Malko încă nu-şi desprinsese ochii de la sânii de o perfecţiune aproape ireală, când prinţesa Chewaye îşi schimbă poziţia. Foşnetul făcut de pantalonul din mătase pe cearceaful mov era de o asemenea senzualitate, încât risipi ca prin farmec două mii de ani de civilizaţie. Malko băuse şi el destul *tej*, fără a mai pomeni de *guder*, un vin etiopian de paisprezece grade, pe care chelnerii de la *Kekob* îl turnau de parcă ar fi fost apă. De când părăsise restaurantul, Malko parcă plutea. Nici prinţesa nu era mai prejos. Cu destulă dificultate, reuşise să coboare scările singurului etaj ce separa camera ei de restaurant. Altitudinea la care se aflau sporea efectele alcoolului, accelerându-le bătăile inimii şi generând o ciudată presiune asupra lor. Malko dăduse

[1] Hidromel (n. a.).

uitării motivele pentru care se afla aici, în inima Africii, la *Addis Abeba*[2], capitala fostului regat al Etiopiei. El se aplecă deasupra prinţesei Chewaye şi îi desfăcu larg pijamaua. Prinţesa nu făcu nici un gest ca să se acopere. Sânii ţâşneau din mătase ca nişte globuri de marmură, asemenea celor din afiş, dominând patul imens. Ochii întunecaţi ai etiopienei se aţintiră asupra lui Malko. Între degete, ţigara fumega.

— Sunteţi mulţumit?

Se împlinea o săptămână de când luau cina în fiecare seară. Flirtaseră pe pista de dans de la *Hilton*, dar, intimitatea dintre ei nu trecuse de acest stadiu. Până acum, niciodată prinţesa nu se îmbrăcase atât de provocator.

— Nu, zise Malko.

El întinse braţul şi degetele mâinii drepte alunecară pe pielea satinată a sânilor, ale căror sfârcuri se întăriră brusc. Mâna întârzie pe curbura cărnii tari. Prinţesa Chewaye tresări scurt, ca şi cum ar fi fost arsă şi, făcu un salt, scăpând de mângâierea destul de precisă. Braţul lui Malko căzu greu, iar acesta avu impresia că o betonieră îşi descarcă greutatea pe stomacul său. Era frustrat şi nebun de furie. Întotdeauna avusese oroare de genul acesta de femeie, care te aţâţă şi apoi te respinge. Se îndreptă către fereastră, de unde admiră, de la înălţimea celor opt etaje, toată partea de est a oraşului şi bulevardul Menelik, acum pustiu. De pe terasa restaurantului *Kekob,* aflat la ultimul etaj al clădirii, se putea admira întreg oraşul. Interdicţia de circulaţie intra în vigoare abia la miezul nopţii, însă străzile erau pustii de mai bine de zece ore. Deşi înstelat, cerul apăsa în mod sinistru oraşul mort, un *patchwork* alcătuit din palate, bidonviluri şi zgârie-nori ca acela în care se afla Malko. Oraşul nu avea un centru adevărat, fiind construit în jurul diferitelor fortificaţii de pe vremea împăratului Menelik, ridicate în secolul precedent.

Din interiorul unei magherniţe, câinii începură să latre furioşi. Malko se simţi mai calmat. În momentul în care se întoarse, un parfum dulceag îi izbi nările.

Într-un vas aşezat pe noptieră, ardeau câteva beţişoare

[2] „Floarea cea nouă", în limba amarik. (n. a.).

aromate. Volutele de fum păreau să învăluie prinţesa care, sprijinindu-se într-un cot, complet goală, se uita la Malko cu o expresie maliţioasă. Chiar şi în această poziţie, sânii ei sfidau legea gravitaţiei. Malko simţi cum îl inundă un val de adrenalină. În faţa ochilor săi era o scenă ieşită direct din lampa fermecată a lui Aladdin: pereţii tapetaţi cu blană albă, bogatele mătăsuri din satin mov şi negru în mijlocul cărora trona tânăra prinţesă, pe cât de frumoasă, pe atât de impudică. Totul contrasta violent cu micul oraş, lipsit de vlagă, terorizat şi primitiv, în care se ucidea la fiecare colţ de stradă, printre turmele de măgari ce se amestecau printre maşini şi, în care, coioţii umpleau grădinile ambasadelor.

Micul studio supraîncălzit era ca un *Shangri-La* de vis, neaşteptat în mijlocul acestui spaţiu dezolant.

Pentru prima oară de la sosirea sa în Addis Abeba, Malko se felicita că spusese *da* ofertei făcute de *Central Intelligence Agency*. Nici nu-şi dădu seama când se apropie de Chewaye. Mâna sa aluneca din nou pe pielea mătăsoasă şi caldă, continuându-şi mângâierea începută mai înainte. Malko îşi simţi gura uscată şi pântecele cuprins de flăcări. Dacă nu ar fi fost părul creţ de negresă, prinţesa Chewaye ar fi putut fi uşor luată drept o europeancă bine bronzată. Ochii ei întunecaţi urmăreau degetele care o atingeau. Nările îi fremătau spasmodic, trădându-i tulburarea. Buza superioară se ridică, dezvelindu-i dinţii de sălbăticiune, în timp ce murmura:

— Mai uşor…

Malko abandonă sânii din marmură cafenie şi coborî spre pântecele plat care palpita cu furie. Coapsele lungi şi pline se desfăcură singure. Tânăra femeie se lăsă pe spate, cu ochii larg deschişi. Cum degetele lui Malko se jucau cu cruzime pe pântecele ei, ea se redresă şi, cu gesturi de înecată, începu să-şi scoată veşmântul. El îşi întrerupse mângâierile ca să o ajute, îngenuncheat pe blana de zebră aşternută în faţa patului.

În mod voit stătea în această poziţie neconfortabilă. Se simţea incapabil să reziste în faţa dorinţei ce l-ar fi cuprins dacă ar fi fost lângă ea. Dorea să prelungească încă această

plăcere inefabilă. Fără să-şi schimbe poziţia, el trase către el trupul flexibil, aşezându-i picioarele de o parte şi de alta a gâtului său. Când se înclină asupra ei, Chewaye îl respinse şoptind:

— Nu, nu aşa.

Ea mai spuse ceva în limba amarik, cu mişcări de felină, cu picioarele în aer şi cu degetele înfipte în cearceafurile din satin, scuturată de convulsii. Când simţi atingerea gurii lui Malko, trupul îi zvâcni ca electrocutat. Pântecele i se încordă, iar braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui Malko, forţându-l să se ridice. Nu exista nici o părticică a corpului pe care să nu o ofere amanţilor, dar educaţia ei religioasă o paraliza când era vorba de anumite limite. Din nou, ea se lăsă pe spate, atrăgându-l şi pe el deasupra. Mişcarea asta fu atât de firească, încât sexele lor se întâlniră fără nici un gest suplimentar.

Malko o penetră atât de pătimaş, încât simţi cum li se ciocnesc oasele. Totul, fără nici cel mai mic efort. Prinţesa tresări de parcă ar fi fost străpunsă cu un fier înroşit în foc. Mâinile ei îl strângeau cu furie, pântecele îi venea în întâmpinare, aspirându-l cu nesaţ. Malko se redresă, rămânând îngenuncheat, încercând să se desprindă din încleştarea braţelor ei. O apucă strâns de coapse şi o ridică spre el, obligând-o să atingă podeaua cu picioarele. În această poziţie, el se retrase din ea. Apoi o pătrunse din nou. Chewaye gemea, cu ochii închişi, cu mâinile încleştate în cearceafurile de mătase, sub mişcările sacadate, lente şi profunde. Însă tot nu-i era de ajuns. Cu vocea alterată, ea spuse:

— *Tolo, tolo!*[3]

Cuvintele rostite în limba ei nu erau dintre cele destinate oricărei urechi… De mai multe ori, Malko simţi că femeia este la limita orgasmului. Atunci ea îl respingea scurt câteva secunde, ca apoi să-l atragă din nou, iar şi iar. Treaba asta ar fi putut continua încă ceva timp, dacă el nu ar fi făcut imprudenţa să-şi cufunde faţa între sânii arzători.

Braţele femeii îl cuprinseră ca nişte adevărate tentacule. Contactul cu pielea mătăsoasă şi dură îl făcu să-şi piardă

[3] Repede, repede! (n. a.).

controlul.

Lăsând la o parte orice gingăşie, el se porni să o sondeze cu furie, într-un halou de sudoare şi parfum, derapând pe mătase şi alunecând fără să vrea afară din ea. Ei se rostogoleau acum într-un vârtej confuz. Malko aluneca mereu, neavând alt punct de sprijin în afară de trupul ei.

În cele din urmă, el reuşi să-şi fixeze picioarele într-o cută a aşternutului, găsind astfel un punct de sprijin solid care să-i permită să o penetreze cu o şi mai mare violenţă. Ca şi cum atât ar fi aşteptat, picioarele etiopienei se încrucişară cu ale lui, ca într-un nod de reptile. Ei alunecară unul către celălalt, în poziţia misionarului dezlănţuit, iar sânii grei striviră pieptul lui Malko. Gura femeii îi găsi faţa şi limba ei fierbinte şi agilă îi pătrunse în ureche ca o împunsătură electrică. Era acum rândul ei să facă dragoste. Ai fi zis că se luptă doi pitoni siamezi. Bazinul prinţesei fu cuprins de convulsii. Malko scoase un urlet furios. Cele zece unghii ale femeii îi străpungeau pielea spinării. Asta nu mai era o mângâiere, ci mai degrabă strânsoarea unui animal de pradă, gata să-şi ucidă victima. Unghiile lui Chewaye lăsară dâre lungi şi însângerate pe omoplaţii lui Malko. Urmă o explozie în serie, iar sexul acestuia fu aspirat şi golit de ultima picătură de putere. Apoi amândoi se prăvăliră că fulgeraţi, fără suflare, secătuiţi. Chiar în clipa în care din beţişoarele parfumate nu mai rămânea nimic. Inima lui Malko era o vietate autonomă ce încerca să scape din cuşca toracelui. Picioarele femeii încă erau încolăcite în jurul său, dar mâinile ei se dezlipiră de spatele lui. În acel moment, Malko scoase un ţipăt de durere. Cele zece dâre îl ardeau ca nişte lovituri de bici.

Chewaye Mekonnen, văduva unuia dintre nepoţii *negusului*[4] era cu siguranţă făcută din esenţa din care sunt alcătuite prinţesele, chiar dacă era astfel doar prin alianţă…

Îngenuncheată cu ochii închişi pe câmpul de bătaie alcătuit din mătăsuri bicolore, Chewaye se ondula în ritmul unui cântec amarik. Malko, lungit cu faţa în jos, încerca să-şi recupereze forţele şi să-şi adune gândurile. Din când în când, ea se apleca deasupra sa, atingându-i rănile cu

[4] Împăratului (n. a.).

vârfurile arzătoare ale sânilor. Cu simţurile potolite, Malko îşi aminti că fusese trimis acolo de *Centrala C.I.A.* Din Londra şi nu de o agenţie de turism. Că, într-un dosar de culoare verde, exista un ordin pentru misiunea sa, eliberat de Deputy Director al secţiei *Africa*. Cu o umbră de tristeţe, el realiză că minunatul orgasm de care avusese parte fusese probabil şi el prevăzut ca făcând parte din program, de către vreun birocrat, specializat în astfel de misiuni.

— La ce vă gândiţi acum? întrebă brusc Chewaye.

Intimitatea nu o făcuse să-l tutuiască.

— La sora dumneavoastră, răspunse Malko. Sunt extrem de încântat că m-a trimis aici.

Sora lui Chewaye, aflată în exil la Londra, îi dăduse o scrisoare, ce avea să ia locul lui *Sesam, deschide-te* şi, încă într-un sens mult mai complex decât îşi putuse el imagina… Malko o întâlnise la un cockteil oferit de *C.I.A.* În saloanele de la Dorchester. Desigur, printr-un hazard *fericit*…

— În ciuda revoluţiei, dumneavoastră nu trăiţi deloc rău, remarcă el. Acest mic studio este deosebit de plăcut.

Ochii negrii ai negresei se făcură şi mai întunecaţi.

— Doar nu credeţi că asta îmi este de ajuns! făcu ea supărată. Militarii mi-au ucis jumătate din rude, iar unchiul meu este închis la *Vieux Guebbi* de optsprezece luni. Stă într-o pivniţă cu încă alţi treizeci de prizonieri. Abia dacă au ce mânca… Dacă aş avea un paşaport, aş pleca imediat la sora mea.

Lui Malko îi fu ruşine de remarca făcută. Chewaye aparţinuse vechiului regim, exterminat fără milă de către *Derg*, junta ce se instalase la cârma ţării după abolirea monarhiei, la 12 decembrie 1974 şi care, guverna după principii inspirate direct din Ubu şi din Kafka. Se împuşcau într-o veselie între ei. Din cei douăzeci de ofiţeri şi subofiţeri care se reuniseră la început nu mai rămăseseră decât şaisprezece.

— Nu puteţi să obţineţi paşaport? întrebă Malko. Chewaye zâmbi cu amărăciune.

— Cum să nu? Trebuie numai să plătesc o taxă de şaptezeci de mii de dolari etiopieni.

Malko privi luxosul apartament. Într-o ţară ca Etiopia,

cearceafurile din satin trebuiau să valoreze cât greutatea lor în aur.

— Nu aţi putea să strângeţi totuşi această sumă?

Chewaye lăsă ochii în jos.

— Ba da, poate că aş putea. Dar aş fi întrebată de unde am luat banii. Pentru asta, m-ar închide la *Divizia a patra* şi m-ar viola până aş crăpa. Ştiţi ce i-au făcut unei verişoare?

— Nu, zise Malko.

Chewaye se îndreptă, scoţând sânii în afară. Pe trup îi curgeau picături de sudoare. Ca cei mai mulţi dintre maharas, avea pielea foarte deschisă la culoare. Deşi africanii consideră Etiopia o ţară fascistă, ei au ales Addis Abeba ca sediu al *OUA*[5]*.* tocmai pentru că etiopienii aveau o culoarea la care râvneau cu toţii.

— Au venit să o caute într-o zi, continuă prinţesa cu vocea scăzută şi au dus-o acolo. Ea l-a pălmuit pe ofiţerul care a vrut să o violeze, iar acesta a ucis-o pe loc. După aceea, au pus familia să plătească cinci dolari pentru glonţul irosit şi doisprezece dolari pentru garda de corp, zicând că revoluţionarii sunt săraci!

De departe se auzi urletul sinistru al unui coiot. Chewaye se aplecă deasupra lui Malko, suflându-i fumul ţigării în faţă.

— Aşteptând să mă ucidă, fumez, beau şi fac dragoste.

— Dar nu aveţi necazuri cu militarii? o întrebă el.

Chewaye se crispă imperceptibil.

— Deocamdată nu. În fine, nu prea. Acum o lună, am fost convocată ca să mă anunţe că nu mi-am plătit chiria de un an de zile! Era vorba de două mii de dolari etiopieni. Dacă nu le plăteam, m-ar fi aruncat în stradă. Acum totul este naţionalizat, chiar şi magherniţele. Biata mea menajeră, *mamita*, a muncit toată viaţa ca să aibă o căsuţă a ei. Acum aparţine statului.

— Deci a trebuit să le plătiţi?

— Bineînţeles. Ştiau că lucrez la *Zebra Club*, la fel ca toate prietenele mele. Suntem animatoare.

— Reuşiţi să vă câştigaţi existenţa? o întrebă Malko cu o voce egală.

Chewaye nu remarcă luminiţa rece din ochii lui. Alteţa

[5] Organisation de l'Unité Africaine (n. t.).

Serenisimă se transformase acum în agentul *colaborator*. Era din nou în exerciţiul funcţiunii. Treaba asta îi făcea adesea oroare, dar se transformase într-o a doua natură. Ca să fie mai comod, se întoarse pe o parte şi rămase sprijinit într-un cot.

— Chiar credeţi că am devenit o târfă? îl întrebă prinţesa Chewaye cu o voce ce ar fi îngheţat până şi un aisberg.

— În situaţia dumneavoastră, nu ar fi deloc dezonorant, răspunse el cu blândeţe.

Chewaye se apropie de chipul lui şi îl întrebă tăioasă:

— Cât am câştigat acum?

— Oricât doriţi!

— Adevărat?

Buzele ei se deschiseră într-un zâmbet strălucitor şi senzual.

El o aprobă râzând.

Prinţesa făcu o mică mişcare. Malko scoase un urlet de durere şi o împinse cu un gest atât de brusc, încât femeia căzu pe jos, trăgând după ea unul din cearceafuri. Lui Malko nu-i venea să creadă. Deasupra ombilicului se lăţea roşeaţa arsurii de ţigară!

Chewaye îl observa atentă, cu ochii scăpărând de furie.

— Ar fi trebuit să-mi sting ţigara chiar pe sexul dumneavoastră.

El crezu că femeia se va repezi la el şi încercă să-şi păstreze calmul.

— Ascultaţi-mă, Chewaye, în afară de clubul unde sunteţi animatoare, nu mai lucraţi nicăieri, iar bunurile v-au fost confiscate. Or, luxul care vă înconjoară dovedeşte altceva. Mai devreme, mi-aţi spus că cheltuiţi mai mult de opt sute de dolari pe lună numai pe îmbrăcăminte. Aceşti bani trebuie să vină de undeva.

Prinţesa Chewaye îl scrută cu un amestec de furie şi neîncredere. Părea că ezită.

În clipa în care simţi că este mai calmă, Malko adăugă:

— Cred că o femeie atât de atrăgătoare ca dumneavoastră nu poate avea niciodată probleme adevărate.

Asta avu rolul declanşator. Negresa se repezi ca o

nebună şi aproape că smulse din ţâţâni uşa unui dulap. Când se întoarse cu faţa, Malko stătea cu toţi muşchii încordaţi, în apărare, aşteptându-se să fie ameninţat cu o armă. Dar ea avea în mână doar o mică geantă din pânză. Cu gura strânsă, ea se întoarse către pat scuturând geanta deasupra lui. O pulbere fină de paiete galbene se împrăştie pe pântecele lui, acoperindu-l cu o peliculă rece şi curios de grea. Chewaye aruncă geanta goală şi, cu mâinile pe şolduri, îl întrebă:

— Ştiţi ce este asta?

El luă între degete câteva paiete şi le cercetă. Păreau mică sfărâmată. Cu toate astea, el simţi că inima îi bate mai repede. Cu un calm forţat, el spuse:

— Nu.

— Nu vedeţi că este praf de aur?

— De aur?

— Da, de aur. Aici, pe pântecele dumneavoastră, este aur în valoare de două mii de dolari.

Malko trecu cu vârful degetelor peste pulberea de un galben pal. Îi venea să ţipe de bucurie. Informaţiile primite de la *C.I.A.* se dovedeau exacte. Dar se afla încă departe de reuşită. Luă în palmă câteva paiete.

— Nu era necesar să risipiţi o asemenea avere doar ca să-mi dovediţi că sunteţi o femeie cinstită, zise el. Vă credeam oricum.

Prinţesa Chewaye ridică din umeri nepăsătoare.

— Nu are nici o importanţă. Am atât cât vreau.

— Atunci, de ce nu vă cumpăraţi un paşaport?

Ea se închise în sine.

— V-am explicat deja.

Chewaye nu era deloc dornică să continue discuţia pe această temă. Aşezată în genunchi lângă Malko, ea începu să deseneze arabescuri pe pântecele lui, evitând arsura produsă de ţigară.

— Să nu mai discutăm despre asta, făcu ea pe un ton sec.

Ea începu să sufle paietele, răspândindu-le pe cearceaful de satin. Părea că-şi regăsise bună dispoziţie.

Profitând de această relaxare, Malko îndrăzni să mai

mute un pion în atac.

— Spuneţi-mi, Chewaye, acest aur este din comoara *negusului*?

Reacţia fu imediată. Un val de mânie mătură surâsul de pe chipul prinţesei, care scoase un singur cuvânt:

— *Prick*![6]

Mâna care se juca cu sexul lui se strânse cu brutalitate şi Malko simţi cum patru unghii îi intră în carne. De astă dată însă, nu era plăcere. Faţa ei era schimonosită de ură.

— Liniştiţi-vă! strigă Malko prinzând-o de mână.

Prinţesa Chewaye continua să-şi înfigă unghiile. Durerea devenise insuportabilă. Malko o prinse de gât cu mâna stângă, apăsându-i carotida. Timp de interminabile secunde, ei se luptară astfel. Cu ochii ieşiţi din orbite, negresa nu-şi lăsa prada din mână. În cele din urmă, ochii ei se înceţoşară şi îi dădu drumul. Imediat, Malko slăbi strânsoarea. Prinţesa înghiţea în sec masându-şi gâtul. Se priviră gâfâind.

— De ce aţi făcut asta? o întrebă Malko.

Etiopiana îl privi cu dispreţ.

— *Prick*, repetă ea. Lucraţi pentru militari!

Ea se ridică în picioare.

— Plecaţi imediat! Şi să nu mai puneţi piciorul aici niciodată.

El nu mai avu timp să-i răspundă. Se auzi zgomotul făcut de cheie în broască şi uşa apartamentului se deschise brusc. O fată cu chip de înger şi cu părul negru, lung până la talie, al cărei trup micuţ şi zvelt era strâns într-un costum bine mulat, apăru în prag. Chipul îi era deformat de frică şi buzele îi tremurau. Fără să-l bage în seamă pe Malko, ea îi spuse ceva prinţesei, cu o voce îngrozită.

Tânăra femeie se schimbă la faţă. Când se întoarse către Malko, ura o făcea să semene cu un chip de mort.

— M-aţi denunţat! scuipă ea. Au venit să mă caute.

— Nu-i adevărat! zise Malko. Cine a venit?

— Militarii. Sunt în faţa clădirii.

Vocea îngrozită a celeilalte fete îi întrerupse:

---

[6] Ticălosule! (n. a.).

— *Tolo, leult!*[7]

— Veniţi, făcu Malko. Vă duc la *Ambasada Statelor Unite*.

Chewaye îl fixă cu neîncredere câteva secunde, apoi se puse în mişcare. Îşi puse pantalonul de mătase direct pe piele.

— Ei aşteaptă în ascensor, făcu cealaltă fată în engleză.

Malko se îmbrăcă şi el cât putu de repede. Descoperea cu brutalitate violenţa ascunsă care făcea din Addis Abeba un oraş mort după lăsarea întunericului. El era gata îmbrăcat când Chewaye îşi puse cizmele. Fata brună supraveghea palierul. Chewaye făcu un salt până la dulapul de unde scosese geanta cu aur şi luă de acolo ceva ce ascunse în geanta ei, apoi se repezi către ieşire. Malko o urmă, cu cravata în buzunar. Cele două femei se îmbrăţişară.

— *Egziabeher yestelegne, Elmaz*[8], şopti Chewaye.

Malko ezită. Lângă ascensor era aprins butonul roşu.

— Pe scară, zise Chewaye.

El observă o scară metalică în formă de spirală, plasată pe partea exterioară a clădirii.

Prinţesa începu să coboare câte patru trepte deodată. Cu greu Malko izbutea să se ţină după ea. În mai puţin de două minute, cei doi reuşiră să coboare cele treisprezece etaje, ajungând într-o curte interioară. În acelaşi moment, în faţa lor apăru o siluetă îmbrăcată în uniformă, înarmată cu o puşcă. Omul rosti ceva în *amarik*.

Prinţesa se opri brusc. Băgă mâna în geantă, apoi întinse braţul. Două împuşcături asurzitoare se auziră, iar soldatul se clătină şi se prăbuşi, scăpând puşca din mâini. Chewaye alerga deja cu arma în mână. Ea se opri în faţa unui Volkswagen de culoare deschisă, apoi scoase o legătură de chei pe care o întinse lui Malko.

— Treceţi la volan!

Fără să comenteze, el descuie maşina şi se instală. Simţea că-i fierb creierii în cap. Instinctul de conservare îi dicta să fugă de acolo cât mai repede. Chewaye tocmai împuşcase un soldat. O faptă deloc indicată, indiferent de

---

[7] Grăbiţi-vă, prinţesă!

[8] Dumnezeu să te binecuvânteze, Elmaz. (n. a.).

ţara în care te afli… *Shangri-La* era departe.

În mod automat, el puse motorul în funcţiune, traversă curtea, trecu de poartă şi pătrunse pe drumul de pământ ce ducea spre Soudan Street. În trecere, el observă un Land Rover parcat undeva în umbră, aproape de intrare, iar bătăile inimii i se accelerară.

Vehiculul nu se mişcă din loc… Era parcat cu faţa în direcţia opusă.

— Fir-ar să fie! explodă el. Ce v-a apucat, Chewaye?

— Poate aţi fi dorit ca să ne omoare el pe noi!

Vocea ei trăda o stare vecină cu isteria. Pusese pistolul automat pe genunchi şi stătea cu capul prins în mâini. Umerii îi tremurau.

Malko ajunse în Soudan Street. Locul era complet pustiu.

— La dreapta, zise Chewaye.

În mod normal, ar fi trebuit să vireze la stânga, ca să intre în strada Menelik, ce înconjura complexul *Vieux Guebbi*, o veche fortăreaţă în care se afla vechiul palat al *negusului* şi dependinţele acestuia. Aici erau acum instalate *Derg* şi închisoarea cu deţinuţi politici.

— Vom ocoli *Guebbi*, zise Chewaye, altfel riscăm să dăm peste vreo patrulă. Aţi vorbit serios când aţi spus că mă duceţi la *Ambasada americană*?

Din nou, în glas i se citea frica. Maşina se hurduca în gropile ce umpleau Soudan Street. De o parte şi de cealaltă a drumului erau înşirate case şi luminile de neon ale cafenelelor, aşa-zisele *bounabetts*… Chewaye îl ghidă pe Malko într-o stradă prost luminată şi neasfaltată, care se îndrepta către nord. La începutul sejurului său, Malko reperase acolo Ambasada americană. Era vorba de un grup de clădiri, risipite într-un parc imens, în partea de sus a străzii Asga Wossen, aproape de ieşirea din oraş, aflată la două mii şase sute de metri altitudine. În acea zi, Malko se ferise să intre acolo. Instrucţiunile primite de la centrala din Londra erau clare. Nu trebuia să ia nici un fel de contact cu cei din Addis Abeba. Agenţii etiopieni erau cu ochii pe ei.

Colina pe care se afla *Vieux Guebbi* apăru în stânga sa. El observă în umbră foişoarele de pază care jalonau zidul fortificaţiei. Uneori, ca să se distreze, patrulele trăgeau în

maşinile ce treceau prin apropiere în timp de noapte. El apăsă pe accelerator. În momentul în care intra pe poarta ambasadei putea să-şi considere misiunea ca terminată. Dar nu avea de ales…

Malko trecu pe stop prin intersecţia cu Haile Selassie. Mai avea doi kilometri. Chewaye ţinea capul sus, dar bărbia îi tremura în continuare.

— Cum de a reuşit prietena dumneavoastră să vă prevină? o întrebă el.

— Ea tocmai se întorcea de la lucru şi i-a văzut jos… A avut norocul că a prins liftul înaintea lor.

— Cine este ea?

— Prinţesa Elmaz, cea mai bună prietenă a mea. Tatăl ei era *agafari*[9] la curte.

Cei doi tăcură. Malko ocoli rondul. În umbra trotuarului se vedea un pieton grăbit. Această pustietate era deprimantă. Malko atinse mâna prinţesei.

— Spuneţi-mi, dacă nu am făcut eu denunţul, de ce au venit la dumneavoastră astă-seară?

Ea dădu din cap.

— Nu ştiu. Ei supraveghează toate contactele noastre şi, cum sunteţi străin, au crezut că îmi aduceţi bani din exterior. Sunt foarte severi în această problemă.

Într-adevăr, Malko ştia acest lucru. Când sosise la aeroport, bagajele îi fuseseră minuţios cercetate. Fiecare carte fusese răsfoită foaie cu foaie, toate dublurile pipăite. Încercaseră chiar să-i dezlipească tălpile de la pantofi! Pentru cei ce soseau cu trenul, era şi mai rău. Călătorii erau dezbrăcaţi până la piele, chiar şi femeile…

Cu cincisprezece zile mai devreme, *Derg* hotărâse să schimbe toate bancnotele ce purtau efigia împăratului, înlocuindu-le cu unele ce aveau însemnele revoluţiei. Adevăratul motiv era că voiau să-i împiedice pe emigranţi să finanţeze acţiunile subversive. În elanul lor, militarii decretaseră dreptul de a scotoci chiar şi valizele diplomatice, în ciuda protestelor indignate ale ambasadorilor.

Oricum, banii *negri* treceau frontiera cu ajutorul

[9] Şambelan (n. a.).

cămilelor. Cât despre trenuri, acestea se opreau înainte şi după trecerea frontierei ca să-i lase pe contrabandişti să urce şi să coboare.

În faţa lor se întindea acum Asta Wossen Street, la fel de pustie. Ceva mai departe, pe partea dreaptă, se afla *Ambasada Statelor Unite*.

— Aproape că am ajuns, zise Malko.

Nici nu închise bine gura că trebui să frâneze brusc. La o sută de metri în faţă lui, pe trotuar, staţiona un Land Rover. Un soldat îşi făcu apariţia, coborând panta cu un braţ ridicat. Prinţesa Chewaye scoase o exclamaţie înăbuşită:

— Oh, *Amekade*[10]!

Malko trase de volan la dreapta. Volkswagen-ul pătrunse într-o străduţă întunecată, perpendiculară pe Asta Wossen. Malko spera să găsească pe partea stângă o altă stradă care să iasă prin spatele ambasadei. Dar drumul cotea spre centrul oraşului. Trei minute mai târziu, intrau din nou pe Asta Wossen. Se treziră faţă-n faţă cu Land Rover-ul pe care tocmai încercaseră să-l evite. Sau cu un altul… Nu se mai punea problema de a ajunge la ambasadă.

Malko ocoli rondul şi se năpusti în bulevardul King George. În oglinda retrovizoare, văzu cum Land Rover-ul se ia după ei.

— Vom merge la *Hilton*, spuse Malko. De acolo, voi telefona la ambasadă, de unde vor veni să vă ia cu o maşină diplomatică.

— Puţin le pasă lor de o maşină diplomatică. Oricum mă vor ucide, spuse prinţesa cu un glas uscat.

În timp ce conducea, Malko se uită la ceas: era ora douăsprezece fără patru minute… La acea oră târzie, Addis Abeba nu era deloc ospitalieră… Cu stomacul strâns, el apăsa până la fund pedala de acceleraţie, în timp ce maşina ocolea din nou *Vieux Guebbi*. Land Rover-ul nu se mai zărea din cauza curbei. Până la *Hilton* nu mai erau decât patru sute de metri.

Volkswagen-ul ţâşni în bulevardul Menelik. Mai repede decât atât nu putea să conducă. O lumină orbitoare apăru în oglinda retrovizoare. Land Rover-ul, cu farurile aprinse în

[10] Dumnezeule! (n. a.).

faza maximă, se apropia cu repeziciune. Era perfect vizibil. Avea capota ridicată, în ciuda frigului de afară. Un soldat stătea în picioare, în spatele unei mitraliere grele. Avea la ochi nişte ochelari de motociclist, iar chipul îi era acoperit cu un fular.

Chewaye scoase un urlet:

— Sunt ei! Ucigaşii sergentului Tacho!

Malko nu avu timp să mai întrebe cine era tipul. În timpane îi răsună ţăcănitul mitralierei şi bubuitul exploziilor. Volkswagen-ul fu zguduit ca de un cutremur de pământ. Luneta se făcu ţăndări, iar Chewaye scoase un ţipăt şi căzu ca fulgerată cu capul în parbriz, ca propulsată de o mână invizibilă.

Instinctiv, Malko începu să conducă în zigzag, reuşind să scape de următoarea rafală. Aleea transversală ce ducea la *hotelul Hilton* trecu pe lângă el cu viteză maximă. Nici gând să poată frâna. Din nou, sinistrul Land Rover era pe urmele lui, iar ucigaşul mascat era cu mitraliera îndreptată către ei. Cum bulevardul Menelik tăia Soudan Street în unghi drept, Malko viră la dreapta, ca şi cum ar fi vrut să se îndrepte către gară şi, imediat făcu stânga-mprejur, accelerând la maximum. Scrâşnetul scos de pneurile martirizate fu acoperit de sinistra rafală ce urmă. Volkswagen-ul făcuse o întoarcere de o sută optzeci de grade… Dar urmăritorii aveau viteză. Din cauza gabaritului mare al maşinii, trebuiră să meargă înainte căci, altfel ar fi riscat să se răstoarne. Gloanţele enorme ciuruiau asfaltul din intersecţie, în timp ce Malko se năpustea în Soudan Street, de-a lungul parcului *hotelului Hilton*, a cărui clădire roşiatică se decupa net pe cerul senin.

Malko mai parcurse o sută de metri. Land Rover-ul nu îşi făcuse încă apariţia. Observând la stânga sa un drum de pământ ce şerpuia pe lângă parcul hotelului, el intră imediat. După încă vreo douăzeci de metri, opri brusc maşina, stinse luminile şi sări jos cu răsuflarea tăiată.

— Repede! Coborâţi! îi strigă el prinţesei.

Cum ea nu reacţionă, Malko deschise portiera. Chewaye păru că se tasează puţin. Malko o apucă de umeri ca să o redreseze. O atinse cu mâna de ceafă şi dădu de o masă

lipicioasă şi caldă. Simţi că i se încreţeşte pielea pe el. Baza craniului tinerei femei nu era decât o masă sângerândă acolo unde glonţul sfărâmase osul şi pătrunsese în creier, ca apoi să iasă pe la baza nasului, făcând zob o jumătate din faţă.

Capitolul II.

Malko simţi un gust amar în gură. O senzaţie de vomă îl inundă şi nu se putu stăpâni. Apoi o luă la fugă de-a lungul zidului, cuprins de frigul nopţii. La vreo douăzeci de metri mai departe, văzu că zidul este mai scund. Era deja călare pe coama lui, când farurile albe apărură la capătul drumului. El se lăsă să cadă pe peluza *hotelului Hilton*.

Se îndepărtă de zid, înconjurând enorma piscină goală şi pătrunse pe platforma cimentată unde, în timpul zilei se juca *squash*. Din cauza efortului, dar şi a altitudinii, inima îi bătea furioasă. Reuşi să pătrundă în culoarul întunecos ce ducea la ascensoare şi se opri. Urmăritorii lui nu aveau cum să-l recunoască. Apăsă pe butonul liftului care coborî imediat. Era gol. Malko intră şi apăsă pe butonul pentru parter. Nu-şi luase cheia la el, deci nu putea merge direct în cameră. Uşa ascensorului se deschise. Holul era pustiu. Un funcţionar moţăia la recepţie. Ceva mai la stânga, pe culoarul lung ce ducea către intrarea principală, Malko îl văzu pe soldatul care trebuia să-i controleze pe vizitatori, adormit cu capul pe masă.

Rafalele care o doborâseră pe Chewaye nu impresionaseră pe nimeni. Era ceva obişnuit în fiecare seară. Din clubul de noapte se auzeau acordurile muzicii. Malko traversă repede holul şi intră în localul cufundat în semiobscuritate. Orchestra interpreta o melodie etiopiană, lentă şi ritmată. În mijlocul ringului dansa o fată singură. Purta o rochie albă care plesnea pe trupul bine garnisit cu sâni ca nişte obuze de tun. Un negru musculos era lipit de o etiopiană cu crupa obraznică şi ţinută ţanţoşă. O animatoare îl conduse pe Malko la o masă de lângă ring. El se aşeză cu un sentiment de uşurare. Încă îi mai răsunau în urechi rafalele mitralierei. Comandă o votcă. Din când în când, se uita către uşă, dar ucigaşii din Land Rover păreau că-i pierduseră urma. Bău votca şi comandă altă porţie. În bar nu mai erau decât vreo douăzeci de persoane. Fata în alb continua să danseze. Lângă ea îşi făcu apariţia o alta,

veselă foc.

Numai mâinile pătate de sânge îi mai aminteau lui Malko că tot ceea ce i se întâmplase era real şi nu un coşmar.

Încă o dată privise moartea în faţă. Ştiuse că misiunea lui în Etiopia nu avea să fie uşoară, dar nu se aşteptase la o confruntare atât de brutală. Bău încă o votcă şi, când se simţi ameţit, se ridică de la masă. Mustăciosul de la recepţie îi zâmbi complice.

— *You had a good time, Sir*?[11]

— *Very good*[12], îl asigură Malko.

Celălalt se aplecă înspre el în timp ce-i dădea cheia:

— Sir, este o fată care nu ştie unde să meargă să doarmă din cauza interdicţiei de circulaţie. Probabil aţi remarcat-o. Este fată superbă, îmbrăcată în alb, *Sir*.

— Mulţumesc, zise Malko, dar sunt cam obosit.

Celălalt nu mai insistă. Malko răsuflă uşurat când se văzu în cameră. Alergă în baie şi îşi spălă mâinile de sânge, apoi se dezbrăcă, cu creierul golit. Nu dorea să se gândească la ziua următoare. Nu ştia dacă moartea prinţesei era întâmplătoare sau era legată de prezenţa lui.

Lampa de pe noptieră lumina paietele de aur agăţate încă pe firele de păr de pe pântecul său. Adună câteva şi le puse în scrumieră. Aşadar, comoara împăratului exista cu adevărat. După ea venise el în Etiopia.

Ocolit de binefacerea somnului, Malko se ridică şi ieşi în balcon. Dintr-un bidonvil din faţa hotelului se auzea un muget prelung. Malko se înfioră. Prinţesa Chewaye era singura persoană care ar fi putut să-l conducă la comoară, dar acum era moartă.

*

* *

Sergentul Manur Tacho sări din Mercedes-ul abia oprit şi înaintă iute către trupul întins în lumina farurilor uriaşului Land Rover. Un soldat îi relată pe scurt cele întâmplate. Chipul turtit, tăiat de o mustaţă neagră şi ochii bulbucaţi, reflectau cruzimea. Înfuriat la auzul veştilor, Tacho trase o lovitură de picior în chipul moartei. Unul dintre soldaţi râse,

[11] V-aţi simţit bine, domnule? (n. t.).

[12] Foarte bine. (n. t.).

dar sergentul nu se calmă. Bluzonul său din piele neagră părea zguduit de un val de furie, mai ales la nivelul umerilor. Era ticul lui obişnuit în stările de enervare.

Sergentul se repezi la cadavru şi începu să-l cerceteze în cele mai mici detalii, smulgând pantalonul de mătase şi cizmele, dar, din nefericire, fără succes. Acest lucru îl înfurie şi mai tare. Oamenii săi aşteptau tăcuţi ca să termine. După violenţa ticului care îl scutura, îşi dădeau seama că se află într-o dispoziţie periculoasă. Toţi aşteptau să le ceară să scotocească *hotelul Hilton* pentru a-l găsi pe cel ce conducea Volkswagen-ul, dar el se mărgini să urce cadavrul în Land Rover, în vreme ce unul din soldaţi se urca la volanul Volkswagen-ului. Apoi, se urcă în Mercedes şi micul convoi se îndreptă către *Divizia a patra*.

În timp ce conducea, sergentul Tacho îşi freca cu degetul gingia ştirbă dintre doi dinţi. Asta îl ajuta să gândească. Fu cât pe-aci să rateze virajul pe Soudan Street şi scoase o înjurătură.

Ca să-şi descarce nervii, apăsă pe pedala de acceleraţie, distanţându-se imediat de celelalte vehicule şi coborând pe Ras Desta Street cu viteză maximă. Ajungând în faţa cazarmei ce adăpostea *Divizia a patra*, el se opri într-un scrâşnet înfiorător de pneuri, speriind santinelele. Nu era însă decât un singur Mercedes alb capabil să ruleze în felul acesta după ora de interzicere a circulaţiei: cel al sergentului Tacho.

Acesta intră în curte val-vârtej şi se opri în faţa gheretei în care erau băgaţi suspecţii din acea noapte. El deschise brusc uşa. Trei bărbaţi şi o tânără femeie stăteau pe pământ, la lumina unui bec chior, păziţi de un soldat. Acesta din urmă îl lovi cu piciorul pe prizonierul de lângă el, ca să se scoale în picioare. Doi erau bătrâni, iar al treilea, un tânăr cu o claie de păr, tuns în stilul *afro*.

Toţi fuseseră prinşi pe stradă după ora de interdicţie. Sergentul Tacho nu-i băgă în seamă pe cei doi bătrâni. El se proţăpi în faţa tânărului, îi înfipse o mână în păr şi începu să-l dea cu capul de perete. Când nefericitul începu să ţipe, Tacho trase cu putere un smoc de păr, cu piele cu tot.

— Poate vrei să-ţi tai capul? făcu el cu un glas

ameninţător.

Coafurile *afro* fuseseră interzise de *Derg*, care, considera că acestea erau un semn de recunoaştere între studenţii ce contestau regimul actual. Unii dintre oamenii sergentului Tacho abuzaseră de *kabikala*[13], respectând ordinul în mod literal, ajungând să taie capetele vinovaţilor. Tânărul ştia acest lucru. El se sili să tacă, în ciuda durerii îngrozitoare. Tacho reuşi să-i mai smulgă un smoc, dar era deja obosit. El apucă un baston sprijinit de perete şi zise rânjind sadic:

— Aşteaptă numai, să vezi cum îţi mai întind eu părul ăla!

Nefericitul încercă la început să se ferească, dar fu imediat prins de un soldat care îl forţă să se ghemuiască într-un colţ. Acolo, Tacho putea să se distreze cât îi dorea inima. Minute în şir, se auzi zgomotul sec produs de baston în craniul acoperit de claia deasă. La a patra lovitură, tânărul leşină. Sângele îi şiroia pe faţă, dar sergentul continua să lovească. Deodată, sună telefonul şi fu nevoit să se oprească. Răspunse şi chipul său se metamorfoză brusc. Cu o voce aproape duioasă, el răspunse:

— Vin imediat. Nu am prea mult de lucru în seara asta.

El închise receptorul, înveselit la gândul bucuriilor care îl aşteptau în compania micuţei târfe *gojjame* pe care o onora cu favorurile sale. O fi fost el o brută, dar asta nu însemna că este mai puţin bărbat. Mai trase câteva ciomege în capul bietului student, reuşind să-i rupă o ureche, apoi se opri. Ceilalţi trei deţinuţi îl priveau cu ochii măriţi de groază.

— Sunt pregătiţi să plătească amenda? îl întrebă sergentul pe soldat.

— Da, şefu’, dar fata este eritreeană.

— Aşa deci, făcu Tacho răsucindu-şi mustaţa.

Cei prinşi pe stradă după consemnul de interzicere a circulaţiei trebuiau să plătească o amendă de treizeci de dolari. Excepţie făceau *eritreenii* a căror provincie se declarase autonomă. Sergentul o fixă cu ură pe fata albă ca ceara, de frică.

— Tu va mai trebui să rămâi un pic pe aici, făcu el cu o voce mieroasă, poate aşa ai să înveţi să vezi cât e ceasul.

---

[13] Băutură alcoolică etiopiană (n. a.).

— Dar, părinţii mei… încercă ea să protesteze cu timiditate. Tacho îi trase o palmă care o făcu să se clatine.

— Târfă nenorocită, ar trebui să te împuşc. Şi mai şi puţi!

Într-adevăr, de frică, fata se scăpase pe ea.

— Pe asta s-o duci la *Sandafa*, îi ordonă el soldatului.

Era o unitate militară din vecinătate. Acolo putea fi violată pe-ndelete timp de câteva săptămâni. În funcţie de starea ei, putea fi eliberată apoi, sau, împuşcată. Treaba asta nu avea nici o importanţă. Pentru sergentul Tacho şi oamenii lui, viaţa omenească nu era mai preţioasă decât cea a unui iepure…

Tacho ieşi trântind uşa şi dispăru în Mercedes.

Chiar într-o ţară atât de feroce ca Etiopia, cruzimea sergentului Tacho provoca o frică plină de respect celorlalţi.

Era un *danakil*, al cărui trib stabilit în nordul ţării era extrem ce temut pentru sălbăticia de care dădea dovadă. De mic copil îl învăţaseră să meargă aruncând cu pietre după el. Mai târziu, fusese iniţiat în obiceiul *danakil*, potrivit căruia, un bărbat care voia o femeie bogată trebuia să aibă la cingătoare un colier făcut din testicule umane uscate. Singura problemă era că acestea trebuiau procurate de la persoane vii… Aşa că, orice scandal se termina cu obţinerea acestui trofeu, spre mândria învingătorilor. Manur Tacho reuşise să-şi facă propriul său colier mai înainte de a se înrola în armata *negusului*.

Nivelul educaţiei sale, egal cu zero, nu îl împiedicase să ajungă caporal, graţie aptitudinilor sale „tranşante” în timpul represiunii din *Eritreea*. În ciuda acestor calităţi preţioase, el ar fi putut rămâne în acest grad subaltern toată viaţa, dacă nu ar fi fost lovitura de stat. Când a fost nevoie să se trimită un delegat la *P.M.A.C.*[14], camarazii lui au fost bucuroşi să se descotorosească de el. Manur Tacho, promovat sergent, făcea acum parte din cei douăzeci de membri ai *Derg-ului*, care guverna ţara.

Calităţile sale naturale îl făcuseră un specialist în acţiunile represive. El şi echipa din subordinea sa aveau deja la activ câteva sute de morţi. Orice adversar politic,

[14] Provisional Military Administration Council, denumit şi Derg (n. a.).

denunţat de *Special Branch* al Ministerului de interne, putea fi ucis fără milă. Tacho nu cunoştea alt argument în afară de mitralieră. Maşinile sale cutreierau zi şi noapte Addis Abeba, semănând teroarea, echipate cu mitraliere grele, tip *50*, servite de soldaţi mascaţi, pentru a nu fi recunoscuţi. Tacho avea drept de viaţă şi de moarte asupra locuitorilor oraşului. În special, asupra foştilor susţinători ai vechiului regim. Ca prinţesa Chewaye.

El regreta nespus că nu putuse pune mâna pe ea când era caldă şi vie, ca să o poată interoga. Frustrat şi furios, el opri Mercedes-ul în faţa *hotelului Tegi* şi continuă drumul pe jos. Chewaye era moartă, dar îi mai rămânea o pistă. Era sigur că străinul cu care fusese prinţesa nu venise la Addis Abeba de dragul unei aventuri cu ea. Era cu siguranţă alt motiv, pe care avea să-l descopere.

Capitolul III.

— Etiopia este o ţară de viitor, făcu Dick Bruce cu o voce melodioasă.

Vorbea fără să-şi mişte buzele, cu o voce mieroasă de prelat, cu ochii aţintiţi la uriaşul spital elveţian de pe colina ce se vedea de cealaltă parte a bulevardului Churchill.

Malko schiţă un zâmbet vag şi sorbi din cafea.

— Tot ce sper e ca şi eu să am un viitor, oftă el.

Dormise iepureşte toată noaptea de frica soldaţilor. Dar, nimic nu se întâmplase. Luase micul dejun la barul hotelului, ca de obicei şi se întâlnise cu Dick, după cum stabiliseră cu două zile mai devreme. Un soare radios strălucea deasupra oraşului. În micul bar, de unde se putea vedea clădirea ultramodernă a poştei din Addis Abeba, ai fi zis că te afli în Europa.

Dick Bruce îşi mângâie barba mătăsoasă cu un gest liniştit.

— Faptul că vă aflaţi aici, este un semn bun.

Când apăru chelneriţa, el mai comandă două cafele. Malko era stupefiat de uşurinţa cu care acesta vorbea limba amarik. De altfel, cu barba şi cu părul său atât de negru, ar fi putut lesne fi considerat drept un *amhara*. Era un ciudat caz de mimetism…

Malko se simţea reconfortat în prezenţa lui. Reprezenta cordonul ombilical ce îl lega de *C.I.A.* Dick era de cinci ani în Etiopia. El fusese cel care-l contactase pe Malko imediat după sosirea acestuia la hotel.

— Ce părere aveţi despre incidentul de ieri seară? întrebă Malko.

Dick Bruce nu păru tulburat.

— Înseamnă că va trebui să pornim iar de la zero.

Părea mai degrabă un *hippie* decât un agent secret. Poate că, tocmai din cauza asta mai era încă în viaţă. Malko îi observă unghiile negre. Pantalonul din catifea, cizmele uriaşe, bluzonul verzui, toate erau tocite şi slinoase.

— Nu aţi remarcat nici un ecou? În ziar nu s-a pomenit

absolut nimic.

Un zâmbet blând apăru pe chipul bărbos. Dick Bruce clătină din cap.

— Aici nu se ştie niciodată nimic… Nu vezi ziare, nu auzi comunicate oficiale. Totul se reduce numai la zvonuri… Cele mai multe dintre ele sunt false sau imposibil de verificat. Totul se petrece noaptea, între etiopieni. Cei din *Derg* sunt foarte secretoşi, ca, de altfel, majoritatea cetăţenilor acestei ţări… Oamenii dispar ca prin farmec, se mai descoperă câte un masacru şi, asta-i tot.

Malko privea la cafea. Era încă sub efectul şocului simţit în ajun. El întinse mâna după paharul cu apă. Dick îl opri.

— Nu beţi apă de aici. Sifilisul este o maladie naţională.

— De ce sunt militarii atât de dezlănţuiţi?

Dick Bruce se căută în buzunar, scoase o hârtie boţită, pe care i-o strecură lui Malko pe sub masă.

— Din cauza asta.

Malko netezi hârtia. Era un manifest etiopian, pe care era o siglă bine cunoscută: o seceră şi un ciocan, o stea şi o cunună de lauri.

— Este al *E.P.R.P*, comentă Bruce.

— Spuneţi-mi, zise Malko, treaba asta are un aer la fel de comunist ca cei din *Derg*...

— Aparenţele înşelă. Sunt, mai degrabă, nişte anarhişti, de factură feudală. Mulţi dintre ei şi-au făcut studiile la noi. Oricum, nu avem de ales. Ofiţerii prosovietici din *Derg* sunt gata să ia puterea. Dacă nu se iau măsuri imediat, ne vom trezi în faţa altei Angola.

— Dar, *Derg* pare că are deja puterea în mâini, obiectă Malko.

Bruce zâmbi ironic.

— Sunteţi prea traumatizat de seara trecută. Jumătate din armată este blocată în *Eritreea*, de către rebeli. Pe Tigru, ginerele *negusului* se află în fruntea unei mişcări de dreapta. Chiar dacă ucigaşii mercenari din *Derg* doboară lumea cu mitraliera în plină stradă, sunt înspăimântaţi, căci, simt primejdia.

Malko era perplex de-a binelea. Desigur, la Londra i se explicase că aurul *negusului* avea să servească pentru

înarmarea adversarilor actualului *Derg*. Aceştia erau susţinuţi din culise de către *C.I.A.*

Acest oraş de munte părea teribil de ostil. Interlocutorul său se uită la ceas şi scoase din buzunar un pachet învelit în hârtie maronie.

— Iată ce v-am adus. Este cu mult mai important acum.

Malko desfăcu hârtia de ambalaj şi văzu o bucată de lemn pictată în culori stridente. Lemnul era cioplit în formă de cruce.

— Este vorba de o icoană de la sfârşitul secolului XV, preciză americanul. Este un obiect de cult ce serveşte la procesiunile religioase. Este o raritate căci, este ornamentat pe ambele feţe. A fost furată dintr-o biserică din *Lalibella*.

— Ce vreţi să fac eu cu asta?

Privirea blândă a lui Bruce sorbea din ochi straniul obiect.

— Este bine să o păstraţi asupra dumneavoastră, zise el. Informatorii lor au spus că sunteţi un colecţionar de icoane şi de documente *copte*. În ţara asta sunt o mulţime. S-ar putea să vă scotocească prin cameră. Atunci vor da de asta. Fiind vorba de o piesă foarte rară, s-ar putea să-i păcălim.

— Vă pricepeţi cu adevărat la genul acesta de artă?

Era destul de ciudat să-ţi imaginezi un agent secret amator de icoane…

— Ei, un pic, făcu modest Dick Bruce. Am reuşit să adun o colecţie destul de frumuşică de manuscrise *copte*. Mai mult de două sute de piese. Dacă reuşesc să ies cu ele din ţară, ar reprezenta o avere. O să vi le arăt. Din cauza asta am vrut să vin aici. Am studiat şi ceva medicină specializată în bolile tropicale. Şi pe urmă…

El se opri. Malko nu se putu abţine. O întrebare îi ardea buzele:

— Credeţi şi dumneavoastră în povestea cu aurul? întrebă el în şoaptă.

— Eu ar trebui să vă întreb acest lucru, zise surâzând Bruce. Am înţeles că l-aţi şi văzut.

— Am văzut doar un pic de praf aurifer, preciză Malko. Nu ştiu, însă, de unde provine.

— O, este vorba de o lungă istorie, suspină americanul. Am auzit-o de nenumărate ori. În susul ţării există mine de

aur, la Dolo. Exploatarea se face la suprafaţă, cu metode primitive. Toată producţia era rezervată pentru *negus*. Uneori, dăruia câte un săculeţ vreunui apropiat sau vreunei fete, dar, cea mai mare parte era păstrată numai de el, în ţară şi în străinătate. Numai câţiva intimi ştiu unde. Se zice că ar fi adunat cam cincisprezece tone de pudră de aur…

— Cincisprezece tone! tresări Malko.

Dick Bruce încuviinţă.

— Este foarte posibil. Am verificat producţia minei.

Malko făcu un calcul rapid.

— Asta reprezintă mai mult de şaizeci de milioane de dolari…

— Exact.

Suna ca în *O mie şi una de nopţi*.

— Şi nu ştie nimeni unde s-ar putea afla acest aur? insistă Malko. Cincisprezece tone ocupă loc mult. Lumea începe să vorbească.

Dick Bruce zâmbi nevinovat.

— Agenţii din *Derg* au fost cam prea zeloşi. După lovitura de stat au început să-i împuşte pe toţi cei care se aflau la palat, ca să cureţe locul. De aur au aflat după aceea. Sau, mai bine zis, au găsit un indice în legătură cu existenţa lui.

— Cum?

— Un *legaba*, un înalt funcţionar, a fost prins la Diredawa, cu o valiză ce conţinea douăzeci de kilograme. A fost adus la Addis Abeba şi a fost interogat de ucigaşii din *Divizia a patra*. Idioţii l-au căsăpit din prima şedinţă cu lovituri de baston! Erau atât de frustraţi încât, l-au strivit cu un camion până l-au putut face sul ca pe un covor. Dar, asta nu i-a ajutat să obţină aurul.

Era de necrezut.

— Dar *negusul*? Doar el ştia unde este aurul… L-au arestat şi pe el?

— Adevărat, admise Bruce cu o jumătate de surâs. Tocmai din cauza asta a şi murit. La început, militarii au fost destul de blânzi cu el. Din momentul în care s-a creat *Guebbi*, el a fost dus imediat la sediul *Diviziei a patra*, de pe strada Lazareth, unde, l-au închis într-o gheretă. Eram din întâmplare acolo şi l-am văzut. Stătea cu capul prins între

mâini şi plângea. Era deja pe jumătate nebun.

— Eraţi acolo?

— O, da, făcu Dick Bruce pe un ton liniştit. Nişte ofiţeri din *Derg* erau prietenii mei. Îmi vindeau icoane. Câştigau o grămadă de bani pe ele. Nu după mult timp, *negusul* s-a îmbolnăvit şi a început să se vorbească din ce în ce mai mult despre aur. A fost interogat, dar îi mai rămăsese încă destulă minte ca să înţeleagă că, îndată ce ar fi dezvăluit secretul, ar fi fost omorât. Aşa că, a tăcut mâlc. Era un tip dur… Un tip care ştia să păstreze o taină. Vă amintiţi de faimoasa foamete din Wollo? Au murit trei sau patru sute de mii de oameni. Când *O.N.U.* A vrut să trimită ajutoare, *negusul* a răspuns demn că, la el în ţară nu e nici o foamete. Adevărul este că, era perfect la curent cu ce se întâmplă, dar, avea oroare ca cineva din afară să se amestece în treburile interne ale ţării. Aşa sunt etiopienii. Din cauza asta nu a fost descoperit aurul. Şi tot din cauza asta a murit şi împăratul.

— Cum?

— Printre ofiţerii din *Derg*, era unul care era decis să pună mâna pe tot aurul. Pentru ca să-şi ajute tovarăşii din *Frontul de Eliberare*. Era un general. Într-o zi, s-a închis cu împăratul şi l-a interogat singur. A doua zi, *Derg* a anunţat că suveranul a suferit un atac de cord… Nu se ştie nici unde l-au îngropat…

— Ce s-a întâmplat?

Bruce zâmbi trist.

— Generalul a încercat să-l facă să mărturisească. Un gardian mi-a povestit ceva. Cu mâna stângă îl ţintuise de pat şi cu dreapta îl sufoca cu o pernă. Deloc sănătos pentru un moşneag de optzeci şi patru de ani…

— Şi a vorbit?

— Se pare că da. Însă, numai generalul a auzit ce spune. După aceea, i-a vârât capul în coşul pernei şi nefericitul şi-a umplut plămânii cu puf…

— Dar generalul?

— A murit şi el, făcu Bruce. După numai două zile, în timp ce se întorcea acasă în Mercedes-ul său, o mitralieră montată pe un Land Rover l-a ciuruit pe şofer. Generalul s-a

trântit pe podea şi a avut timp să se refugieze în casă. Dar camarazii săi nu au pierdut timpul. Au venit cu un tanc şi l-au ucis acasă la el. În plin centrul oraşului. Nu s-au găsit din el rămăşiţe nici cât să umpli o cutie de pantofi. *Derg* a anunţat că generalul s-a sinucis. Este primul caz de sinucidere cu un tanc…

Malko nu reuşea să-şi revină. Parcă era la balamuc.

— Dar, de ce l-au ucis?

— Pentru că el ştia, poate, unde era ascuns aurul. Le-a fost teamă să nu încapă pe mâna *eritreenilor* şi au preferat să-l piardă. De altfel, nici nu erau siguri că generalul ştie, cu adevărat, unde este. *Negusul* era destul de viclean încât să-l mintă înainte de a crăpa… Dar militarii din *Derg* sunt şi răi şi proşti. Nu-şi asumă riscuri şi habar n-au de subtilităţi.

Urmă o lungă pauză. Pe bulevardul Winston Churchill claxonau maşinile.

— Credeţi că Chewaye ar fi putut avea acces la acest aur?

— Tot ce e posibil. Ea era căsătorită cu nepotul preferat al împăratului. În plus, unchiul ei conducea *serviciile secrete* ale *negusului*.

— Unde se află acesta?

— A fost şi el împuşcat.

În timp ce Malko medita la fragilitatea vieţii umane, Dick Bruce zise cu suavitate:

— Îmi vine să cred că militarii nu se gândesc că aţi venit aici pentru aurul împăratului. Acest lucru ar explica faptul că v-au lăsat în pace. Altfel, aţi fi fost dus deja la *Divizia a patra*.

Fără să vrea, Malko simţi cum i se strânge dureros stomacul ca într-o menghină.

— Ar trebui să fiţi extrem de prudent, sublinie Dick Bruce. Şi iute în acţiune.

Privirea lui Malko rătăci în micuţa cafenea. Simţea că sufocă în acest oraş şi la propriu şi la figurat.

Noua Floare[15] era una din specia plantelor carnivore. Alungând gândurile negre, el îşi continuă raţionamentul.

— Chewaye primea de la cineva aurul acela, nu?

[15] Addis Abeba (n. a.).

— Desigur, dar secretul este bine păstrat. Trebuie descoperit, fără a cădea în mâna militarilor.

— Dacă stăm să ne gândim la toate armele pe care le-am vândut de douăzeci şi patru de ani, ar trebui să fie ceva mai drăguţi cu noi.

— Toţi sunt nişte demenţi, zise Bruce. Nimeni nu ştie cu siguranţă ce doresc cu adevărat.

El puse pe masă doi dolari etiopieni.

— Când ne mai putem întâlni? întrebă Malko.

— Eu mă duc să mă întâlnesc cu un popă. El, împreună cu nişe prieteni, au furat un obiect fantastic. Este vorba de o Biblie cu gravuri, din secolul XIV, aflată într-o stare excepţională.

— O Biblie!

Era şi momentul potrivit…

Dar agentul bărbos era transfigurat. El ţinu să precizeze cu o excitaţie abia stăpânită în glas:

— Există doar două în lume de tipul acesta. Una, la *National Museum* din Londra şi cealaltă, la *Metropolitan* din New York. Exemplarul valorează între o sută de mii şi două sute de mii de dolari, pentru un cunoscător. Aici, costă doar cincisprezece sau douăzeci de mii.

În faţa expresiei mirate de pe faţa lui Malko, el preciză:

— Nu uitaţi că eu comercializez obiecte de artă de acest tip, altfel, de mult mi-ar fi venit de hac etiopienii. Veniţi, am să vă conduc eu la *Hilton*.

Ei se întoarseră la bătrânul Land Rover, care era acoperit cu un strat gros de praf. Circulaţia pe bulevard era destul de intensă. La primul stop, fură încercuiţi de o ceată de cerşetori zdrenţăroşi şi diformi, care se prefăceau că vor să cureţe maşina.

Când ajunseră la *Hilton*, Bruce i se adresă lui Malko:

— Ar trebui să găsiţi aurul acela foarte repede. Este unica şansă pentru prietenii noştri din *E.P.R.P.* Au nevoie de el ca să cumpere arme. Ei contează pe noi, pe dumneavoastră…

— Dar, eu unul, nu i-am văzut niciodată, protestă Malko. Şi nu sunt deloc sigur că voi reuşi.

— Ar fi de-a dreptul dramatic, zise Dick Bruce cu voce alterată. Oamenii aceştia se ascund în Addis Abeba, au un

plan ca să răstoarne *Derg-ul*. Nu au, însă, arme. Acum, am de gând să mă duc la ei ca să le ridic moralul. Vă doresc noroc.

— Mulţumesc, spuse Malko. Am comandat o maşină şi am să plec în căutarea lui Elmaz. Mă tem, însă, că va trebui să aştept până diseară.

— Nu aşteptaţi prea mult, mai spuse Bruce cu o voce îngrijorată, înainte să demareze.

Malko se îndreptă către ghişeul *agenţiei Avis*. În hol, zări o pereche care îl făcu să zâmbească. Fata cu rochie albă şi cu sânii umflaţi ca două baloane, era la braţul unui tip ce semăn cu Amin Dada, jovial şi negru ca tăciunele… Fata asta era hotărâtă să învingă rigorile stării de urgenţă…

*

* *

— Asta este tot ce aveţi? întrebă Malko îngrozit.

— Este singura maşină, zise angajata *firmei Avis*. Dar, vă asigur că merge foarte bine şi este aproape nouă.

Malko privea descurajat Toyota de un roşu aprins. Asta da, maşină discretă! Ai fi zis că este o maşină de pompieri!

— Nu vă place marca Toyota? întrebă îngrijorată fata, văzând mutra dezamăgită a lui Malko.

— Ba da, cum să nu.

— În regulă, să întocmim actele.

Malko văzu că fata în alb se îndreaptă către el, de astă dată singură. Ea o sărută pe angajata agenţiei de închirieri, apoi, întinse mâna zâmbind.

— Bună ziua. Mă numesc Wallela. Şi eu sunt prietenă cu Dick. V-am văzut împreună.

Ea îl învălui cu o privire mângâietoare. Rochia îi era desfăcută la gât, descoperind o parte extrem de generoasă din impresionantul ei bust.

— Sunteţi de multă vreme în Addis Abeba?

— Numai de câteva zile, răspunse Malko vârând contractul de închiriere în buzunar.

— Acum că aveţi o maşină, nu aţi vrea să mă conduceţi până acasă la mine? Locuiesc lângă *Vieux Guebbi*.

— Să mergem, zise Malko. Vreau să văd de ce este capabilă maşina asta.

Escortat de nurlia sa cucerire, el se îndreptă către Toyota.. Wallela fredona o melodie.

— Prietenul dumneavoastră african nu va fi gelos? O întrebă Malko.

Wallela pufni în râs.

— Moncogo? O, nu, este un tip tare cumsecade. Aseară era în culmea fericirii pentru că preşedintele lui s-a proclamat împărat. Am văzut că ieri eraţi cam abătut. Nu vă place la Addis Abeba? Nu ar trebui să staţi singur.

— Aţi vrea să luaţi cina cu mine? o întrebă Malko.

O fată ca Wallela putea deţine informaţii preţioase…

Etiopiana surâse.

— O, desigur! Trebuia să iau masa cu verişoara mea, dar va fi cu mult mai plăcut cu dumneavoastră! Vine şi Dick?

— Nu cred.

— Ştiţi că trebuie să luăm masa devreme din cauza stării de urgenţă…

— Ştiu. Am putea să ne întâlnim aici pe la ora şapte.

Ei se suiră în Toyota. După o sută de metri străbătuţi pe bulevardul Menelik, ştia, deja, de ce este în stare maşina. Abia se târa cu patruzeci la oră, cu pedala de acceleraţie călcată până la podea… Observă un şir lung de maşini oprite în faţă la *Vieux Guebbi*.

— Sunt familiile deţinuţilor, îi explică fata. *Derg* nu le asigură hrana. Cei care nu au pe nimeni mor de foame.

Acesta era primul rezultat al mariajului dintre Sărăcie şi Revoluţie.

*

* *

— Eu una, câştig trei sute de dolari pe lună şi cheltuiesc patru sute pe îmbrăcăminte. Pământurile părinţilor mei au fost confiscate. Militarii le-au dat nişte bani, dar prea puţini. Aşa că, trebuie să mă descurc cum pot.

Cu ochii scânteietori, Wallela dădu pe gât jumătate de pahar umplut cu *ducam*, un nectar etiopian de patrusprezece grade.

Malko şi ea erau instalaţi într-un colţ în *Cottage*, singurul restaurant decent din Addis Abeba. Era lambrisat cu lemn de mahon, iar barul său putea să pună în umbră un local din

Anglia. Friptura de bivol era aproape comestibilă.

Wallela era fardată ca regină din Saaba. Purta o salopetă din lame argintiu, mulată ca o mănuşă, îmbrăcată direct pe piele. Fata făcea economie la lenjeria intimă. Fermoarul lung, până sub ombilic, era deschis vreo zece centimetri, lăsând să se vadă o cruce coptă din aur, ce trona între globurile sânilor. Chiar şi cel mai înverşunat necredincios s-ar fi convertit văzând-o. Malko nu-i pusese încă nici o întrebare precisă. Fata avea să-şi dezlege limba cu ajutorul vinului.

— Cum de vă descurcaţi? o întrebă el.

— O, localul de la *Hilton* este întotdeauna plin cu diplomaţi africani, zise Wallela. Sunt foarte generoşi. Ca şi Moncogo. Fac cadouri. De-asemenea, mă duc la *Venus* sau la *Zebra Club*.

— Ce sunt acestea?

— Discoteci cu fete singure. Puteţi să vă retrageţi cu una din ele şi să le faceţi apoi un cadou. Nu sunt târfe, ci fete ca şi mine, funcţionare sau studente care au chef să se distreze şi să mai câştige un ban. Aici, viaţa este extrem de grea. Poţi câştiga patruzeci de dolari americani o dată sau de două ori pe săptămână. Este suficient.

Pe sub masă, genunchiul Wallelei se sprijinea de al lui. Fata era perfect disponibilă. Nu avea nevoie să mai meargă la *Zebra Club*. Malko riscă o întrebare:

— Cunoaşteţi o fată pe nume Elmaz? Este fină, cu părul lung şi negru.

— Desigur. Este o colegă. Vreţi să faceţi dragoste cu ea? întrebă ea direct.

— Recunosc că este fermecătoare.

Wallela râse.

— O fi ea frumoasă, dar este tăiată, aşa că…

Ea zâmbi cu subînţeles.

— Cum adică, tăiată? făcu Malko speriat.

— Păi, în Etiopia este obiceiul ca toate fetele să fie supuse unei operaţii de extirpare a clitorisului la vârsta de numai câteva luni. Ca să nu fie prea focoase. Toate, în afară de fetele din Godjam.

— Şi dumneavoastră?

Wallela râse înveselită.

— Eu sunt din Godjam… Prietenul dumneavoastră, Dick, mi-a spus că sunt singura de aici care are clitorisul nemăcelărit. Ce-ar fi să dansăm?

— Aş prefera să merg la culcare, zise Malko.

Era un semn de mare nerecunoştinţă faţă de fata care părea a fi perla din Addis Abeba…

— Bine. În cazul ăsta, mă lăsaţi şi pe mine la *Hilton*.

Malko achită consumaţia. În maşină, Wallela fu destul de bosumflată. Când ajunseră în holul hotelului însă, ea îl sărută brusc pe gură. Limba ei ascuţită îi sondă gura, apoi fata îi întoarse spatele râzând.

— Somn uşor şi vise plăcute, făcu ea cu un glas batjocoritor.

Malko aşteptă lângă ascensor până ce ea se făcu nevăzută în bar. Mai simţea pe buze parfumul ei. După ce ceru nişte informaţii de la recepţioneră, el se îndreptă către Toyota şi demară. Deşi era doar ora nouă, oraşul era pustiu. El se îndreptă către sud, trecând de pasajul de nivel din dreptul *Diviziei a patra*, apoi continuă drumul până la periferia oraşului. Recepţionera îi explicase că *Zebra Club* se află în cartierul Nefassie, care însemna *Fetele care vorbesc în vânt*. Asta, în amintirea primelor instalaţii telefonice executate din ordinul împăratului Menelik, un fanatic al telecomunicaţiilor. Cei care refuzau telefonul erau decapitaţi!

Malko parcurse aproape trei kilometri, pe un bulevard trist şi drept, înainte de a întâlni indicatorul pe care era scris cu litere roşii *Zebra Club*. El pătrunse pe un drumeag de pământ bătătorit, ce ducea către o clădire micuţă, situată în mijlocul unei grădini părăginite. Dinăuntru se auzea muzica.

*

* *

Localul era plin cu fete. Stăteau în picioare, de-a lungul pereţilor pictaţi cu dungi albe şi negre, sau aliniate pe banchetele tapiţate cu muşama, serioase ca la balul subprefecturii. Unele dansau, îngrămădindu-se lângă barul de la intrare. Toate erau foarte tinere, unele chiar frumoase, îmbrăcate decent, cu pantaloni sau cu rochii. Erau cam vreo

treizeci la număr. Mai erau acolo şi vreo şase clienţi aşezaţi la mese, în bună companie. Un tip în jur de cincizeci de ani, îmbrăcat la şase ace, dar cam ameţit de băutură, se agita grotesc în mijlocul ringului de dans, încercând să imite un dans cambodgian şi făcând pe tinerelul îndrăgostit.

Un chelner îmbrăcat cu o vestă dungată îl instală pe Malko pe banchetă. Imediat se apropie o fată care îl salută cu o înclinaţie a capului, întinzându-i mâna.

— *Good night*[16].

Ea se aşeză lângă el. Chelnerul veni cu două porţii de băutură. Fata avea trăsături de ţărăncuţă şi pielea foarte închisă la culoare. Engleza ei părea că se reduce doar la *good night*. Cu un zâmbet încurajator, ea începu să-i frământe coapsa dreaptă. Ca să scape de acest masaj, Malko se ridică, cu gândul să arunce o privire şi prin încăperea alăturată. Dacă Elmaz nu se afla la *Zebra*, trebuia să meargă să o caute şi la *Venus*, înainte de ora interdicţiei de circulaţie. Fata crezu că vrea să danseze şi veni să se lipească de el. Muzica era asurzitoare, iar fata dansa prost, degajând un miros de bere acră…

În timp ce dansa, Malko examina fetele din penumbră. Nici urmă de Elmaz. În curând, ajunse în pragul celeilalte încăperi. Inima sa intră în galop. Elmaz era acolo. Avea o ţinută distantă, aproape dispreţuitoare. Părul negru îi ajungea până la brâu. Rezemată de şemineu, părea că se plictiseşte enorm. Ea îl zări pe Malko aproape în aceeaşi clipă. Chipul ei se crispă. Dintr-un salt, ea traversă încăperea, trecând chiar pe lângă Malko. Acesta uită de însoţitoarea lui şi o strigă:

— Elmaz!

Fata grăbi pasul şi dispăru pe uşă, ferindu-se de bărbatul beat. Când Malko vru să se ia după ea, însoţitoarea lui îl prinse de gât.

— *Please, I love you!*[17]

Pericolul iminent o făcuse să-şi îmbogăţească vocabularul. Malko scăpă din prinsoare şi fugi după Elmaz, strecurându-se în aglomeraţie. Scrută întunericul din curte

---

[16] Noapte bună (n. t.).

[17] Te rog, te iubesc! (n. t.).

şi observă farurile unei maşini cu motorul în funcţiune. Era un Triumph decapotabil, iar la volan era Moncogo, sosia lui Amin Dada, *logodnicul Wallelei*. Elmaz vorbea cu el în faţa portierei. Când îl văzu pe Malko, sări în maşină fără să mai deschidă uşa. Automobilul intră în marşarier, viră şi plecă în viteză.

Capitolul IV.

Pentru o secundă, Malko rămase interzis, apoi se repezi la Toyota. Trebuia să o ajungă pe Elmaz, altfel, fata avea să se ascundă cu siguranţă. Când ajunse în bulevard, farurile maşini Triumph se vedeau departe, ca nişte puncte roşii. El acceleră la maximum, dar Toyota refuza să depăşească viteza de şaizeci pe oră. Enervat la culme, el încercă să nu piardă urma maşinii. Ca prin minune, farurile acesteia, în loc să se diminueze, creşteau din ce în ce mai mult. Distanţa dintre cele două maşini se diminua întruna. Triumph-ul stătea la un stop. Concentrat la maşina pe care o urmărea, Malko nu îl observă pe biciclistul care apăru din dreapta sa, fără lumină de avertisment. Se auzi un zdrăngănit metalic şi un ţipăt. Speriat, Malko sări din maşină. Ciclistul fusese dărâmat de pe bicicletă. El se ridică în timp ce, din cealaltă parte a străzii, apărea un *zabagna*, agitând un baston uriaş. Malko făcu un salt, furios pe sine însuşi, pentru reflexul de om civilizat. Într-o ţară ca Etiopia, în caz de accident, era cu mult mai bine să-ţi lichidezi victima sau să o iei la sănătoasa. Altfel, aveai parte de un şir infinit de necazuri şi, în cel mai rău caz, puteai fi linşat. El porni motorul, nu suficient de repede ca să evite o furioasă lovitură de baston în capotă. Ciclistul aruncă după el cu o piatră ce ricoşă în portiera cu un zgomot sinistru. Malko trecu pe stop şi nu micşoră viteză decât atunci când ajunse în faţa pasajului de nivel de la *Divizia a patra*. Bineînţeles, nu se mai vedea nici urmă de Triumph.

Nu-i mai rămânea decât să se ducă la culcare. Nu credea că va putea reuşi să urce colina cu rabla de maşină. Supărarea i se risipi ca prin farmec atunci când zări maşina Triumph în parcare la *Hilton*. Ocupanţii ei se aflau cu siguranţă în bar, locul predilect al diplomaţilor din *O.U.A.* Aceştia, profitau de starea de urgenţă ca să poată rămâne peste noapte în hotel cu micuţele lor prietene, fără să rişte vreun scandal din partea nevestelor legitime. Dacă interdicţia de circulaţie din timpul nopţii nu ar fi existat, ar fi

trebuit inventată…

*

* *

Nici nu intră bine Malko în bar că se şi trezi cu două obuze de satin alb în piept.

— A, va să zică nu v-aţi dus la culcare!

Wallela semăna cu o cosmonaută văzută de revista *Penthouse*. Combinezonul din lame argintiu se mula în mod indecent pe formele înfloritoare ale fetei, iar sânii ei erau parcă şi mai fabuloşi.

— M-am răzgândit, zise Malko destul de stânjenit.

— Atunci, hai să dansăm!

În ringul de dans o aştepta un negru cu ochii holbaţi. Wallela îl expedie scurt, apoi se lipi toată de Malko, din creştet şi până în vârful picioarelor.

— Şi cavalerul dumneavoastră? întrebă Malko.

— O, nu-mi pasă de el. Toţi negrii ăştia sunt dezgustători. Vor să te culci cu ei după zece minute…

Vreo douăsprezece perechi dansau în semiobscuritate. Majoritatea erau negri. Două fete erau etiopiene. Două dansau împreună, în mod ostentativ, râzând zgomotos. Malko observă mesele de lângă ring. Elmaz era lângă orchestră. Ea stătea dreaptă, alături de negrul din Triumph. Când îl zări pe Malko, tresări şi începu să vorbească precipitat cu cavalerul ei. Acesta din urmă îl fixă pe Malko cu o expresie feroce pe faţă. Muzica se opri. Imediat, Wallela îl trase pe Malko pe o banchetă aflată în întuneric. Ea îl prinse de mână cu un gest de proprietară.

— Ştiţi ce înseamnă numele meu, Wallela? Miere, adică *honey*, în engleză.

Malko nu mai avu timp să comenteze această interesantă noutate. Prietenul lui Elmaz se îndrepta către el, cu un aer ameninţător. El se proţăpi în faţa lui Malko, se sprijini cu labele lui mari pe masă şi spuse cu o impresionantă voce de bas:

— Domnule, dacă nu părăsiţi imediat localul, vă sfărâm scăfârlia.

După expresia zugrăvită pe mutra lui, se vedea că nu sunt simple vorbe aruncate în vânt…

Wallela sări ca arsă.

— Moncogo! Ce te-a apucat? Acesta este prietenul meu.

— Atunci spune-i să-şi ia valea, că-i rup gâtul!

Tipul îşi strânse pumnii şi începu să se balanseze de pe un picior pe celălalt. Malko nu vedea nici o soluţie în afară de o mitralieră, ori o fugă ruşinoasă.

Wallela începu să-l apostrofeze pe negru în *amarik*. El îi răspunse răstit. Wallela se uită furioasă la Malko.

— Aşa că v-aţi dus la *Zebra*... Elmaz spune că v-aţi purtat rău cu ea. Că aţi bătut-o pentru că nu voia să facă ce vreţi. Nu-mi place deloc, nu e bine.

— Dar nu este adevărat. Este o minciună sfruntată.

Wallela ridică resemnată din umeri.

— Ştiu eu bine că, voi europenii, nu faceţi dragoste decât cu câte două femei deodată, dar, ar trebui să înţelegeţi că noi suntem diferite.

Malko fierbea.

Moncogo strângea din pumni nervos.

— Ascultaţi, zise el. Este vorba de o neînţelegere inexplicabilă. Trebuie neapărat să vorbesc cu Elmaz. Vă rog să aveţi grijă de animalul acesta până atunci.

— Bine, am să încerc, zise Wallela, dar asta numai pentru că sunteţi prieten cu Dick. Nu a fost frumos din partea dumneavoastră să mă lăsaţi baltă adineauri.

Ea se ridică, îl apucă pe uriaş de mână şi-l trase după ea pe pista de dans. Negrul se mai linişti când fata se lipi toată de trupul lui.

Orchestra începu din nou să cânte. Era o melodie ciudată ce semăna cu un slow japonez, de dans. Malko se duse la masa la care stătea Elmaz şi se aşeză fără să fie invitat. Fata vru să fugă.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Trebuia să ţipe ca să acopere orchestra. Elmaz dădu din cap şi spuse uitându-se drept înainte:

— Nu am nimic de vorbit. Eu nu am vrut să vin aici, căci, eram sigură că mă veţi urmări. Plecaţi!

Femeia era o adevărată banchiză. Malko simţi că fata vrea să plece şi o prinse de mână, forţând-o să se ridice.

— Trebuie să vă vorbesc, răcni el pe un ton ce nu

admitea replică. Aici nu pot din cauza gălăgiei. Să dansăm.

El crezu că fata va lua foc, dar ea se lăsă antrenată în ring şi nu opuse rezistenţă când Malko îi prinse talia fină. Părul şi veşmintele ei erau impregnate de un parfum foarte puternic, ca de tuberoze. Apoi, Elmaz întoarse faţa în mod ostentativ şi preciză cu o voce glacială:

— Dacă vreţi să vă culcaţi cu mine, vă pierdeţi timpul pentru că nu sunt o târfă.

Malko îşi lipi gura de urechea ei şi şopti:

— De ce fugiţi de mine? Nu am nici o vină pentru cele întâmplate aseară. Am fost trimis la Chewaye de sora ei. Nu lucrez pentru *Derg*.

— Atunci, de ce au arestat-o pe ea şi nu pe dumneavoastră?

— Dar cum, nu ştiţi?

— Ce?

Elmaz se desprinse brusc de el, cu ochii negri măriţi de groază. Ţipătul ei acoperise sunetul orchestrei.

— Ce s-a întâmplat?

Malko îşi aduse aminte de ce-i spusese Dick: nu erau ziare, nu existau informaţii. Elmaz nu ştia că Chewaye era moartă. Nu putea să nu-i spună adevărul.

— Chewaye nu a fost arestată, zise el.

— Dumnezeule!

Fata se strânse lângă el cu o mişcare convulsivă. Asigurat acum de faptul că Malko nu o violase încă, Moncogo explora cu labele lui uriaşe curbele trupului Wallelei. Malko începu să povestească ce se întâmplase. Elmaz îl întrerupse neîncrezătoare.

— Dar nu v-au arestat!

Fata nu credea nici o iotă.

— Am putut să pătrund în hotel fără să atrag atenţia, îi explică el. Ei nu ştiau cine sunt. Poate că nu au vrut să-i sperie pe turişti din *Hilton*.

Elmaz dădu din cap zâmbind amar.

— Nu mai sunt turişti la *Hilton*. Dacă ar fi vrut să pună mâna pe dumneavoastră, ar fi mers şi-n iad… Dar nu au vrut şi punct.

— De ce a tras Chewaye în ei? întrebă Malko.

— Chewaye mi-a spus întotdeauna că nu se va lăsa prinsă vie. Se temea de tortură.

Muzica se opri. Ei rămaseră faţă în faţă.

Deja „Amin Dada” se îndrepta spre ei.

— Trebuie să vă mai spun ceva, spuse Malko repede. Nu sunt ce credeţi dumneavoastră…

Elmaz nu mai avu timp să răspundă. Moncogo stătea zâmbind lângă ei, însoţit de Wallela.

— Văd că v-aţi împăcat. Mă bucur. Vă invit la masa noastră, domnule…

Când nu dorea să-ţi rupă gâtul, putea fi destul de şarmant… Moncogo comandă o sticlă cu coniac Gaston de Lagrange ca să serbeze împăcarea lor. Elmaz îşi ascundea cu greu tulburarea. Wallela îi făcu cu ochiul lui Malko şi se aşeză alături de el, şoptindu-i la ureche:

— Din cauza ei nu voiaţi să rămâneţi cu mine? Nu ştiam că aţi ieşit împreună.

— Aş vrea să mergem în altă parte, zise Malko. Trebuie să stau de vorbă cu Elmaz. Este ceva foarte serios.

Wallela chicoti.

— Dacă mă lăsaţi singură cu Moncogo în starea în care este, este în stare să mă violeze. O să o încerc să o conving pe Elmaz să ne invite la ea acasă. Dar trebuie să scăpăm de Moncogo. Mă ocup îndată de asta.

Elmaz şi Moncogo goliseră deja o treime de sticlă. Malko văzu că fata abia îşi stăpâneşte lacrimile. Era intrigat şi neliniştit: de ce nu-l urmăriseră, oare, ucigaşii? Doar ştiau că a intrat în hotel. Chiar dacă nu ştiau cine e, ar fi putut interoga personalul de serviciu. Exista o singură explicaţie: aveau un motiv ca să-l lase cu gâtul în laţ. Aşa cum sugerase şi Dick.

Wallela se întoarse către Malko şi-i spuse triumfătoare:

— S-a făcut! Uitaţi cum vom proceda. Îi spunem lui Moncogo că nu putem pleca împreună cu el în mod oficial. Îi cerem să închirieze un apartament şi că noi vom veni mai târziu. Între timp, o întindem toţi trei cu maşina…

— Unde? Este ora unsprezece şi jumătate… Peste tot este închis.

— Mergem acasă la Elmaz. Vom petrece noaptea acolo.

Nesperată ocazie! Wallela începu să discute cu negrul. Acesta îşi tot făcea de lucru cu fermoarul ei, agresându-i decolteul. În cele din urmă, Wallela îl sărută pe gât cu un râs complice. Negrul se ridică de la masă imediat şi plecă demn către ieşire, cu sticla de coniac în mână. Wallela izbucni în râs.

— O să facă urât de tot! făcu ea cu un aer extrem de încântat.

Era un *understatement*.

Elmaz se juca maşinal cu paharul, evitând să-l privească pe Malko. Wallela se aplecă spre acesta.

— Cereţi nota de plată.

*

* *

Bulevardul King George era sinistru în lumina chioară a lampadarelor. Malko nu putea izgoni din minte seara anterioară.

— La dreapta, făcu Elmaz, care stătea în spatele lui. Străzile erau pustii. Ei trecură pe lângă o cazarmă, pe un drum desfundat, apoi trecură peste un râu. Malko trebui să micşoreze viteza din cauza hurducăturilor.

Drumul ar fi descurajat şi un tanc de luptă. În cele din urmă, ajunseră în faţa unui grilaj negru.

— Claxonaţi! zise Elmaz.

Imediat apăru un *zabagna* zdrenţăros care deschise poarta, descoperind un spectacol extraordinar. O cărare urca în zigzag prin mijlocul unui parc în care, rondurile cu flori erau luminate cu lampioane improvizate, pline cu ulei în care ardeau fitile. Sus pe culme, se ridica o construcţie în stilul castelului lui Dracula... Ca ambianţa să fie şi mai sinistră, trei dogi negri ţâşniră din întuneric şi înconjurară Toyota.

— Aşteptaţi, zise Elmaz. Nu coborâţi imediat.

Ea se dădu jos din maşină şi merse să aprindă lumina în veranda ce înconjura casa. Wallela şi Malko coborâră din maşină. Aerul era îngheţat şi în depărtare se vedeau luminile oraşului Addis Abeba.

— Este una dintre cele mai frumoase case din Addis, îi şopti Wallela lui Malko. A fost construită de tatăl ei. Acesta a

fost împuşcat de militari.

Într-un colţ al verandei, dormea un *zabagna*, înfofolit într-o şubă groasă, cu o puşcă în mână. Elmaz îi conduse într-un salon, apoi într-o încăpere mai intimă, plină de perne, de covoare şi divane joase. Wallela puse un disc şi începu şi danseze singură în mijlocul camerei.

Cu mişcări de automat, Elmaz se duse să ia o sticlă cu *J&B* şi umplu nişte pahare. Părea hotărâtă să se facă praf. Wallela îşi goli paharul şi continuă să danseze. Elmaz se întoarse către Malko, mai distantă ca oricând.

— Ce doreaţi să-mi spuneţi?

Cearcăne uriaşe subliniau ochii negri şi strălucitori din cauza alcoolului. Stătea dreaptă, iar părul îi ajungea la pernele pe care stătea încordată.

— Eu trebuia să mă întâlnesc cu Chewaye, pentru a rezolva o problemă extrem de importantă.

— Ce anume?

Wallela se aşeză lângă ei şi îşi strecură mână pe sub cămaşa lui Malko. Era făcută criţă.

— Locuiţi singură aici? întrebă Malko.

— Da, zise Elmaz cu o voce neutră. Împreună cu câinii mei.

Malko simţi că fata nu vrea să vorbească în prezenţa Wallelei.

— Nu aţi vrea să facem o plimbare pe afară? îi propuse el. Elmaz îl privi surprinsă.

— Dar este frig!

— Îmbrăcaţi-vă mai gros.

Ea se ridică şi îşi puse un fel de pelerină albă, o *chamma*.

Wallela nu păru afectată de plecarea lor. Elmaz îl conduse pe Malko până la un pâlc de copaci de lângă casă.

— Sunt nişte măslini foarte bătrâni, zise ea cu o voce absentă. Cei mai mari din ţară.

Lui Malko puţin îi păsa de măslinii ei.

— Elmaz, eu nu am nici un amestec în omorârea prietenei dumneavoastră. Şi viaţa mea a fost în primejdie.

Elmaz rămase tăcută un timp înainte să răspundă:

— Până acum nu au supărat-o niciodată pe Chewaye. Niciodată până ieri. De ce? De ce au omorât-o? De ce v-au

lăsat să plecaţi? De ce vreţi să mă vedeţi? Ce doriţi, de fapt?

Engleza ei se degrada pe măsură ce se enerva. În depărtare, câinii începură să latre şi se auziră împuşcături.

— Poate au crezut că-i aduc bani din afară, zise el.

El începu să tremure sub muşcătura vântului rece. El nu avea o *chamma* ca să se protejeze.

— Ce vreţi să-mi spuneţi? repetă ea. Şi cine sunteţi, de fapt?

Malko se hotărî să se arunce cu capul în apă.

— Am venit la Addis Abeba ca să particip la o lovitură de stat contra formaţiei *Derg*, îi explică el. Împreună cu un grup de opozanţi.

— Cu cine?

— Cu *E.P.R.P.*

Elmaz tresări.

— Dar, sunt comunişti.

— Eu nu cred asta, zise Malko prudent. *Serviciile americane* îi consideră eficienţi.

Elmaz se închise în sine. Malko nu reuşise să o convingă de buna sa credinţă. Era nevoit să meargă şi mai departe.

— Cei din *E.P.R.P.* Au nevoie de arme ca să le reuşească lovitura de stat. Le este imposibil să primească bani din afară. Americanii nu vor să le dea bani în mod oficial. Chewaye era la curent cu un anumit secret… Ea avea acces la rezervele de aur ale *negusului*. La aurul care nu a fost găsit până acum. Acest aur ar fi suficient ca armele să fie cumpărate. Iată pentru am venit la Addis Abeba…

De astă dată, Elmaz răspunse repede:

— Eu nu ştiu nimic despre aurul acesta, făcu ea. Sunt vorbe goale. Dacă ar exista aur, cei din *Derg* l-ar fi găsit de mult. Aţi venit aici degeaba.

Ea se îndreptă către casă. Malko o urmă furios. Nu fusese în stare să o convingă.

Wallela era în aceeaşi poziţie, pierdută în reverie. Părea că nu îi bagă în seamă.

Elmaz se uită în mod ostentativ la ceas.

— Mai aveţi încă timp să plecaţi înainte de restricţia de circulaţie. Fiind străin, nu riscaţi mai mult decât o amendă

de treizeci de dolari. Cu siguranţă, aveţi posibilitatea de a-i plăti…

Pur şi simplu, îl dădea afară. Malko făcu o ultimă încercare.

— Trebuie să mă credeţi, o conjură el. Sunteţi prietenă cu Chewaye şi sunteţi la curent cu totul.

— Vă repet că nu ştiu nimic în legătură cu acest aur. Sunt doar vorbe în vânt. Dacă *negusul* ar fi avut atâta aur, l-ar fi folosit pe timpul foametei din Wollo… Acum, plecaţi.

— Dar ea? întrebă Malko arătând la Wallela.

— Ea poate să rămână, zise Elmaz îngăduitoare.

Cum Malko nu se mişca din loc, ea fluieră încetişor. Se auzi un galop înăbuşit pe parchetul ceruit şi doi câini îşi făcură apariţia, cu limba scoasă, cu colţii sclipitori, la picioarele lui Malko. Cu greu reuşi acesta să nu tresară. În casă, câinii erau mai înspăimântători decât afară…

— Ei vă vor însoţi. Va trebui să claxonaţi ca să se deschidă poarta.

Malko ezită. Cei doi câini puteau să-l facă franjuri cu uşurinţă. Nu-i mai rămăsese decât o singură carte pe care putea să o joace. Cu gesturi controlate, el vârî mâna în buzunar şi scoase un săculeţ din plastic pe care îl aruncă pe genunchii lui Elmaz.

— Aruncaţi o privire înăuntrul lui, spuse el.

Tânăra ezită îndelung înainte de a atinge săculeţul.

— Deschideţi-l.

Elmaz îl privi.

— Ce este asta?

— Veţi vedea singură.

Ea se supuse şi vărsă conţinutul în palmă. Era o grămăjoară de praf auriu. Malko văzu cum îi piere sângele din obraji. Elmaz închise palma ca pentru a ascunde praful în pumn. Malko o privi atent. Apoi spuse liniştit:

— Este pulbere de aur. Provine de la Chewaye. Ea avea un săculeţ plin şi mi-a mărturisit că are suficient ca să poată trăi. Mai continuaţi şi acum să susţineţi că nu ştiţi nimic?

Elmaz clipi des din ochi.

— Eu nu ştiu nimic despre toate astea. Chewaye nu mi-a spus nimic. Eu credeam că este întreţinută de cineva.

— Şi dumneavoastră sunteţi întreţinută de cineva? întrebă cu brutalitate Malko.

— Da, spuse fata după o ezitare scurtă.

Răsunase destul de fals. Malko era sigur că era pe o pistă bună. Brusc, Elmaz se uită la ceas şi spuse pe un ton foarte natural:

— S-a făcut prea târziu ca să mai puteţi pleca. Veţi dormi aici. Am destule camere.

Efectul alcoolului pe care îl îngurgitase toată ziua se risipise ca prin farmec.

— Veniţi să vă arăt camera dumneavoastră, spuse Elmaz, ridicându-se în picioare.

Dogii îi urmară până la primul etaj, tăcuţi şi ameninţători. Elmaz deschise uşa unei camere banal mobilate şi se întoarse către el, arătându-i o altă uşă din faţa lor.

— Aceasta-i camera mea. Nu încercaţi să intraţi căci, câinii vă vor sfâşia. Întotdeauna dorm cu ei. Vom mai vorbi mâine. Noapte bună. Acum sunt foarte obosită. Este îngrozitor tot ce mi-aţi relatat. Nu mai pot să mă concentrez la nimic…

Ea se îndepărtă pe culoar. Malko închise uşa. Era rupt de oboseală. Se lungi pe pat fără să se dezbrace, cu intenţia de a reflecta la cele întâmplate. În noapte, se auzeau câinii lătrând întruna. Fără să-şi dea seama, adormi.

*
* *

Malko se trezi cu un salt. Urechile sale înregistraseră un scârţâit care îl trezi brusc. Nu-şi dădea seama ce este. Rămase în şezut, se uită la ceasul care indica ora şase dimineaţa. Era încă întuneric. Auzi un foşnet şi un parfum înţepător îi pătrunse în nări. Era parfum de tuberoze… Simţi cum i se urcă tot sângele la cap. El spuse încetişor:

— Elmaz?

— Sunt eu, răspunse vocea dulce a tinerei femei.

El distinse o siluetă în întuneric. Apoi o pânză aspră îi căzu peste faţă. La început crezu că este vorba de o glumă. Dar auzi vocea unui bărbat şi simţi o lovitură violentă în ceafă. Văzu o lumină orbitoare şi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul V.

Un miros acru şi înţepător îi gâdila nările, infiltrându-se în sinusuri. Malko se opinti şi strănută de mai multe ori, fapt ce îi stârni o durere atroce a capului. Reuşi însă să-şi recapete cunoştinţa. Îşi aminti totul: parfumul lui Elmaz, lovitura primită în cap. Era legat la ochi cu ceva, iar mâinile îi erau legate la spate. Picioarele erau şi ele prinse fedeleş. Vocea unui bărbat spuse ceva şi simţi cum i se scoate legătura de pe ochi. Malko clipi la lumina crudă a singurului bec din încăperea plină până la refuz cu saci îngrămădiţi unul peste altul. Era rezemat cu spatele de un sac. Locul părea să fie o magazie fără ferestre şi cu o masă mare în mijloc. Cu atâţia saci în jurul său, nu putea să vadă mare lucru. Cuprins de ameţeală, el închise ochii. Când îi deschise avu un şoc.

Chipul din faţa lui era expresia deplină a abjecţiei totale. Avea ochii bulbucaţi, nasul turtit iar gura mare şi moale lăsa să se vadă dinţii stricaţi. Necunoscutul purta costum şi cămaşă, era fără cravată şi părea gata să plesnească sub presiunea unui ditamai burdihan. Un puşti se strecură alături de el. Era ras în cap şi avea o faţă rotundă, cu ochi vii.

Burduhănosul se întoarse către cortina care ţinea loc de uşă.

— *Leult!*[18]

Cortina fu dată la o parte şi apăru Elmaz, cu o cravaşa în mână. Tânăra era încălţată cu nişte cizme înalte, purta pantaloni din postav şi un pulover gros, mulat pe trup. Părul ei lung era strâns într-un coc ascuns de un fular roşu care îi asprea puţin trăsăturile. Chipul ei angelic exprima dispreţ. Se apropie de Malko şi îl sfredeli cu o privire glacială.

— Credeaţi că m-aţi păcălit cu poveştile dumneavoastră, spuse ea cu o voce mult prea forţată ca să fie naturală. Acum vedeţi unde v-a adus toată minciuna asta.

[18] Prinţesă! (n. a.).

— De ce m-aţi atacat? o întrebă Malko.

Cravaşa îi atinse umărul. Ochii lui Elmaz aruncau fulgere de ură.

— Pentru cine lucraţi? Cine v-a recrutat? Sergentul Tacho?

— V-am spus deja că sunt la Addis pentru a lua parte la o lovitură de stat împotriva celor din *Derg*, zise Malko, încercând să-şi păstreze calmul. Am ieşit împreună cu Chewaye de mai multe ori înainte de a fi ucisă. Eu lucrez împotriva *Derg-ului*.

Elmaz asculta cu buzele strânse.

— Chewaye era verişoara mea, zise ea. Noi nu ascundeam nimic una faţă de cealaltă. Nu mi-a vorbit niciodată de dumneavoastră ca fiind un complotist.

— Asta pentru că nu am apucat să-i dezvălui adevărul.

Elmaz izbi cu cravaşa în cizmă. Înfuriată, era şi mai frumoasă. Dar lui Malko nu-i plăcu defel luminiţa ce dansa în ochii ei. Prinţesa vârî mâna într-un sac deschis la gură şi scoase din el un pumn plin cu nişte grăunţe verzi pe care i le arătă.

— Vedeţi aceste boabe? Sunt de piper. Teferi vă va obliga să le înghiţiţi până ce vă veţi hotărî să spuneţi adevărul. Nu veţi primi nici o picătură de apă. Stomacul o să vă ardă în cele mai cumplite chinuri încât, o să vă doriţi moartea.

Aşadar, straniul miros era de piper! Malko nu avu timp să protesteze. Elmaz se făcuse nevăzută. În faţa lui reapăru monstruoasa creatură, urmată de pici. Acesta din urmă se repezi la Malko cu o expresie încântată pe faţă, luând în trecere şi un pumn plin cu piper. El îi astupă cu brutalitate nasul ca să respire pe gură şi îi îndesă piperul pe gât, apăsându-i bărbia ca să nu poată să-l scuipe. Boabele de piper începură să se moaie în salivă şi, după câteva secunde, Malko avu impresia că înghite foc. Ochii i se umplură de lacrimi, cerul gurii îl ardea şi el înghiţi fără să vrea, iar focul coborî pe esofag, până în stomac, lăsând o dâră de arsură… Era o senzaţie atroce. Puştiulică era pus pe fapte mari. Printre lacrimi, Malko îl văzu cum se amuză copios. El începu să se lupte, cu dinţii încleştaţi, încercând

să respire fără să deschidă gura, dar fu nevoit să cedeze. Din nou se trezi cu gura îndopată cu piper. Cum avea să iasă din necaz? Nu era lăsat nici să respire. Iar de mărturisit, nu avea ce.

Îi era o sete cumplită, iar limba îi era de trei ori mai mare. Puştiul, care părea să aibă doar vreo opt anişori, continua să care la piper în gura lui cu mânuţele murdare.

Malko scoase un urlet. Dracul de copil, reuşise să-i vâre praf de piper în nas! În vreme ce Malko plângea, scuipă şi se sufoca, infernala creatură reuşi să-i şterpelească ceasul Seiko de la mână... Valoarea nu este direct proporţională cu vârsta.

Cu un efort disperat, Malko încercă să se ridice de jos. Piciul sări şi apucă o bâtă cu care începu să-l lovească în cap. Malko se prăvăli la pământ, în timp ce puştiul se tăvălea pe jos de râs.

Ca să-l pedepsească pentru rebeliunea sa, el începu să-i sufle praf de piper în ochi. Se pare că această activitate era cu mult mai distractivă decât un trenuleţ electric.

*

* *

— Nici acum nu v-aţi hotărât să mărturisiţi adevărul?

Malko făcu un efort gigantic ca să deschidă pleoapele iritate şi umflate. Nu-şi dădea seama câte ore trecuseră de la începutul supliciului: patru sau cinci, sau mai multe. La un moment dat, piciul îi vârâse capul într-un sac cu piper, plin cu praf, care-i pătrunsese peste tot, făcându-l să lăcrimeze continuu. Dar cel mai tare îl chinuia setea. Limba îi era ca de carton şi abia putea să articuleze vorbele, iar stomacul, vai de el. Ar fi dat castelul tot pentru o sticlă de *Perrier*. Micul său călău descoperise o nouă tortură: îi umplea nările cu bobiţe de piper, până ce Malko începea să strănute.

Când încercă să vorbească, avu senzaţia că buzele i se crapă.

— Nu lucrez pentru *Derg*, reuşi el să articuleze. Şi nu cunosc pe nimeni care ar lucra cu ei.

Pe chipul lui Elmaz apăru un surâs răutăcios.

— Bine, atunci veţi mânca piper în continuare, până ce veţi muri. După aceea, Sayoun vă va arunca trupul în râu şi

astfel Chewaye va fi răzbunată.

Tânăra etiopiană savura de pe acum această plăcută idee. Malko nu putea să mai suporte oribila durere. Deodată, el se hotărî să mizeze totul pe o singură carte.

— Voi vorbi! strigă el, dar daţi-mi să beau apă!

— Apă, niciodată! făcu Elmaz.

Epuizat, Malko abandonă lupta cu o indiferenţă subită. El nu văzu luminiţa de interes apărută în ochii lui Elmaz. Ea îi dădu un ordin băiatului. Acesta dispăru puţin şi se întoarse cu o ceaşcă plină cu un lichid negricios. El îngenunche lângă Malko şi apropie ceaşca de buzele lui. Deşi băutura era caldă, Malko o sorbi cu nesaţ. Nu conta, era mai bună decât piperul. Uşurarea fu de scurtă durată. El scuipă înghiţitura cu dezgust.

Elmaz îl privea mirat.

— Este infectă, făcu Malko.

Deşi scârboasă la gust, ciudata băutură îi mai alinase durerile.

— Este cafea, zise Elmaz, dar aici lumea pune în cafea unt rânced. Şi acum, vorbiţi.

Era limpede că nu era timp de discutat despre gusturile culinare ale etiopienilor. Malko îşi adună ultimele forţe ca să spună:

— Adevărul este că nu am nimic să vă spun. Doar că nu sunt vinovat de moartea prinţesei Chewaye.

Elmaz îl privi o vreme în linişte. Apoi vorbi:

— Cum nu am chef să vă ucid cu mâna mea, se va ocupa Sayoun Teferi de asta. Chewaye va fi răzbunată.

Apoi îi întoarse spatele. Nu trecu mult şi în încăpere reapăru negustorul de piper însoţit de drăguţul băieţaş. Cei doi discutau aprins. După felul în care gesticulau, Malko înţelese că puştiul avea să-l îndoape cu piper, iar tatăl său îl va lovi cu bâta până îl va ucide.

În acel moment se auzi o sonerie şi discuţia se întrerupse. Cei doi se apucară să îngrămădească mai mulţi saci în faţa lui ca să-l ascundă. Cu drăgălăşenia lui obişnuită, băieţelul îi îndesă în gură un şomoiog de cârpă murdară.

Ce însemnau toate acestea? În situaţia în care se afla,

situaţia lui nu putea să se îmbunătăţească. Ascultă cu atenţie şi auzi nişte paşi, vocile torţionarilor săi şi, mai auzi o voce care vorbea *amarik*. Era o voce blândă şi extrem de calmă. Malko o recunoscu imediat. Era vocea lui Dick Bruce.

*

* *

Blânda voce se auzea în continuare. Malko era torturat de gândul că Bruce ar ignora prezenţa lui acolo. Totuşi, coincidenţa ar fi fost prea mare. Cum, oare, îi dăduse de urmă? Nu înţelegea ce se vorbeşte în camera alăturată. Dar. După tonul cu care vorbea Bruce, Malko înţelese că acesta încearcă să-i convingă pe ceilalţi de ceva… Atunci se auzi vocea lui Elmaz, furioasă şi ameninţătoare. De astă dată, Malko fu sigur că se vorbea despre el…

Dick Bruce nu ridicase deloc tonul. Uneori vorbea aproape în şoaptă. Tot zbătându-se şi frecându-şi faţa de pereţii sacului de lângă el, Malko reuşi să scape de căluş. Disperat el ţipă:

— *Dick, I am here*![19]

Se auzi o scurtă învălmăşeală şi, peste câteva secunde, Elmaz se apleca deasupra sa cu o expresie feroce şi cu un pumnal în mână. Cu mâna stângă ea îl înşfacă de chică şi-i trase capul pe spate. Lama pumnalului era lipită de baza gâtului. Malko fotografie scena. Americanul stătea în picioare, în ţinuta sa obişnuită, cu mâinile în buzunare şi cu chipul destins de parcă ar fi servit ceaiul. El îi zâmbi senin lui Malko şi spuse în engleză.

— Nu vă neliniştiţi. Este vorba doar de o mică neînţelegere. Eu o voi rezolva imediat.

— O să-l ucid! urlă Elmaz.

Lama cuţitului se sprijini şi mai tare pe gâtul lui Malko. Băieţelul stătea în pragul uşii, cu un aer gurmand. Dick i se adresă lui Elmaz cu blândeţe, fără să se uite la ea. Urmă un moment de tăcere. Americanul luă un pumn de piper şi-l răsfiră printre degete. Lui Malko îi venea să urle…

Dick Bruce continuă conversaţia. Vorbea cu Elmaz şi cu negustorul de piper, agitând mâinile şi exprimându-se cu o voce imperceptibilă.

---

[19] Dick, sunt aici! (n. t.).

Treptat, atmosfera se destinse. Elmaz se ridică şi lasă cuţitul din mână. Dick îi întinse mâna cu un zâmbet.

— *Eche?*[20]

Elmaz îi întinse în cele din urmă mâna, cu un aer încurcat. Apoi, se aplecă şi desfăcu funiile cu care era legat Malko.

— Puteţi să vă ridicaţi, spuse americanul. Neînţelegerea s-a rezolvat.

Malko nu aşteptă să i se spună de două ori.

— Mi-e sete, trebuie să beau ceva.

Abia mai putea să vorbească. Dick i se adresă puştiului:

— *Tehai!*[21]

Acesta aduse un ceainic şi o ceaşcă. El turnă nişte ceai rece, pe care Malko îl sorbi cu nesaţ. Apoi mai bău două ceşti. Sayoun Teferi se aşezase pe un sac şi îşi curăţa unghiile. Malko întrebă:

— Ce le-aţi spus?

Dick zâmbi.

— Adevărul. Că lucrăm împreună pentru *C.I.A.* este destul de periculos, dar nu am avut încotro.

Elmaz se uita cu încăpăţânare la cizme. Dick îşi mângâie barba mătăsoasă şi continuă cu aceeaşi voce molcomă:

— Eu garantez pentru faptele dumneavoastră. Pe mine mă cunosc, ştiu că trăiesc aici şi că adesea vin în *Mercato*. Ar putea să mă ucidă cu uşurinţă dacă îi mint.

— Dar, de ce erau convinşi că aş fi complicele celor din *Derg*?

Americanul dădu din cap plin de înţelegere.

— Trebuie să ne punem în locul lor. Se tem de oricine. Uciderea prinţesei Chewaye a fost o coincidenţă nefericită. Acum ştiu cine a omorât-o…

— Cine?

— Sergentul Tacho. Ucigaşul numărul unu al generalului Mengestou, şeful *Derg-ului*.

— De ce au vrut să o aresteze?

— Este greu de spus. Poate că era vorba doar de un control de rutină ca să vadă dacă nu i-aţi adus ceva bani din

---

[20] Ne-am înţeles? (n. a.).

[21] Ceai! (n. a.).

străinătate. Sau, poate că, din cauza aurului. Acum, sunt înclinat să cred în a doua ipoteză, pentru că nu s-au atins dumneavoastră. Probabil că au existat ceva scurgeri de informaţii la Londra.

Malko se uită la Elmaz. Stătea rezemată de un morman de saci, cu chipul încruntat.

— Acum mă credeţi?

Ea spuse *da* cu o voce abia auzită. Nu părea prea convinsă. Dick îl prinse pe Malko de braţ.

— Bineînţeles că vă crede, dar nu-i place că s-a înşelat. Să mergem.

El îl împinse pe Malko afară din încăpere. Acestuia nu-i venea să creadă că suferise atâta pentru nimic. El se întoarse încă o dată către Elmaz.

— Acum ştiţi pentru ce am venit în Etiopia. Vreţi să mă ajutaţi? Este vorba de răsturnarea *Derg-ului*.

Elmaz îl fixă cu o privirea impenetrabilă.

— Îi urăsc de moarte pe cei din *Derg*, dar, dacă doriţi aurul, nu vă pot fi de folos, pentru că nu ştiu nimic. Poate că Chewaye ştia, dar nu mi-a spus nimic…

Malko interceptă privirea lui Dick Bruce şi simţi că a împins lucrurile prea departe. Sayoun Teferi privi către soare fără să spună nimic, iar puştiul se făcuse nevăzut.

Dick şi Malko traversară un culoar mic plin cu saci umpluţi cu piper şi ieşiră afară, în forfota mulţimii.

— Suntem în *Mercato*, spuse Dick Bruce, cea mai mare piaţă din Africa.

Cât vedeai cu ochii, erau numai dughene de toate mărimile şi culorile. Piaţa se întindea pe toată colina. Soarele aflat la zenit ardea necruţător. Vrând să vadă cât e ceasul, Malko observă că-i lipseşte. Era însă prea sleit de forţe ca să se mai întoarcă după el. Gâtlejul îl ardea îngrozitor, la fel şi stomacul.

— Unde mergem? întrebă el.

— Să reparăm daunele, zise Dick, altfel veţi suferi că un martir mai multe zile.

Ei traversară un culoar acoperit, unde se aflau înşirate calupuri de unt, înalte de doi metri.

— Etiopienii sunt înnebuniţi după untul rânced. Femeile

se ung cu el pe corp şi pe păr în permanenţă.

Ei ieşiră din hala untului rânced şi străbătură aleea croitorilor, apoi pe cea a vânzătorilor de grâne. Locul era de-a dreptul jalnic. Urcară pe una din străduţele flancate de enorme cuşti pline cu sute de pui, ca să iasă apoi într-o alee plină cu femei ce vindeau tot felul de pulberi colorate.

Dick Bruce se opri în faţa unei tarabe şi o salută cu căldură pe femeia din faţa sa. Era şi timpul. Malko simţea cum îi ard măruntaiele. Dick începu o conversaţie în limba *amarik*, pe urmă se întoarse către Malko, arătându-i o pulbere verde ce semăna cu un gudron.

— Sunt nişte leacuri locale, explică el. Femeia va pregăti o băutură pentru gâtul şi stomacul dumneavoastră. Vă va lua răul cu mâna şi mâine veţi fi ca nou.

Văzând aerul neîncrezător al lui Malko, el adăugă zâmbind.

— Nu vă temeţi. De cinci ani studiez medicina locală. Veniţi să vă aşezaţi aici.

Cei doi se aşezară în cămăruţa din spatele dughenei, unde, pe o măsuţă ardeau nişte mirodenii. Mireasma lor îl făcu pe Malko să mai uite de mirosul pătrunzător al piperului. Bruce păstra acelaşi calm imperturbabil.

— Trebuie să ştii cum să-i iei pe etiopieni. Să ai multă răbdare şi să le înţelegi modul de gândire, foarte diferit de al nostru…

— Oricum, este de admirat calmul de care aţi dat dovadă, făcu Malko.

Dick zâmbi.

— O, eu nu am nici un merit. Lucrurile puteau lua o întorsătură mult mai gravă.

El îşi deschise haina şi descoperi un ditamai revolverul băgat într-un toc de piele.

Era un *357 Magnum, Smith & Wesson*.

— Era o soluţie extremă, zise el. Mi-aş fi compromis, însă, cinci ani de muncă.

Malko simţi o mare stimă pentru acest om care, în ciuda nonconformismului său era atât de eficace. O întrebare îi ardea însă buzele:

— Spuneţi-mi, cum de aţi reuşit să mă găsiţi?

— Ar trebui să-i cumpăraţi o rochie Wallelei. M-am trezit cu ea la ora şase dimineaţa. Era înnebunită. Mi-a spus că aţi fost ridicat de oamenii lui Teferi. Elmaz a forţat-o să jure că va păstra secretul. Wallela ştia că suntem amici şi nu prea avea încredere în prietena sa. Aşa că m-am pus la treabă…

Bătrâna negustorească dădu perdeaua la o parte şi-i întinse lui Malko o pastă negricioasă pusă pe o bucată de tablă. Femeia îi zâmbea încurajator.

— Ce trebuie să fac cu asta?

— Înghiţiţi-o. Încetişor.

Malko îl ascultă cu stoicism. Pasta avea o consistenţă de gudron şi un gust de ouă clocite. Abia se putea abţine să nu vomite. Timp de mai multe secunde, simţi ghemotocul de pastă alunecând de-a lungul esofagului rănit.

— Peste două ore veţi simţi efectul, îi promise Dick.

— Cum aţi putut să mă găsiţi în tot labirintul acesta? Dick zâmbi cu modestie.

— Wallela mi-a spus că aţi fost băgat într-un sac ce mirosea a piper. Imediat m-am gândit la Sayoun Teferi. El îi cunoaşte pe toţi membrii familiei regale. În timpul domniei *negusului*, el avea exclusivitate pentru importul piperului în Addis Abeba. A făcut astfel o avere colosală. În schimb, făcea rost de lucrători pentru împărat şi de fete pentru anturajul acestuia. Acum s-a terminat totul. Acum o lună era cât pe-aci să fie omorât de militari.

— De ce?

— O, pentru că a stocat trei mii cinci sute de tone de piper, care le este la fel de necesar ca şi apa. Au nişte stomacuri de struţ. A trebuit să mă interesez pe la nişte prieteni din *Mercato* şi, cum Teferi nu este foarte iubit, am aflat imediat că sunteţi aici, dar nu ştiam dacă vă mai găsesc în viaţă… Restul a fost relativ uşor. Teferi nu doreşte să strice relaţiile cu mine. Ştie că am contacte cu cei din *E.P.R.P. Mercato* este o lume aparte. Informatorii din Derg nu au reuşit să pătrundă aici cu adevărat, în timp ce militanţii din *E.P.R.P.* Se simt ca peştii în apă. Mai cu seamă după schimbarea monedei naţionale. O mulţime de negustori au fost ruinaţi din cauză că nu au îndrăznit să-şi declare averile. Riscau să fie împuşcaţi ca profitori… Din

cauza asta şi-a asumat riscul. Adineauri i-am explicat că trebuie să vă întâlniţi printr-un intermediar de-al meu cu unul dintre şefii din *E.P.R.P.* În cazul în care vă ucidea, risca să intre în dizgraţie.

— Sună foarte convingător, zise Malko cu admiraţie în glas.

— De altfel, nu am minţit. Va trebui chiar să ne întâlnim cu una dintre eroinele *E.P.R.P*, Sarah Massawa. *Derg* a pus o recompensă de cincizeci de mii de dolari etiopieni pe capul ei.

— De ce?

— Pentru că doreşte să vă întâlnească. Vrea aurul. Ea va conduce întreaga operaţiune de răsturnare a uzurpatorilor din *Derg*.

Capitolul VI.

Malko înghiţi în sec, strâmbându-se de durere. Nu avea deloc chef să cadă din lac în puţ.

— La ce se aşteaptă tipa asta? Are pretenţia să poleiesc cu aur tot oraşul? Mai devreme îmi spuneaţi că cei din *E.P.R.P.* sunt hăituiţi de militari. Nu cred că este momentul potrivit ca să mă arunc în gura lupului. Oricum, nu am nici o veste bună pentru ea. Şansele de recuperare a acestui aur sunt încă egale cu zero.

Dick Bruce îl ascultase scărpinându-se cu un deget în sprânceana dreaptă.

— În privinţa aurului, mai avem încă speranţe, zise el. Elmaz se va calma. Oamenii din *E.P.R.P.* Duc o existenţă extrem de dură. Au mare nevoie ca să le ridicăm moralul. Sunt hărţuiţi fără încetare. Chiar dacă nu aveţi să le oferiţi nimic concret, această întâlnire îi va îmbărbăta. Nu uitaţi că ei au sosit la Addis Abeba special pentru operaţiunea pusă la punct de noi. Sarah Massawa este un personaj extrem de important. Este o eritreeană care a luptat în rezistenţă timp de patru ani. A studiat sociologia. Militarii din *Derg* i-au măcelărit întreaga familie la Asmara. Mama, tatăl, sora şi cei trei fraţi ai ei au murit cu toţii în chinurile cele mai înfiorătoare.

— Nu credeţi că venirea lor la Addis Abeba este prematură, având în vedere că nu avem încă nici o pistă pentru recuperarea aurului? întrebă Malko indignat.

— *Centrala* are încredere în dumneavoastră, zise Dick cu cel mai blajin ton posibil.

Malko mai auzise de multe ori acest refren. *C.I.A.* Îi zgândărea pe duşmanii duşmanilor ei şi, apoi, îi lăsa baltă. Era suficient să se gândească la cele întâmplate cu ungurii şi cu kurzii. Malko ar fi fost fericit să găsească mai repede acel aur.

— Cum vom putea să-l găsim?

Dick se uită la ceas.

— Vom aştepta aici până la ora cinci. După aceea ne

separăm. Eu nu voi fi de faţă. Deocamdată, sunt singura sursă de informaţii a companiei în Addis Abeba. În sfârşit, singura sursă serioasă. Mi-am creat un paravan de beton. Etiopienii mă iubesc pentru că m-am obosit să le învăţ limba. Securiştii din *Derg* mă consideră un fel de anarhist şi mă tolerează.

— Dar, unde vom sta până la ora cinci? Nu vom da de bănuit negustoresei dumneavoastră?

Dick Bruce râse.

— Nu, nu. I-am spus că aveţi nevoie de odihnă. Ea ne va aduce de mâncare. Este o bună prietenă. Când veţi pleca de aici, mai târziu, veţi urca strada şi apoi veţi coti la dreapta. Apoi, veţi traversa zona negustorilor de pânzeturi şi veţi ajunge la cea a frizeriilor în aer liber. Acolo îşi au sediul Sarah şi oamenii ei. Sarah va afla imediat că aţi sosit. Nu există prea mulţi *farangs*[22] pe aici. Vi se va propune să vă bărbieriţi. Dumneavoastră vă veţi instala într-un scaun şi-i veţi lăsa să vă radă… Asta e tot.

În acel moment, perdeaua se ridică şi apăru negustoreasa. Ea îi dădu lui Bruce un pachet şi se făcu nevăzută.

— A, a venit mâncarea, spuse vesel americanul.

El desfăcu ambalajul care conţinea două sticle de *tala*, lipie de porumb şi un vas ce conţinea un sos roşu. Dick rupse lipia în două.

— Luaţi şi mâncaţi. Acesta este mâncarea naţională a etiopienilor. Se numeşte *injira*. Cât despre sos, nu vă sfătuiesc să-l gustaţi având în vedere stare gâtlejului dumneavoastră.

Malko încercă o bucată de lipie. Ca să o poată înghiţi, încercă berea. O scuipă însă imediat. Era infectă! Dick mestecă porţia de turtă cu poftă. Apoi dădu din cap.

— Desigur, *tala* are un gust cam ciudat, dar, aşa se face aici. În zilele de sărbătoare, se mănâncă carne crudă plină cu viermi…

Ţara asta era un adevărat paradis gastronomic!

După ce-şi termină mâncarea, Dick îi spuse cu o bucurie nedisimulată:

---

[22] Străini (n. a.).

— Imediat după ce ne despărţim, am o întâlnire cu un preot care a reuşit să fure o icoană foarte valoroasă şi vrea să mi-o ofere. Pentru asta a străbătut pe jos un drum de trei sute de kilometri…

Uluitor om era acest Dick Bruce.

Curând îi cuprinse toropeală. Malko adormi. Când se trezi, văzu că Dick îl învelise cu o *chamma*. O durere ascuţită ca o arsură de fier roşu îi sfredeli piciorul în zona călcâiului. El sări, azvârlind cuvertura. Se uită atent şi descoperi, cu oroare, un purice mare cât un şoarece, care fugi imediat…

— O, Addis Abeba este plină de purici, zise Dick cu o resemnare filosofică. Doar *Hilton* este singurul loc *safe*. Ajungi să te obişnuieşti cu timpul…

Normal, omul se poate obişnui cu orice. Soarele era deja la asfinţit şi începuse să se facă frig. Dar Malko preferă să se lipsească de *chamma* şi de chiriaşii ei. Un sfert de oră mai târziu, Dick Bruce se uită la ceas.

— Trebuie să mergem. Ieşiţi dumneavoastră mai întâi. Wallela va veni după noi la *Hilton*. Vom lua masa împreună.

Malko dădu perdeaua la o parte. Bătrână îi adresă un zâmbet ştirb. El apucă pe cărarea plină de gunoaie, apoi trecu peste un râuleţ. Turta de porumb îi stătea în stomac ca o ghiulea. Etiopienii întâlniţi pe drum păreau să nu observe că este un alb. Deodată, un personaj straniu începu să se ţină după el. Era un cerşetor cu capul ras, îmbrăcat cu o veche manta soldăţească. El încetini paşii în mod voit. Celălalt îl ajunse din urmă şi se proţăpi în faţa lui, executând un salut militar grotesc. Ca să scape de el, Malko îi dădu câteva monede. Ideea se dovedi proastă, căci zdrenţărosul se ţinea în continuare după el…

Din fericire, ajunse în raionul breslei frizerilor. Vreo cincisprezece scaune erau aşezate direct pe pământul mocirlos, în faţa unor dughene mizere. Malko se opri.

*
* *

Un bărbat mustăcios, ce semăna mai degrabă cu un măcelar decât cu un frizer, se frânse din şale înaintea lui Malko invitându-l să ia loc într-unul din fotoliile înfipte în

noroiul din faţa unei magherniţe în care îşi păstra instrumentele. Vizavi de ei, nişte croitori lucrau de zor la nişte maşini de cusut ce datau din perioada Războiului de o sută de ani.

Malko se instală în fotoliu. Toată treaba asta nu-i inspira deloc încredere. Mustăciosul îi puse un şervet în jurul gâtului şi îi aplică o spumă rece pe faţă. Nimănui nu i se părea ciudat ca un străin să se lase bărbierit sub cerul liber. Când dădu cu ochii de brici, Malko avu un şoc: lama acestuia era dantelată ca a unui ferăstrău de tăiat metale… Din fericire, bărbierul nu reuşi să-i taie decât jumătate din pielea bărbiei. Brusc, se întrebă dacă nu cumva căzuse în plasa unui frizer în căutare de clienţi.

În clipa în care Malko îşi vâra mâna în buzunar după bani, îşi făcu apariţia un băieţel care-l apucă de mânecă.

— *Ato*![23]

Frizerul îi adresă un zâmbet elocvent. Era vorba de mesagerul rebelei Sarah.

Lăsând frizerului doi dolari, el îl urmă pe puşti. Cerşetorul era şi el de faţă, tot salutând milităreşte. Era o apariţie demnă de toată mila.

Malko observă că ghidul său are în mână un teanc de manifeste pe care le semăna în drum. Malko ridică de jos unul din ele. Un desen grosolan reprezenta un militar care înfige baioneta în pântecele unei femei. Puştiul urca panta străzii agil ca o lamă. Treceau acum printre tarabele vânzătorilor de peşte. Peste tot domnea o duhoare pestilenţială. Se apropiară de liziera imensei pieţe, aproape de Omedia Square.

În momentul în care ajunse pe o stradă asfaltată, puştiul se opri şi fluieră printre dinţi. Trei fluierături scurte. Malko se întoarse şi văzu cerşetorul ce continua grotescul lui salut. Descurajat de insucces, acesta intră într-un bistrou. Aşteptau cu siguranţă pe cineva. Mai apărură trei băieţi cu manifeste. Toţi păreau îngrijoraţi. Malko se întrebă ce, oare, aşteptau. În jurul lor, clienţii obişnuiţi din *Mercato* îşi vedeau de treburile lor.

Unii luau de jos manifeste şi le vârau pe furiş în buzunar,

[23] Domnule! (n. a.).

dar cei mai mulţi se fereau de ele, cuprinşi de frică. În cele din urmă, băiatul îl trase iar de mânecă. Ei pătrunseră într-o prăvălie, un fel de anticariat, plin cu icoane, suluri de hârtie şi tot felul de obiecte valoroase sau imitaţii. Malko distinse silueta unui copil ce se îndrepta către el. Apucă mâna minusculă întinsă spre el. Vocea îl făcu să tresară. Era o voce de femeie, gravă şi plăcută.

— Bună ziua. Sunt Sarah Massawa.

El încercă să-şi ascundă surpriza. Sarah Massawa nu depăşea un metru cincizeci. Nu era, totuşi, o pitică, dar nici mult nu-i lipsea... *Kalaşnikov-ul* din mâna dreaptă era mai mare decât ea. În ciuda aspectului ei, femeia nu era deloc urâtă. O cunună de păr creţ aureola un chip armonios, cu trăsături fine, o gură mare şi senzuală şi cu ochi proeminenţi, plini de viaţă.

Ea avea cizme negre, un pantalon de catifea asortat şi o canadiană verde. Când veni mai în lumină, surpriza lui Malko crescu: Sarah avea tatuată pe frunte o cruce albastră şi mare, cu braţele lungi de trei centimetri. *Eritreeana* zâmbi când îi văzu reacţia.

— Mama mi-a făcut-o, zise ea. Nu voia ca lumea să creadă că sunt o musulmană... Aşa se obişnuieşte pe la noi.

Într-adevăr, orice dubiu era exclus... Trei bărbaţi, înarmaţi şi ei, se retraseră, lăsându-l singur cu rebela. Aceasta lăsă arma din mână şi îşi aprinse o ţigară, apoi îşi deschise canadiana. Lâna groasă a puloverului nu putea să-i ascundă sânii enormi, disproporţionaţi în comparaţie cu statura. Când fata se întoarse cu spatele, Malko putu să-i admire crupa minunat subliniată de catifeaua pantalonului colant. Era ca o adevărată statuetă de tanagra. Fata îi urmări privirea şi îl întrebă cu un glas rece:

— Când vom avea aurul?

Malko nu încercă să ascundă adevărul. Era o chestiune prea gravă.

— Nu ştiu încă nimic. Poate că, niciodată.

— Niciodată?

Avea în faţa lui acum un copil supărat. De nu ar fi fost *Kalaşnikov-ul*, ai fi crezut că e o joacă de copil. Dar, încărcătorul acestuia era plin, iar alte două încărcătoare

erau agăţate la talia fetei în etuiuri de piele.

— Aşadar, ne-aţi înşelat! spuse ea cu năduf. Ne-aţi făcut să venim aici, unde suntem hăituiţi zi şi noapte de către oamenii lui Tacho. Acum însă, trebuie să ne ajutaţi. Ştiu că aţi venit aici special pentru recuperarea aurului. Ce se întâmplă?

Malko nu ştiu ce să-i răspundă. Unul dintre partizanii lui Sarah ţâşni din umbră în spatele dughenei. În acelaşi moment, afară se auzi o împuşcătură. Sarah Massawa apucă puşca şi se pregăti de atac. Tovarăşul ei trase un dulap care ascundea o portiţă scundă.

— Am fost denunţaţi, zise Sarah. Să fugim!

El ieşi între cei doi şi pătrunse în curte. Afară era alţi doi partizani cu puşti *Kalaşnikov*. Alături de ei era întins un trup. Malko avu un şoc. Era cerşetorul îmbrăcat milităreşte. Primise un glonţ în mijlocul frunţii. Ceva strălucitor îi atrase atenţia: cerşetorul avea la mână ceasul *Seiko*, cel care îi fusese furat în prăvălia lui Teferi!

În mod instinctiv, el se aplecă şi i-l luă de la mână. Imediat se auzi o rafală de mitralieră. Sarah îl îmbrânci către zidul scund.

— Staţi aşa, nu vă ridicaţi!

Malko se uită spre străduţă. O grămadă de oameni fugeau care încotro. Singuri care nu păreau cuprinşi de panică erau băieţii cu manifestele. Un Land Rover îşi făcu apariţia rulând în viteză. Era plin cu soldaţi în uniforme kaki. Ţăcănitul surd al mitralierei se auzi şi unul dintre copii se transformă într-o grămadă sângerândă. Enormele gloanţe de calibrul 12,7 îl sfârtecaseră. El căzu pe spate pe un sac plin cu griş, ce se făcu roşu de sânge.

Ţeava lungă a mitralierei se îndreptă către ceilalţi copii care o luaseră la fugă. Land Rover-ul începu să trepideze sub şocul detunăturilor. Gloanţele nemiloase ciuruiau copiii, lovindu-i chiar şi pe cei culcaţi la pământ. Vreo şase trupuri zăceau imobile, dar tirul continua crâncen asupra a tot ce era în mişcare.

La cealaltă extremitate a drumului apăru un al doilea Land Rover, ce izbi două femei ce traversau strada. Una din ele căzu în mijlocul şoselei, ţinându-şi cu amândouă mâinile

pântecele rănit. Ţipetele ei sfredelitoare acopereau zgomotul împuşcăturilor. Soldaţii trăgeau ca la standul de tir.

Ţeava unei mitraliere se roti către locul unde se aflau ascunşi Malko şi Sarah. Gloanţele explozive loveau zidul din chirpici, din care se ridică un nor de pulbere cafenie. Nu departe de ei, un *Kalaşnikov* scuipă o rafală lungă şi asurzitoare. Alte două puşti mitralieră începură să-l secondeze. În mod ciudat, lui Malko îi trecu prin minte gândul că Dick Bruce nu venise la întâlnire. Era ca o pură constatare. Acum, trebuia să-şi salveze pielea. Ţăcănitul sec al unui *Kalaşnikov* răsună din cealaltă parte a şoselei. Se auziră strigăte urmate de o linişte neliniştitoare. Micuţa Sarah se ridică de parcă ar fi fost acţionată de un resort.

— Repede, acum să traversăm drumul!

Malko sări şi el. În penumbră, zări Land Rover-ul din mijlocul drumului, imobil. Ţeava de calibrul 12,7 era îndreptată către cer. Şoferul era prăbuşit peste volan, iar puşcaşul era şi el mort, răsturnat pe spate. Ceva mai departe, cea de a doua maşină ardea ca o torţă, scoţând un nor de fum negru. Maşinile fuseseră neutralizate de un alt grup de luptători în Rezistenţă.

Cei doi se strecurară printre două case, unde găsiră patru bărbaţi în ţinută paramilitară, înarmaţi şi ei cu câte un *Kalaşnikov*, ce stăteau ghemuiţi în umbră. Sarah le ordonă ceva, iar ei se deplasară în direcţia de unde veneau ei.

— Ne vor asigura o acoperire, zise Sarah. Să mergem!

În ciuda pericolului iminent, ea părea destul de calmă. Aruncă încărcătorul gol şi îl înlocui cu altul, în timp ce străbătea în fugă labirintul de străduţe. Deodată, în faţa lor apăru o mică piaţetă. Între două vehicule de mare gabarit, se afla un Land Rover. Sarah Massawa se urcă pe bancheta din spate.

— Treceţi dumneavoastră la volan, îi spuse ea lui Malko.

Ajunseră pe o stradă îngustă, plină cu cuiburi de păsări. Brutalitatea etiopienilor nu avea limite. Pentru a doua oară în răstimp de o săptămână era hăituit în plin oraş. Era amestecat într-un conflict ai cărui actori îi erau în mare parte necunoscuţi. Maşina se hurduca puternic la fiecare

groapă, zgâlţâindu-i pe ocupanţii ei. Deşi era aruncată în aer de fiecare dată, Sarah nu dădea drumul armei din mâini. Malko avea încă în faţa ochilor imaginea îngrozitorului masacru la care tocmai fusese martor. Ucigaşul fusese un *galla*, din rasa cu pielea cea mai neagră din Africa. Cei din *Derg* se foloseau de negrii *galla* în acţiunile de represiune. Sarah îl ghida pe Malko însoţind cuvintele cu scurte interjecţii şi strigând ca să poată domina zgomotul maşinii Când văzu că nu-i mai urmăreşte nimeni, ea se aşeză lângă Malko.

— Am ajuns în *Piaţa Omedia*, spuse ea. Vom urca spre nord, ca să ajungem la râu.

Malko îşi dădu seama că se apropia de Bulevardul Winston Churchill, ce tăia Addis Abeba în două, de la nord la sud, de le primărie la gară. Circulaţia era intensă pe marele bulevard. Rulau o mulţime de maşini aidoma celei în care se vedeau ei. Acum nu mai puteau atrage prea mult atenţia. În cele din urmă, Malko intră pe un drum bordat cu case vechi şi *bounabetts*. Drumul în pantă cobora către malul râului Kechene, care străbătea Addis Abeba, paralel cu bulevardul Winston Churchill. La o intersecţie, Sarah scoase o exclamaţie. Un Land Rover demară aproape de ei. Era decapotabil şi în spatele lui se vedea o mitralieră cu ţeava îndreptată spre ei…

*

* *

— Mai repede, strigă ea.

Îşi reluase locul din spatele lui Malko şi îşi îndreptase Kalaşnikov-ul în poziţie de tragere. Malko încercă să nu se mai gândească la nimic, concentrat asupra volanului şi mâncând pământul, cu lungi sunete de claxon. În faţa lor, stradă se bifurca. În momentul în care voi să o întrebe ceva pe Sarah, detonaţiile *Kalaşnikov-ului* zgâlţâiră maşina. Două cartuşe goale se ciocniră cu zgomot de parbriz.

Cu totul la întâmplare, Malko intră pe banda din dreapta, rulând de-a lungul unui zid lung şi fără ferestre.

Treizeci de secunde mai târziu, Sarah se întoarse cu o înjurătură.

— Aţi luat-o pe drumul greşit!

Ea se lăsă la podea şi trase încă o rafală. Drumul cobora întruna. Ajunseră într-un loc cu pământ bătătorit, unde se jucau mai mulţi copii. De cealaltă parte a râului, drumul continua, urcând celălalt versant, către *Vieux Guebbi*. Partea proastă era că, peste râu nu se vedea nici un pod. Numai un trunchi de copac era pus de-a curmezişul pentru cei ce doreau să treacă pe jos de cealaltă parte. Malko puse o frână bruscă, speriind copii. Cu o privire rapidă văzu Land Rover-ul care-i urmărea. Sarah sărise deja din maşină scoţând de la cingătoare un încărcător plin.

— Veniţi, îi strigă ea lui Malko.

Ei se repeziră către trunchiul de copac. În ciuda staturii ei micuţe, femeia alerga iute. Sânii ei voluminoşi se balansau sub uniforma de luptă. Ea strigă ceva copiilor care se risipiră imediat, urlând.

Ţăcănitul mitralierei sfâşie tăcerea nopţii în momentul în care ei treceau peste râu pe puntea improvizată. Un glonţ ricoşă, smulgând o bucată din scoarţă. Cei doi săriră în noroi şi o apucară pe o cărăruie ce se pierdea în labirintul de magherniţe, din care se vedeau luminile gălbejite ale unor felinare cu gaz lampant. Sarah mergea iute, fără să vorbească, cu arma în mână. Nimeni nu părea că le dă vreo atenţie. Urmăritorii, însă, se lăsaseră păgubaşi. Malko nu putea să-şi revină. În cele din urmă, Sarah se strecură pe o cărare urât mirositoare şi întunecoasă. În depărtare, sus, se puteau vedea luminile oraşului, ca nişte stele.

— Trebuie să ajungem acolo, spuse ea arătând către malul râului.

Ea fu prima care făcu un salt şi dispăru în beznă. Malko o urmă la rândul său. Ateriză pe un strat de pietre ascuţite.

— Aici, se auzi vocea *eritreenei*.

Vocea venea dintr-o tufă ce creştea pe malul secat al râului. Când se apropie, Malko observă un intrând în rocă. El se strecură printre pereţii uzi, simţi o mână mică ce-l trăgea în interior, se izbi cu capul de ceva, înjură, clătinându-se în beznă preţ de vreo doisprezece metri. Până la urmă, la flacăra plăpândă a unei brichete se văzu o grotă plină cu lăzi umplute cu uniforme şi tot felul de materiale.

Sarah îşi lepădă puşca şi îşi şterse fruntea. În ochii ei de

copil strălucea o bucurie infantilă.

— Aici nu ne va mai găsi nimeni! Nu pot ajunge cu maşini lor grele. Anul trecut au trimis o divizie întreagă ca să cureţe râpa asta, dar soldaţii au fost nevoiţi să facă calentoarsă. De lungul râului Kechene există sute de grote ca asta. *Derg* nu are oameni destui ca să le poată supraveghea pe toate.

Ea apucă o sticlă cu *tala* dintr-o ladă, pe care o bău pe nerăsuflate. Malko reuşi să îşi mai tragă sufletul. Era destul de neliniştit. Fusese văzut alături de Sarah şi asta nu era deloc bine. Nu putea să rămână ascuns în grotele râului tot restul vieţii sale. Simţi privirea lui Sarah asupra lui.

— Îl cunoaşteţi pe tipul care ne-a trădat?

— Nu, zise Malko.

El îi poveşti cu lux de amănunte ce i se întâmplase. Sara Massawa îl asculta împietrită.

— Dacă este vorba de Teferi, zise ea rar, voi avea grijă să nu mai trăiască mult. Pentru moment, trebuie însă, să ne odihnim. Cât timp suntem căutaţi vom rămâne aici neclintiţi. Nemernicii au de gând să ucidă încă multă lume.

O sclipire de ură trecu prin ochii ei vii.

— Când Mengestou va cădea în mâinile noastre, îl vom băga într-o cuşcă şi îl vom vinde ca sclav în Arabia Saudită.

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru că mama lui a fost sclavă, zise Sarah cu un dispreţ sideral.

Malko se uită în jurul său.

— Nu riscăm să fim luaţi prin surprindere?

— Nu. Oamenii mei stau de veghe, de jur împrejur. Dar dacă vin, ne vom lupta.

— Veniţi des la Addis Abeba?

— Aproape în fiecare zi! Altfel nu aş mai fi respectată de partizanii mei. Avem multă treabă de făcut.

— Ce fel de treabă?

Ea se scotoci în buzunarul jachetei şi scoase o hârtie împăturită pe care i-o întinse lui Malko. El o desfăcu. Era o listă cu nume, bătută la maşină. Multe dintre ele erau tăiate cu linie roşie.

— Sunt cei care au trădat şi susţin formaţiunea *Derg*,

spuse rebela. În total, sunt o sută cinci persoane. Am lichidat deja şaisprezece. Ultimul a fost ucis ieri. Eu însămi l-am doborât pe când venea la cafeneaua lui favorită. Este timpul să se ştie cine sunt.

Văzând aerul reprobator al lui Malko, ea adăugă:

— Şi ei au o listă, iar numele meu se află primul pe ea. Mi-au ucis o grămadă de tovarăşi, dar, în cele din urmă, tot noi vom ieşi triumfători. Şi asta, datorită ajutorului dat de dumneavoastră.

Mâna ei mică, cu unghii ascuţite se aşeză pe braţul lui Malko. Acesta reuşise să-i povestească toate peripeţiile prin care trecuse din momentul sosirii sale în Etiopia. Sarah îl ascultase cu o furie crescândă.

— Această prinţesă Elmaz, care a vrut să vă ucidă, va da socoteală pentru asta!

Malko dădu din cap.

— Este inutil. Probabil că militarii au avut deja grijă de ea.

— Trebuie să acţionăm cât mai iute, zise rebela. *Derg* va pune în mişcare toată *Divizia* ca să ne vină de hac. Nu vom putea rezista la o ofensivă mai serioasă.

— Aveţi un plan anume?

Sarah ezită un timp până să se decidă să vorbească.

— Da. Peste zece zile, Mengestou se va duce la Asmara că să inspecteze frontul şi pe trădătorii aliaţi cu el. Vreau să dăm lovitura chiar în acel moment. Trebuie să cucerim trei puncte strategice: *Vieux Guebbi*, Radioul şi *Divizia a patra*. Acum, în oraş avem mai mult de două sute de oameni şi încă mai aştept întăriri. Vor pieri mulţi dintre noi, dar vom învinge. Ne trebuie, însă, arme de calitate. Armata este divizată, multe unităţi sunt în pragul anarhiei. Avem destui prieteni în poliţie care îi urăsc pe cei din *Derg*. Au fost deposedaţi de arme, pentru că Mengestou nu avea încredere în ei.

Ea se însufleţise vorbind, iar ochii îi scânteiau. Era o adevărată Ioana d’Arc în miniatură. Malko avea tendinţa de a se feri de femeile pasionale. Acestea confundau adesea visul cu realitatea. Dar Sarah reuşea să fie convingătoare.

— Când mă luptam în *Eritreea*, eu mă ocupam de

procurarea armamentului, continuă ea. Ştiţi de la cine îl cumpăram?

— Nu, mărturisi Malko.

— De la bulgari! făcu Sarah triumfătoare. Aceştia aveau nevoie de valută. Fabricau armament cu licenţă rusească. Cumpăram de la ei şi alte lucruri: autobuze, materiale electrice… Până într-o zi, când, o cutie ce trebuia să conţină maşini de cusut s-a deschis în mod accidental…

— Şi acum?

— Păstrez în continuare legătura cu furnizorii mei, spuse Sarah. Eram sigură că voi primi aurul, aşa că le-am făcut comandă fermă. Au acceptat pentru că mă cunosc, fără să ceară bani în avans. Armele au fost debarcate la Mogadiscio, în Somalia, de un cargou bulgăresc. Apoi, au fost transportate pe cămile, undeva, în sud. Sunt o mie cinci sute de arme automate, cu muniţia necesară, lansatoare de rachete antitanc, totul de fabricaţie ultramodernă. Eu am organizat totul, chiar şi transportarea lor la Addis Abeba. Având toate aceste mijloace îi vom nimici pe cei din *Derg*.

Ea tăcu şi mai bău o gură din berea infectă. Malko era aproape convins. Însă principalul nu depindea de el.

— Înţeleg, Sarah, zise el. Imediat după ce plec de aici, voi relua contactul cu Elmaz. Nu pot, însă, să vă promit nimic.

Femeia dădu din cap resemnată.

— Atunci, suntem în mâinile Domnului. Să încercăm să ne odihnim câteva ceasuri. Apoi, voi încerca să vă duc în centru, dacă nu vor fi prea multe patrule.

Oboseala începuse să o biruie. Se ghemui lângă puşcă şi adormi. Malko ar fi făcut acelaşi lucru, dar furia îl împiedica. Leacul administrat de Dick Bruce reuşise să-i aline suferinţa fizică, dar, acum, angoasa îi bloca respiraţia. Căzuse în capcană. Dacă nu reuşea să găsească aurul *negusului*, avea să izbucnească un masacru. Iar dacă îl găsea, era acelaşi rezultat. Victimele aveau să fie, însă, diferite…

Liniştea din grotă îi amintea de un mormânt. Nu ai fi putut crede că te afli în plin centrul oraşului Addis Abeba. Malko se întrebă dacă Dick era la curent cu noua sa aventură.

*

* *

Pământul mocirlos era foarte alunecos şi, la fiecare pas, Malko trebuia să-şi încordeze toţi muşchii pentru ca să nu cadă. În plus, singurul lucru după care se putea ghida era zgomotul paşilor lui Sarah. Ei părăsiseră grota cu un sfert de oră mai devreme, traversaseră râul aproape secat şi se căţăraseră pe colina plină de magherniţe mizere. Treptat, începură să se audă zgomotele circulaţiei. Sarah îşi înlocuise *Kalaşnikov-ul* cu un revolver automat, polonez. Deodată, intrară pe un teren viran, împrejmuit cu un gard din tablă ondulată. Sarah stătu la pândă câteva secunde, apoi îl traversă în fugă şi ajunse la o portiţă din lemn în care bătu de mai multe ori. Uşa se întredeschise imediat şi apăru chipul unei femei cu trăsături negroide, cu un coc imens şi cercei mari în urechi. Cele două femei se îmbrăţişară vorbind în şoaptă. Intrară toţi trei într-o cămăruţă unde domnea un puternic miros de tămâie. Malko remarcă mâinile gazdei ce aveau inele pe toate degetele şi picioarele scheletice.

— Am ajuns, făcu Sarah. Nu suntem departe de *Piazza*. Aici nu vă va remarca nimeni. Mâine să veniţi la Elsi, la aceeaşi oră, ca să-mi spuneţi ce se întâmplă. Nu luaţi taxiul, veniţi pe jos. Vă urez mult noroc.

Ea îi întinse mâna. Îi ajungea doar până la piept... Însă degetele ei liliputane aveau o forţă extraordinară. Elsi dădu la o parte o draperie şi Malko intră într-o cameră ce avea ieşirea direct în stradă. Era o arteră îngustă şi în pantă. Cu un zâmbet, ea îi făcu semn să iasă. Deasupra uşii era aprins un bec cu neon verde. Era o casă de prostituată. Strada era plină de ele. La fiecare uşă ardea câte o candelă cu mirodenii ca să alunge spiritele rele. Câţiva bărbaţi se plimbau în preajmă, examinând fetele prin uşile deschise. Malko îşi luă un punct de reper, o bojdeucă pe jumătate dărâmată şi se îndreptă către capătul străzii. Casele vechi, cu verande de lemn putrezite, alternau cu mici *bounabetts*, minusculele taverne conduse de foste prostituate. Era locul cel mai animat din Addis Abeba, în care se puteau număra aproape zece mii de cafenele.

Când ajunse în *Piazza*, în care se ridica enorma clădire a

Municipalităţii, Malko se orientă, apoi o luă la dreapta. Era ora nouă seara. Circulaţia începuse să se rarefieze. Dick Bruce locuia de cealaltă parte a bulevardului King George, la o depărtare de trei kilometri. El grăbi pasul.

Americanul avusese dreptate: stomacul încetase să-l mai ardă. Era destul de întuneric şi astfel nu risca să fie remarcat de cineva. Ca să-şi facă curaj, începu să se gândească la o baie fierbinte şi la o cămaşă curată. Aerul era rece şi rarefiat. Malko fu nevoit să-şi încetinească paşii ca să-şi poată domoli bătăile inimii.

*
* *

— Malko!

Căldura din vocea Wallelei era ca un balsam. Abia se mai ţinea pe picioare şi, în plus, murea de foame. Îi venea să plângă de bucurie la vederea Land Rover-ul americanului, parcat sub un bananier. Wallela venise să-i deschidă poarta. Era îmbrăcată cu un taior de pânză ce nu reuşea să-i ascundă formele generoase.

— Dick este acasă?

— Da, da. Era neliniştit căci, nu ştia ce s-a întâmplat.

— Îi voi povesti eu, făcu Malko întunecat. Wallela îl sărută brusc şi îl strânse în braţe.

— Mi-a fost frică pentru dumneavoastră ieri seară, zise ea. Elmaz e destul de periculoasă. A suferit atât, încât, uneori, îşi pierde minţile. Avea de gând să vă ucidă. Acum însă, sunt sigură că îi pare rău.

— Lucrurile stau acum şi mai prost, oftă Malko. Va avea o surpriză extrem de neplăcută.

*
* *

Dick Bruce îl ascultă pe Malko cu aceeaşi expresie calmă ce-i era obişnuită, de parcă s-ar fi despărţit de el abia de cinci minute. Wallela îşi scosese jacheta taiorului. Ceea ce oferea acum privirilor ar fi înnebunit şi pe un prelat. În timp ce fuma şi bea *guder*, ea îşi mişca picioarele întruna, în mod provocator.

Vila era foarte simplu mobilată. Peste tot se puteau vedea icoane şi grămezi de suluri de manuscrise vechi.

— Ce părere aveţi despre toate acestea, întrebă Malko după ce termină de povestit.

Dick îşi mângâie barba un timp, înainte de a răspunde cu vocea sa melodioasă:

— Nu Elmaz este de vină. Ea îi urăşte prea mult pe cei din *Derg*. Nu mai rămâne decât Teferi. Tipul este capabil de trădare.

— Dar, de ce?

— Are interes să cumpere favorurile noilor stăpâni ca să-l lase să facă trafic în linişte. Militarii i-ar da tot piperul din Etiopia pentru capul lui Sarah Massawa.

— Şi, în acest caz, ce-i de făcut?

Dick răspunse cu acelaşi calm imperturbabil:

— Suntem amestecaţi într-o operaţiune extrem de importantă pentru ca să ne permitem riscul.

Cu toată blândeţea cu care fuseseră rostite aceste vorbe, Malko simţi un fior rece pe şira spinării.

Capitolul VII.

Brutalitatea ce domnea în Etiopia îi dădea lui Malko ameţeli. De când sosise în ţara asta, masacrele se ţineau lanţ, iar mitralierele jucau rolul primordial. Etiopienii îşi reglau socotelile cu o cruzime fără egal. El îl observă pe Dick Bruce. În ciuda privirii blânde, a glasului controlat şi a bărbii mătăsoase, bărbatul acesta emana ceva înfricoşător.

Americanul îşi frecă mâinile.

— Oamenii din *E.P.R.P.* Au încredere în mine, aşa că trebuie să fiu la înălţimea acestei încrederi. Dacă Teferi a trădat cu adevărat, va trebui să facem ceva, altfel ar putea să ne bănuiască pe noi de trădare…

— Unde aţi cunoscut-o pe Sarah? îl întrebă Malko.

Dick zâmbi.

— O, în *Eritreea*, când *Company* m-a detaşat la Asmara.

— Asta înseamnă că, Asmara intră, de asemenea, în calculele dumneavoastră, remarcă Malko.

Asmara era de mai mulţi ani cea mai puternică bază americană de unde se operau ascultările şi telecomunicaţiile în Africa. Acolo fuseseră trimişi aproape trei mii cinci sute de specialişti, toţi membri ai *C.I.A.*

Dick se strâmbă.

— O, Asmara nu mai este la fel de importantă ca înainte. Nu au mai rămas acolo decât vreo patruzeci de tehnicieni. Până la sfârşitul anului, pleacă şi aceştia. Acum avem un satelit de serviciu pentru telecomunicaţii. Cât despre ascultările ţărilor arabe, este suficientă baza noastră de la Diego Garcia, în Oceanul Indian. Nu acesta este motivul pentru care dorim distrugerea *Derg-ului*, credeţi-mă.

El se uită la ceas.

— Cred că este timpul să mergem la Elmaz. S-a făcut ora zece.

— Dar, nu ne paşte nici un pericol?

— Nu, Elmaz este ultima persoană pe care Teferi ar denunţa-o.

Cei trei se înghesuiră pe bancheta din faţă a Land Rover-

ului, care mirosea a unt rânced. Malko regăsi cu plăcere coapsa caldă şi cărnoasă a Wallelei. Fără ea, acum ar fi fost transformat într-o râşniţă de piper…

Dogii săriră din întuneric îndată ce *zalagna* deschise poarta. Elmaz îi aştepta în prag. Încălţată cu cizme, cu pantalonul strâns pe trup, puloverul gros şi cu o lungă eşarfă albă. În mod vizibil surprinsă, ea îi întinse mâna lui Malko, cu un zâmbet puţin forţat.

Îndată ce intrară în vilă, ea îl întrebă pe Dick îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat? Am auzit împuşcături în *Mercato* în seara asta.

— Vă povestesc îndată, zise Dick.

Ei se instalară în micul salon cu perne împrăştiate peste tot. Se făcuse frig. Elmaz aduse o sticlă de Martini alb. Băură în tăcere. Atmosfera era mai degrabă lugubră.

Apoi, Dick începu să relateze cele întâmplate, cu glasul lui monocord şi abia auzit, jucându-se cu paharul gol. Buzele abia se mişcau. Malko o privea pe tânăra femeie. Ea ţinea încă buzele strânse, dar privirea ce i-o adresă era mai îmblânzită acum. Părea că bea în mod mecanic. Din ochii ei scăpărară scântei. Dick tocmai îi vorbise despre Teferi.

— Dacă a trădat, trebuie să-l ucidem! exclamă ea în engleză. Imediat!

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi mai bine, zise Malko. Ce credeţi?

— Teferi este un om de interes, mărturisi Elmaz. A câştigat o uriaşă avere. Dar, se plânge mereu de militari.

— Unde locuieşte?

— În prăvălia sa.

Urmă o lungă tăcere.

Cu un gest de automat, Elmaz goli restul băuturii, se ridică în picioare, cu ochii sticloşi şi luă o *chamma* din lână groasă şi albă, pe care şi-o puse în jurul umerilor.

— Să plecăm, zise ea. Avem exact timpul necesar.

Malko era convins că face o imprudenţă nebunească, însă, îi era imposibil să o reţină.

*

* *

Mercato era un univers mort. Doar câteva siluete se

vedeau furişându-se în obscuritate. Malko era cu toate simţurile ascuţite. În această pustietate puteau fi reperaţi cu mare uşurinţă. Înainte de a ajunge acasă la Teferi, ei trecură pe lângă lumina roşie a unui *bounabett*, unde, se înghesuiau vrea douăzeci de muşterii şi târfe. Era singura insulă de viaţă în imensul *Mercato*.

Prăvălia negustorului de piper era întunecată şi un lanţ era pus la intrare.

— Va trebui să facem un ocol prin spate, zise Dick.

Nici în spate nu se vedea vreo lumină. Dick bătu la o uşă dar fără nici un rezultat. Trecură cinci minute până să răspundă o voce somnoroasă şi neliniştită.

Elmaz îi făcu semn lui Dick să tacă, apoi, spuse ceva cu glasul uscat.

Uşa se întredeschise şi apăru capul cu ochi bulbucaţi al lui Teferi. Acesta se schimbă la faţă când văzu că Elmaz este însoţită de două persoane. Era, însă, prea târziu. Elmaz reuşise să pună piciorul în prag.

Când îl văzu pe Malko, ochii lui Teferi păreau că ies din orbite. Gura i se pleoşti şi pielea se făcu parcă şi mai gălbejită. Malko observă procesul de descompunere de pe faţa etiopianului. Era aproape sigur acum de vinovăţia acestuia. Avea, însă, nevoie de o probă.

Elmaz îl împinse pe negustor în camera care îi servea de locuinţă. Se vedea patul desfăcut. Teferi încerca să pară indiferent, bâlbâind câteva proteste molatice. Privirea sa derapa însă tot timpul la Malko. Acesta din urmă îi spuse lui Dick:

— Întrebaţi-l dacă îl cunoaşte pe cerşetorul nebun, ras în cap, care salută milităreşte şi este îmbrăcat cu o tunică militară…

Americanul se conformă. Sayoun Teferi asculta cu o atenţie exagerată, cu capul aplecat într-o parte. Răspunse cu o frază foarte lungă.

— Spune că, uneori, vede pe omul descris de dumneavoastră, traduse Dick. Este un om sărac cu duhul care nu face rău nimănui…

— Întrebaţi-l atunci cum se face că acest om avea la mână ceasul meu *Seiko*? Cel care mi-a fost furat aici ieri?

Teferi încerca să înţeleagă ce spune Malko. Chipul îi era crispat. Răspunse cu o voce şovăitoare. Nici nu apucă Dick să-i traducă lui Malko cele spuse de el, că Elmaz se repezi la el cu cravaşa. Nimeni nu putu să o oprească. Şuieratul biciului se auzi ca o împuşcătură.

Sayoun Teferi se dădu înapoi, apărându-se cu stângăcie de furia femeii. Bine înfiptă pe cizmele ei, Elmaz îi lovea faţa cu sete.

Ea se opri deodată, cu buzele tremurând de furie şi se întoarse către cei doi bărbaţi. Pieptul i se ridica spasmodic, gura îi tremura, iar privirea îi scăpăra scântei.

— Minte! zise ea.

— Lăsaţi-l să se explice! pledă Dick Bruce.

Elmaz se domoli niţel. Cu acelaşi ton calm, Dick Bruce continuă interogatoriul, traducând din când în când lungile tirade ale negustorului de piper.

— Spune că puştiul a luat ceasul şi că habar nu are ce a făcut acesta cu el.

— Unde este băiatul?

Dick traduse întrebarea. După expresia de pe chipul lui Teferi, Malko îşi dădu seama că a atins punctul sensibil. Negustorul se făcuse galben ca o lămâie. Bâlbâi că ar putea să-l găsească a două zi, că nu ştie unde doarme copilul. Dick îşi încruntă sprâncenele. Fără să mai spună nimic, el ieşi din încăpere. Malko se luă după el, lăsându-l pe Teferi în paza lui Elmaz. Americanul traversă curtea până la un mic hangar. Pe bâjbâite, el deschise uşa şi găsi un comutator electric. Lumina crudă a unui bec uriaş lumină sacii aşezaţi în grămezi. Lângă uşă, pe nişte saci goi, dormea un băiat. Se trezi, speriat din cauza luminii bruşte. Era puştiul care îl chinuise în ajun pe Malko. Când îşi recunoscu victima, copilul se făcu mititel, cu o expresie de groază pe chip. El îşi acoperise faţa cu un braţ ca pentru a se apăra. Dick i se adresă cu vocea lui blândă.

El se apropie şi puse o mână pe capul ras. Încerca să-i explice că Malko nu venise să-i taie capul... După tonul interogator cu care continuă să vorbească, Malko înţelese că îi pune o întrebare.

— L-am întrebat ce a făcut cu ceasul furat, pentru că aţi

venit să-l recuperaţi.

Copilul răspunse cu o voce plângăreaţă şi indignată. Dick Bruce repetă întrebarea, dar băiatul negă cu încăpăţânare, clătinându-se de pe un picior pe celălalt.

— Spune că Teferi i-a luat ceasul, aşa că, nu poate să-l mai dea înapoi.

Urmă o tăcere apăsătoare. Americanul bătu uşor cu palma pe scăfârlia băiatului, apoi se scotoci în buzunar şi-i întinse o bancnotă de cinci dolari.

— Vino, zise el. Nu te teme.

Ei traversară curtea în linişte şi pătrunseră în camera unde rămăseseră Elmaz şi negustorul. Când îl zări pe băiat, Teferi păru că e lovit de apoplexie. Timp de o secundă, rămase cu gura deschisă, apoi, se puse pe înjurat. Puştiul care nu scosese nici un cuvânt începu să plângă.

Dick Bruce îl interpelă pe negustor fără să ridice tonul, dar vocea sa nu mai era deloc blândă.

— De ce îl faci mincinos? Doar copilul nu a spus încă nimic.

Elmaz înţelese. Se albi la faţă… Imobilitatea ei era încă şi mai înfricoşătoare. Sayoun Teferi căzu în genunchi, iar lacrimile îi curgeau din belşug pe obrajii brăzdaţi de loviturile cravaşei.

*

* *

Trebuia să ai o ureche fină ca a lui Dick ca să înţelegi torentul de cuvinte ce se revărsa din gura lui Teferi. Elmaz se uita la el de parcă ar fi avut în faţă o reptilă… Acum era calmă. Numai paloarea accentuată îi trăda emoţia. Cu o voce calmă, ea puse o întrebare în *amarik*. Sayoun dădu un răspuns cam încurcat.

— Spune că militarii l-au ameninţat că, dacă nu colaborează cu ei, îl vor împuşca, traduse Dick Bruce.

— Este mult timp de când ne-a trădat? întrebă Elmaz cu vocea alterată.

Dick răspunse fără să-şi piardă calmul:

— Pot să fie patru luni de atunci. A acceptat să-i denunţe pe militanţii din *E.P.R.P.* Care se ascundeau în *Mercato*. Făcea asta de fiecare dată când putea.

El se întoarse către Teferi şi îi puse o întrebare în *amarik*. Ai fi zis că este vorba de un fapt monden. Celălalt înclină capul fără să răspundă. Buzele lui Elmaz se subţiaseră într-o linie.

— Le-a spus ceva despre aur?

Americanul traduse întrebarea. Teferi părea din ce în ce mai prăbuşit.

— Se jură că nu a vorbit niciodată despre aur şi nici despre *C.I.A.* Spune că nu îi voia răul prietenului nostru, dar, credea că militarii îi vor fi foarte recunoscători dacă îi ajută să o prindă pe Sarah Massawa.

Până la restricţia circulaţiei mai era o oră. Malko şi Dick schimbară o privire între ei. Ce aveau să-i facă trădătorului? Malko nu suporta execuţiile brutale. Lumea era plină de canalii, la fel cum pădurea este plină de muşchi.

— Să plecăm, zise el. Altfel nu vom putea ajunge la timp la adăpost.

— Aşteptaţi! zise Elmaz. Vreau să ştiu ce a făcut cu aurul cumpărat de la mine.

Ea repetă întrebarea în *amarik*. Imediat, negustorul de piper începu să vorbească cu volubilitate. Cu mâinile tremurătoare, el se îndreptă spre un perete unde se afla încastrat un seif. Malko crezu că nu va putea să-l deschidă, atât de tare tremura, Când se întoarse cu faţa către ei, ţinea în mână un sac din pânză, ce părea să cântărească circa cincisprezece kilograme. El făcu un pas înainte şi puse sacul la picioarele lui Elmaz, apoi se retrase, uitându-se la ceilalţi, ca să vadă ce efect produsese ofranda sa… Puştiul căscă ochii mari. El abia dacă primea zece dolari pe lună…

Elmaz părea că nici nu vede aurul. Ochii ei erau aţintiţi la gura flască a negustorului. Treptat, ca şi cum o idee i s-ar fi înfiripat în minte, ea începu să surâdă. Cu o voce lipsită de inflexiuni i se adresă lui Teferi. Acesta păru mai întâi surprins, apoi începu să protesteze cu o voce speriată, ascuţită, neîncrezătoare. Elmaz lovi furioasă cu cravaşa în cizmă.

Maxilarul lui Sayoun Teferi păru că se dezarticulează. El mai bâlbâi ceva. Când Dick Bruce vru să-i traducă lui Malko, în ochii americanului licărea o luminiţă de amuzament.

— Elmaz doreşte ca el să înghită tot aurul din sac, zise el cu glasul calm. O să-i rămână cu siguranţă în gât...

Capitolul VIII.

Oroarea transformă pe loc trăsăturile lui Teferi. Cu gura căscată, el o privea ţintă pe Elmaz. Era mirat dar, totodată, înspăimântat. El se dădu cu un pas înapoi, de parcă în loc de sac ar fi văzut o reptilă. Elmaz îi spuse lui Dick:

— Vârâţi-l pe viermele ăsta într-un sac.

Cu chipul impenetrabil, Dick luă de pe jos un sac gol şi se îndreptă spre negustor. Ca şi cum ar fi fost vorba de o formalitate lipsită de importanţă, el rulă marginile sacului, îl făcu pe Teferi să păşească peste marginea lui şi, pe urmă, îl apăsă pe umeri, ca să se ghemuiască. Derulă marginile sacului până ce etiopianul rămase doar cu capul afară. Teferi nu opunea nici o rezistenţă, mulţumindu-se să geamă şi să se zbată uşor. Nu putea să creadă, încă, în ameninţarea lui Elmaz. De altfel, nici Malko nu credea.

Deodată, Elmaz se întoarse spre copil. Îi ordonă ceva, iar el se repezi să ia dintr-un cui o bucată de sfoară, cu care legă sacul strâns la gură, în jurul gâtului stăpânului său.

Ochii bulbucaţi ai bărbatului ieşiseră aproape în întregime din orbite. Malko văzu că se îngroaşe gluma. Copilul nu ar fi riscat să intre în joc dacă nu ar fi fost convins că stăpânul lui nu se va mai putea răzbuna… Teferi scoase un ţipăt puternic. Văzuse că Elmaz ia dintr-un ungher o scafă pentru piper. Ea se aplecă şi deschise sacul plin cu pulbere de aur.

Scoase din sac o grămăjoară de pulbere. Copilul se repezi şi îi luă scafa din mână. Cu mânuţele lui mici, îl strânse de nas pe Teferi până ce acesta deschise gura, sufocat. Elmaz întinse braţul şi turnă pulberea în gura deschisă. Măsura era acum goală, iar Elmaz o vârî din nou în sac.

Sayoun Teferi era scuturat de un acces puternic de tuse, scuturându-se cu sac cu tot. Se sufoca. Deschise gura să respire, dar, Elmaz, cu o mişcare abilă, îi administră cel puţin încă o sută de grame de aur. Negustorul se înecă. Din gâtlejul lui ţâşni o spumă aurită. Limba lui era poleită cu aur. Dacă n-ar fi fost atât de oribilă, scena ar fi putut fi

comică… Nefericitul se sufoca de-a binelea. Acum se lupta din răsputeri, încercând să-şi elibereze mâinile din sacul capcană, dar fără succes.

— Atenţie, făcu Malko. Aţi putea să-l omorâţi! protestă el.

El făcu un pas ca să o împiedice pe Elmaz să continue. Dick Bruce întinse, însă, mâna şi-l opri. Gestul lui era blând, dar ferm.

— Lăsaţi-o. Nu vă va înţelege. Oricum, omul acesta nu poate să mai rămână în viaţă.

Mâna care îl reţinea nu-i dădea drumul. Încetul cu încetul, Dick Bruce îşi arăta adevărata sa faţă. Era un agent rece, dur ca un ordinator. Era deja programat pentru aur. Malko încercă să-şi stăpânească senzaţia de dezgust.

Elmaz simţi că tusea se calmează. Teferi deschise gura ca să spună ceva, dar, pe loc se umplu cu aur. Malko văzu expresia crudă şi decisă de pe chipul femeii. Ea aştepta pregătită cu o nouă porţie, ca un scorpion gata să înţepe.

După cum arăta acum victima, cu venele gâtului gata să plesnească şi cu ochii daţi peste cap, Malko îşi dădu seama că bărbatul se sufocă. Dick continua să-l ţină de braţ. Elmaz nu mai era decât un robot demonic ce administra moartea în doze mici. Părea o preoteasă ce oficia într-un ritual nemilos şi feroce.

Acum, aurul se lăţise pe tot sacul. Elmaz profită de o criză de tuse şi-i administră o altă doză. Aceasta fu, însă, ultima. De astă dată, nefericitul nici nu mai încercă să o evacueze. Trupul acestuia păru că se destinde, iar ochii i se înceţoşară. În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare, grea, insuportabilă. Elmaz se ridică încet, măturând cu mâna paietele prinse de pantalon.

— Aşa erau pedepsiţi pe vremuri sclavii care furau aur din minele regelui Solomon..

— Este timpul să plecăm, zise Bruce cu vocea sa enervant de blândă. Este ora unsprezece şi jumătate.

Elmaz ieşi prima din încăpere, abandonând sacul cu aur rămas, ce constituia o mică avere. Malko ieşi ultimul, după ce mai privi o dată victima. Puştiul încerca să se facă nevăzut într-un ungher. Afară se făcuse frig şi pe cer străluceau stelele. Ca de obicei, se auzeau câinii lătrând

peste tot, făcând ca atmosfera să fie încă şi mai sinistră. Ei se deplasară în tăcere pe uliţele pustii din *Mercato*.

— Este cam periculos să mergem la Elmaz, zise Dick Bruce. Am la mine cheia apartamentului unui prieten. Este într-unul din *bungalow-urile hotelului Ghion*. Locul se bucură de imunitate diplomatică. Vă conduc acolo.

Nimeni nu protestă. Elmaz părea încremenită, ca şi cum tot ce făcuse o lăsase fără vlagă. Douăzeci de minute mai târziu, Land Rover-ul se oprea în grădina *hotelului Ghion*, în faţa unui mic *bungalow*. Cei trei gardieni publici, *kebele*, în uniforme kaki, de la intrare, nu-i băgară în seamă. Pe un indicator de cupru superb era scris: *THIS PLACE IS PROTECTED BY DIPLOMATIC IMMUNITY*[24].

Ei intrară într-o încăpere imensă ce dădea în grădină. Alături mai era o cameră.

Elmaz se lăsă să cadă pe divan. Wallela scoase din bar o sticlă şi servi toată lumea. Malko îşi goli imediat paharul, dar fu scuturat de o tuse puternică. Băuse alcool pur!

— Este *katikala*, îi explică Dick Bruce. După trei pahare, cazi sub masă.

Elmaz îşi golise paharul ca şi cum ar fi fost cu lapte. Malko observă că femeia îşi strângea mâinile cu putere ca să nu tremure… Ea făcu un semn Wallelei, care îi umplu iar paharul cu otrava locală. Dick părea că meditează adânc. Malko se aproprie de el.

— Acum, chiar că am intrat în rahat, zise el.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Am intrat până-n gât. Nu puteam, însă, să o împiedicăm. Nu le cunoaşteţi pe fetele astea.

— Mâine dimineaţă se va trezi cu militarii peste ea.

— Nu este chiar aşa de sigur. Puţin le pasă militarilor de Teferi. Dacă nu ar fi aurul la mijloc, poate că, i-ar veni de hac lui Elmaz, dar, cum au tot interesul să afle unde se ascunde aurul… Au tot atâta nevoie de arme.

— Şi Sarah are nevoie de arme şi, cu toate astea, am atras-o în masacru.

El se gândea cu tandreţe la micuţa *eritreeană* cu o puşcă mai mare decât ea.

---

[24] Acest loc este protejat prin imunitate diplomatica. (n. a.).

Dick spuse cu o voce tristă:

— Ştiu. Tocmai din cauza asta nu am intervenit ca să-l scap pe Teferi.

Deşi părea că doarme, Elmaz avea ochii deschişi. Wallela pusese un disc cu muzică etiopiana, care acoperea zgomotul conversaţiei lor. Malko avea inima amară şi se simţea neputincios. Era în impas.

— Sayoun Teferi nu ştia nimic? întrebă el.

— Nu, zise Dick. Altfel, aurul ar fi fost de mult furat. Eu l-am cunoscut pe *negus*. Era foarte neîncrezător. Sunt sigur că şi-a luat toate măsurile de precauţie pentru ca să-l pună bine la adăpost. De altfel, au trecut doi ani deja de când toată lumea încearcă să dea de comoară. Bun, este timpul să mă retrag. Sunt la limită cu timpul. Astă seară, nu mai este nimic de făcut. Când va trebui să vă întâlniţi din nou cu Sarah?

— Mâine.

Americanul zâmbi îngheţat.

— Să sperăm că va mai fi un mâine.

El o strigă pe Wallela în *amarik*. Tânăra îi răspunse fără se mişte. Dick ridică din umeri.

— Vrea să rămână aici. Pe mâine, deci. Nu vă mişcaţi de aici până nu vin eu să vă iau. Dacă sună telefonul, nu răspundeţi. Nu vă serviţi deloc de telefon.

Treaba suna extrem de încurajator… Se auzi zgomotul făcut de maşina care se îndepărta. Malko se uită la cele două femei ce vorbeau în şoaptă. Păreau că se ceartă. Elmaz continua să tragă la măsea, în mod mecanic. Wallela se ridică în picioare veni lângă Malko.

— Haideţi să ne culcăm. Ea vrea să rămână singură.

Malko o urmă. Cealaltă cameră îl surprinse, cu imensul pat cu baldachin şi plafonul albastru pe care străluceau stele aurite! Wallela închise uşa şi începu să se dezbrace în timp ce imaginea ei era reflectată de o oglindă uriaşă ce acoperea un perete întreg.

Combinezonul alb căzu la pământ cu un foşnet de mătase. Wallela se întoarse spre el. Era complet goală, cu excepţia pantofilor escarpen. Sânii ei superbi şi molatici erau încântători. O tufă neagră şi mătăsoasă domina net

coapsele lungi şi pântecele plat.

Fata se purta de parcă s-ar fi cunoscut de o veşnicie. Ea se lungi pe pat, cu un picior pe duşumea, uitându-se la Malko cum se dezbracă. Cu un gest senzual, ea se lăsă pe spate şi cu degetul mare de la picior îi atinse pântecele gol. Fără să-l privească, femeia întrebă:

— Ştiţi de ce am eu chef acum?

Nu era prea greu de ghicit. Malko se culcă încet peste ea şi o penetră imediat, printr-o mişcare amplă. Wallela făcea dragoste fără pasiune, dar, cu senzualitate. Ea ajunse curând la orgasm, lăsându-l pe Malko cam nemulţumit. După seara pe care o petrecuse, el avea nevoie să-şi spele creierul. Cu mişcări lente, el alunecă alături de Wallela şi începu să o mângâie. Când simţi că-i trezeşte din nou dorinţa, el o prinse uşor de şolduri încercând să o întoarcă cu faţa în jos.

Fata opuse rezistenţă.

Crezând că glumeşte, Malko o forţă. Dar, în momentul în care încercă să o penetreze, ea se scutură cu putere şi o auzi că spune în limba italiană:

— *Peccato, peccato*![25]

Acest lucru i se păru atât de neaşteptat, încât izbucni în râs. Fără a mai insista, o lăsă să se întoarcă cu faţa spre el.

— Nu ar trebui să-mi ceri un asemenea lucru, spuse Wallela. Nu este bine. Religia interzice perversiunile.

— Da, dar eu nu voiam să…

— O, nu, bineînţeles, făcu ea cu un ton îngrozit. Trebuie să facem dragoste privindu-ne faţă în faţă, nu ca animalele.

Malko ar fi avut chef să-i spună că, din când în când, acest lucru era destul de plăcut, dar ştia că împotriva anumitor prejudecăţi era greu de luptat… Văzând starea în care se afla Malko, Wallela îl atrase asupra ei. Da, asta nu era un *peccato*…

Cei doi rămaseră pe pat, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, bine încastraţi unul în celălalt… Brusc, Malko tresări. O mână încerca să se strecoare uşurel între trupurile lor, la nivelul pântecelor. Îi trebui o secundă ca să se asigure că nu este mâna partenerei sale. Braţele Wallelei

[25] Păcat, păcat. (n. a.).

erau încolăcite în jurul gâtului său… Ea nu dormea, căci simţi cum se cambrează ca să lase mâna străină să intre. Lângă pat se desluşea o siluetă.

Elmaz mai purta încă cizmele şi pantalonul, dar era goală mai sus de brâu. Numai părul lung şi negru i se revărsa pe spate.

Malko îşi ţinu respiraţia, întrebându-se ce avea să mai urmeze… Mâna continua să se deplaseze pe pântecele său, apoi îi atinse sexul. Această situaţie insolită declanşă o reacţie imediată, ce nu putea să-i scape intrusei. Sângele îi clocotea în vene. Dar mâna îşi continuă drumul, ignorându-i virilitatea şi se înfipse uşurel ceva mai jos.

În ciuda altruismului său caracteristic, Malko se simţi decepţionat. Mai curând vexat în amorul propriu. Wallela începu să reacţioneze, ondulându-şi bazinul în mişcări imperceptibile. Ochii lui se obişnuiră cu întunericul. Elmaz se lungise alături de ei. El puse o mână pe scobitura spatelui ei şi o mângâie până la fesele cambrate. Dar ea fremătă, apoi se refuză mângâierii, iar Malko îşi opri mângâierea. Se întreba ce vrea Elmaz. Mâna ce se strecurase între ei se activase şi se mişca cu regularitatea unui metronom. Malko vru să se retragă şi să-i cedeze terenul intrusei… Dar, imediat, cealaltă mână a femeii îi apucă sexul. Era un gest atât de neaşteptat, încât puţin lipsi ca să explodeze pe loc.

Fu nevoit să se gândească la nefericitul ce murise sufocat cu aur, ca să reziste. Era pentru prima dată în viaţa sa când făcea dragoste în acest mod. Nu era nici vulgar, nici necuviincios, ci semăna mai degrabă cu un fel de ritual. Acum Wallela gâfâia sub povara lui. Pântecele ei se agita spasmodic din ce în ce mai repede, în pragul orgasmului. Cealaltă mână strângea sexul gata să explodeze. Capul lui Elmaz se ciocni cu capetele lor, iar el îi simţi răsuflarea amestecată cu alcool. Apoi simţi o limbă dulce şi arzătoare, ce nu-i căuta însă gura lui. Ea pătrunse în gura Wallelei, cu un geamăt disperat. Era aproape un plânset.

Dură numai o secundă. Căci, Wallela juisă. Atunci, se întâmplă un lucru extraordinar. Mâna care îi ţinea sexul, îl ghidă către sexul Wallelei şi îl ajută să o penetreze. Era prea

de tot pentru Malko. El nu putu să mai reziste şi explodă. Elmaz se îndepărtă de ei, se ridică şi părăsi încăperea.

— Nu trebuie să i-o iei în nume de rău, zise Wallela. După cum ţi-am mai spus, are clitorisul extirpat din copilărie. Atunci, încearcă anumite plăceri prin intermediul meu. Totul se petrece în creierul ei.

Cei doi rămaseră culcaţi unul lângă celălalt, adormind aşa.

*

* *

Elmaz îşi pieptănase părul într-un coc şi părea gata să iasă. Ea venise să-l scoale pe Malko.

— Vă rog să mă ascultaţi, zise tânăra femeie.

Malko se supuse, intrigat. Ce voia de la el? Elmaz nu dormise prea mult, căci era trasă la faţă şi cearcăne mari îi subliniau ochii.

— Am luat o hotărâre foarte importantă, îl anunţă etiopiana.

— Care anume?

— Vreau să vă ajut să intraţi în posesia aurului, îl anunţă ea.

Era prea frumos ca să poată fi adevărat!

— De ce?

Ea îşi umezi buzele.

— Din cauza lui Teferi. Acum militarii ştiu deja prea mult. M-aş sinucide dacă, din cauza mea, ei ar reuşi să găsească aurul. Este mai bine să îl luaţi dumneavoastră. Acum sunt sigură că nu sunteţi un aventurier şi că veţi face astfel ca, să fie cumpărate armele necesare rebelilor.

Malko era pe deplin treaz.

— Unde se află aurul? Unde?

Capitolul IX.

— Aurul? Nu ştiu unde este.

— Cum? Strigă Malko simţind cum îngheaţă iar, dar tocmai mi-aţi spus că…

— Că vă voi ajuta să-l obţineţi. Este foarte adevărat. Dar, chiar dacă m-ar tăia cineva în bucăţi, tot nu aş putea să spun unde se află. Mi se aduce sau mă duc eu să ridic câte o cantitate, la intervale regulate. De la cineva care locuieşte în Addis Abeba. Ştiu, însă, că şi acea persoană este un intermediar. Am de gând să mă duc să vorbesc cu el, ca să-mi facă legătura cu următoarea verigă.

— Cine este acea persoană?

— Un pastor suedez, Jorgensen. Se ocupă de o staţie radio a Bisericii luterane. Aceasta se află undeva, afară din oraş, lângă spitalul prinţesei Tsihal. Oricum, voiam să plec din Addis Abeba. A început să-mi fie frică. Ştiu că există nişte filiere cu ajutorul cărora se poate fugi în deşertul Djibouti. Sper să pot lua cu mine o mică cantitate de aur.

— De ce nu aţi făcut asta mai de mult?

Elmaz oftă.

— O, din mai multe motive. Trăiam destul de confortabil în casa mea… şi apoi, întotdeauna mi-a fost frică să trăiesc în străinătate. Acum însă…

Ea se juca cu eşarfa sa albă. Ochii îi înotau în lacrimi. Malko ar fi vrut să-i pună mii de întrebări.

— Dar, cum se face că, timp de doi ani, nimeni nu a reuşit să ajungă la comoară?

Elmaz zâmbi cu tristeţe.

— *Negusul* era foarte prudent, foarte secretos. Pe când trăia încă, i-a suprimat pe toţi cei care ştiau prea multe despre această comoară. Numai un grup mic de credincioşi erau la curent cu secretul. Mulţi au dus secretul cu ei în groapă, pentru că *Derg* i-a executat. Ceilalţi formează un fel de societate secretă, ai cărei membri au jurat să se ajute reciproc până la moarte. Celor mai slabi, ca mine, care ar putea dezvălui secretul sub tortură, nu li se spune nimic,

tocmai ca să nu aibă cum să trădeze. Am cunoscut un bărbat care s-a sinucis izbindu-se cu capul de pământ în celula sa, pentru că se temea că nu va rezista torturii. Chiar dacă militarii nu ştiau că el cunoaşte secretul…

Cei doi rămaseră tăcuţi câteva momente. Dincolo, în living, Wallela pusese un disc nou. Un soare strălucitor lumina bananierii şi trandafirii din grădină.

— Voi merge să-l văd pe Jorgensen, zise Elmaz. Pe urmă, mă întorc aici să vă spun ce trebuie să faceţi. Între timp, Wallela se va duce acasă la mine ca să-mi strângă nişte lucruri. Ea va merge cu mine în străinătate! Pe curând.

Ea se sculă, schiţă gestul de a-i întinde mâna, apoi îl sărută pe obraz lângă colţul buzelor. Inima lui Malko se strânse când cele două femei se făcură nevăzute. Nu avea prea mulţi aliaţi în acest oraş ostil. La gândul că avea să se întâlnească cu Sarah Massawa, se mai încălzi un pic. Mai avea încă destule obstacole de trecut până la aurul *negusului*. El zăvorî uşa şi se hotărî să facă o baie. Era singurul lucru util pe care-l putea face pe moment.

*
* *

Câteva lovituri uşoare în pervazul ferestrei îl făcură pe Malko să tresară. Numai când îl recunoscu pe Dick Bruce, i se calmă pulsul. Americanul pătrunse în încăpere, la fel de impenetrabil ca de obicei, dar Malko fu izbit de expresia ochilor lui. Înainte ca acesta să deschidă gura, el ştiu.

— Wallela a fost arestată, îl anunţă americanul cu vocea sa egală. Au dus-o la garajul poliţiei, dar, va fi transferată la *Divizia a patra*, unde o vor interoga. Nu mai puteţi rămâne aici.

O mulţime de întrebări se îmbulzeau în mintea lui Malko. Era un adevărat dezastru.

— Dar, Elmaz?

Dick scutură din cap.

— Nu ştiu unde este.

— Eu unul, ştiu. Trebuie să se întoarcă aici.

Repede, îl puse pe Dick la curent cu totul. Americanul împinse către fereastră.

— Să mergem, maşina mea este în Ras Desta. Vom

încerca să mergem la staţia de radio.

— Dar dacă Elmaz se întoarce între timp?

Dick dădu din cap.

— Cu atât mai rău. Nu ne putem asuma riscul de a aştepta.

Malko fu obligat să-l urmeze. Logica rece a americanului inspira oroare. Elmaz nu era decât o verigă indispensabilă, dar putea fi sacrificată…

Îi făcea bine să meargă, să vadă lume. Se simţi, însă, mai siguranţă când se văzu în vechiul Land Rover.

— Ce s-a mai întâmplat de aseară? Cum de sunteţi curent cu cele întâmplate?

Dick se scarpină nervos în barbă.

— Am un prieten în *C.I.D.*[26], care, nu se are bine cu cei din *Derg*. De arestări se ocupă poliţia. După aceea, îi trimit pe arestaţi la *Derg*, la *Divizia a patra*, condusă de sergent Tacho. Aurul găsit la Teferi a declanşat totul. O vor pe Elmaz şi pe dumneavoastră. Nici eu nu mai sunt la adăpost. Au arestat-o pe Wallela numai pe motiv că este prietena lui Elmaz.

Un fior rece îi trecu lui Malko pe şira spinării. Asta era, deci. Pentru prima dată, Dick îşi pierduse calmul. El conducea nervos, uitându-se neîncetat în oglinda retrovizoare. După cinci minute, ei rulau la periferia oraşului. În cele din urmă, Malko văzu antena postului de radio, ce se ridica pe o colină mică.

— Am ajuns, spuse el.

Trecură pe lângă un post de control fără să aibă vreo problemă, apoi urcară un drum ce trecea printre căsuţele mici şi elegante, înconjurate de flori. Pe o tăbliţă înfiptă într-o peluză, era scris *D. Jorgensen*.

— Aşteptaţi-mă aici, îl sfătui Malko. Nu se ştie niciodată…

Dick Bruce rămase în maşină, cu motorul în funcţiune. Malko sună la uşă. Se auziră nişte paşi apăsaţi şi uşa se deschise. În pragul ei apăru un bărbat corpolent de vreo cincizeci de ani, cu ochii ascunşi după nişte ochelari cu ramă de aur.

— Sunteţi pastorul Jorgensen?

---

[26] Criminal Investigation Department (n. t.).

— Eu sunt. Ce…

Malko pătrunse hotărât în holul casei.

— Sunt prietenul lui Elmaz. Ştiu că a venit să vă vadă. Vreau să ştiu dacă mai este încă aici, căci o caută poliţia…

— Dumnezeule!

Pastorul era înspăimântat. El îl cercetă cu atenţie pe Malko.

— Cum vă numiţi, domnule?

— Prinţul Malko Linge.

Pastorul dădu din cap.

— E în regulă. Ea mi-a spus că s-ar putea să veniţi. A părăsit Addis Abeba, sau, cel puţin, cred că a încercat s-o facă. Puteţi să o regăsiţi la Awasa, la *hotelul Bellevue*.

— Unde se află Awasa?

Pastorul se apropie de o hartă ce atârna pe un perete şi îi arată un punct roşu la sud de Addis.

— Este aici, la trei sute de kilometri distanţă de Addis.

— Ce caută ea acolo?

— Nu ştiu, răspunse pastorul.

Malko încercă să-i întâlnească privirea.

— Domnule Jorgensen, ştiu că dumneavoastră sunteţi cel care asigură în mod regulat o cantitate de aur lui Elmaz şi, până nu de mult, lui Chewaye. Există vreo legătură între acest lucru şi plecarea lui Elmaz la Awasa?

Pleoapele bărbatului clipiră des în spatele ochelarilor. Pastorul ţinea încă degetul pe Awasa. El coborî încet braţul, se uită la Malko şi spuse repede.

— Da. Dar nu trebuie să mai afle nimeni. Avem de-a face cu nişte sălbatici. Ieri au măcelărit în *Mercato* zeci de persoane, iar pe autostrada Debre Zeit, au fost găsite cadavrele a douăzeci şi cinci de studenţi. În Danakil au fost omorâţi sute de oameni luna trecută. (El arătă către telefonul acoperit în mod straniu cu o husă) Vedeţi telefonul acesta? Se poate asculta ce se vorbeşte într-o casă, chiar când receptorul se află în furcă. Din cauza asta l-am acoperit. Din fericire, cei care ascultă nu înţeleg decât *amarik*…

Era teroare în stare pură, ca o ciumă care contamina pe toată lumea. Malko se uită la bărbatul din faţa lui ce părea

gârbovit, copleşit de evenimente. El îi întinse mâna.

— Vă mulţumesc.

Pastorul îl conduse cu o grabă suspectă, împingându-l afară din casă.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, spuse el.

Uşa se închise în urma lui Malko. Acum avea un refugiu mai puţin. Spera ca Elmaz să fi reuşit să scape de militari. Dick Bruce demară imediat. Malko îi relată spusele pastorului. Americanul conducea cu viteză maximă.

— Ar trebui să o prevenim pe Sarah. Am întâlnire cu ea peste o jumătate de oră. Era un pic după ora patru şi jumătate. Soarele începuse să coboare în spatele munţilor.

— Foarte bine, zise Dick. Vă voi lăsa în apropiere de *Piazza*. Ne vom întâlni din nou la ora cinci şi jumătate la *hotel Itege*, de pe strada Omar Khayyam. Există o ieşire prin spate care dă în Mahatma Gandhi. Acum, am de rezolvat o problem urgentă. Priviţi.

Dick arătă cu degetul la indicatorul nivelului benzinei. Era la zero.

— Aici benzina este raţionalizată, îi explică el. Trebuie să fac rost de o cantitate mai mare ca să pot ajunge la Awasa. Aşa că, am nevoie de cel puţin o oră.

— Cum veţi putea ieşi din oraş? Cu siguranţă că drumurile sunt supravegheate…

— Cu un Land Rover se poate merge pe drumurile lăturalnice. Barajele se ridică numai pe marile artere.

După cinci minute, Dick Bruce oprea maşina la intersecţia cu strada Haile Selassie. Malko coborî şi intră în mulţime. Mai ales femeile, se îngrămădeau în faţa vitrinelor cu bijuterii încărcate cu cruciuliţe bizantine. Se lăsa noaptea.

Luând-o pe străduţe mai mici, el ocoli *Piazza*. Luminile roşi şi verzi ale micilor *bounabetts* erau deja aprinse. Fetele aprindeau fitilele candelelor cu tămâie. Malko coborî strada Omar Khayyam. După ce mai parcurse vreo două sute de metri, ajunse în faţa casei lui Elsi. Atunci avu un şoc. Neonul era stins şi uşa era încuiată.

*

* *

Malko avea în gură un gust de leşie. Ca un automat, el îşi continuă drumul până la capătul străzii, scrutând cu atenţie fiecare căsuţă. Niciunul din chipurile văzute nu semăna, însă, cu al lui Elsi. Când ajunse la capăt, făcu cale-ntoarsă ca să urce din nou strada, dar se răzgândi. Poate că Elsi era în întârziere. Traversă strada şi intră în primul *bounabett*. Era un mic local în care se afla o casieriţă foarte apetisantă şi trei fete.

Una din ele veni să ia comanda. O *tala*. Ea se îndepărtă fără să mai insiste. În aceste *bounabetts*, clientul făcea alegerea: să rămână singur, sau, să invite o fată. Fetele aveau nişte salarii de mizerie, aşa că nu puteau fi condamnate pentru asta. Un etiopian bea singur la o masă. Nu era deloc vesel. Malko ar fi preferat să bea o cafea, dar aceasta era singurul lucru care nu se servea în cafenelele acestea… El îşi înmuie buzele în berea infectă, din ce în ce mai preocupat.

Brusc, îşi dădu seama că fata de la casă îl priveşte cu un aer ciudat. Plăti şi ieşi în stradă. Cartierul era în mod sigur plin cu delatori.

Frigul care se lăsase îl dădea fiori. Din întuneric se ivi o siluetă ce alerga către el. Voia tocmai să o evite, când, recunoscu cerceii mari ai lui Elsi.

Ea dădu din cap şi-i întinse mâna, apoi, începu să ţină un lung discurs din care Malko nu înţelese nici o iotă. Când el rosti numele „Sarah”, fata puse un deget la buze. Nu ştia ce să facă. Părea teribil de înfricoşată la auzul numelui rebelei. În cele din urmă, îl luă de braţ şi îl trase către casa ei. Acolo mirosea a tămâie rece. O fotografie a părinţilor fetei era aşezată la căpătâiul patului în care ea îşi primea clienţii… După ce îl instală pe Malko, fata se făcu nevăzută. Acesta începu să fie intrigat. Intervenise ceva… Iar timpul trecea implacabil. Până la întâlnirea cu Dick Bruce mai erau zece minute. Dacă îl rata, nu mai ştia locul următoarei întâlniri. Din ce în ce mai neliniştit Malko mai aşteptă încă cinci minute, apoi ieşi din casă.

Cel puţin, avea să-l prevină pe Dick.

Strada urcă într-o pantă atât de abruptă, încât, abia mai respira când ajunse la *hotelul Itege*. Nici urmă, însă, de

Land Rover.

Malko traversă curtea şi intră în clădire. Străbătu holul vechi, apoi câteva saloane. O scară mare din lemn de mahon se deschidea pe dreapta, urcând la primul etaj. Domnea o atmosferă asemănătoare anilor 1890… El pătrunse în barul pustiu, se instală şi comandă o cafea.

Nu trecuseră decât cinci minute când în hol se auziră paşi repezi. Doi bărbaţi îşi făcură apariţia în uşa barului. Erau tineri, prost îmbrăcaţi, cu trăsăturile aspre. Unul din ei îi făcu un semn grăbit, apoi se făcu nevăzut.

Ce putea să însemne asta? Barmanul se purta de parcă era vorba de nişte fantome.

Malko se ridică, puse doi dolari pe masă şi trecu în hol. Cei doi necunoscuţi se aflau acolo, supraveghind uşa de la intrare. Când îl văzură pe Malko, făcură iar semne disperate, ca şi cum l-ar fi îndemnat să se grăbească.

Necunoscutul care se angajase deja pe uşa turnantă, făcu un salt înapoi.

Celălalt se făcu ghem la pământ, scoţând un imens revolver din căptuşeala hainei. Ei îl îndreptară către ieşire. Împuşcăturile făcură să se cutremure geamurile holului. Unul dintre ele zbură în ţăndări, într-un zgomot puternic. Bărbatul de la uşă bătu iute în retragere. Ajutat de tovarăşul său, el închise cu putere uşa.

În acelaşi moment, din afară se auziră detonaţiile unei arme de calibrul 12,7. Geamurile începură să sară ţăndări peste tot. Angajaţii hotelului încercau să scape, care încotro.

Ce se întâmplase, oare, cu Dick Bruce? Acum, singurul gând al lui Malko era cum să scape din acel viespar. Ascuns după unul din stâlpii din hol, el văzu cum grelele porţi din lemn tremurau sub impactul cu gloanţele mitralierei. Nu puteau rezista prea mult. Cei doi necunoscuţi trăgeau ca nişte nebuni în adversarii din curte. Unul din ei se repezi la Malko şi urlă:

— *Me, Sarah, you come!*[27] zise el.

Mitraliera trăgea fără încetare. Partizanul lui Sarah îl părăsi pe Malko câteva secunde ca să poată ochi în direcţia

[27] Tu, Sarah, veniţi! (n. t.).

unei siluete ce se profila în dreptul ferestrei. Malko începu să se întrebe cum aveau să se termine toate acestea.

O explozie formidabilă zgudui clădirea, uşa turnantă se volatiliză într-un nor de sticlă fină, aşchii de lemn şi carne umană, în mijlocul unui fulger roşu. Stâlpul îl protejase de suflul exploziei, dar, când îndrăzni să privească, văzu cum un Land Rover urca peronul. Mitraliera din el scuipa flăcări scurte. Roţile grele zdrobiră ceea ce mai rămăsese din rebelul spulberat de explozie.

Covorul vechi din hol începu să zboare făcut bucăţi. Tovarăşul lui Malko apăru din spatele unui fotoliu, dar fu nimerit de următoarea rafală. Malko reuşi să se strecoare de-a lungul zidului către grădină. Land Rover-ul se opri brusc, înţepenit între doi stâlpi prea apropiaţi. Adăpostit într-un unghi mort, cu nările pline de fumul acru al corditei, Malko putea să-l vadă pe cel ce trăgea cu mitralieră. Când văzu că tocmai vrea să schimbe încărcătorul, el se repezi către scara ce ducea în grădină. El alergă în zigzag printre *bungalow-uri* şi ajunse la un zid, nu prea înalt, ce dădea în strada din spatele hotelului. Ucigaşii din *Derg* nu se jucau deloc. Să ataci un hotel în plin centru al oraşului cu o *bazooka* şi cu mitralieră nu era o bagatelă…

El reuşi să sară zidul în momentul în care de pe terasa hotelului răsunară mai multe vociferări. Reuşise să vadă nişte bărbaţi în uniforme kaki. El se lăsă în patru labe, văzu oameni ce alergau în toate direcţiile, maşini oprite şi, avu impresia că-i cade un buldozer în cap. Trei sau patru indivizi tăbărâseră peste el, strivindu-l de pământ şi călcându-l în picioare. Apoi, unul îl ajută să se ridice. Un Land Rover bara drumul, împiedicând accesul mulţimii.

Îl aşteptaseră pe el. Se blestemă în gând că fugise, dar, dacă ar fi rămas în hotel, ar fi fost cu siguranţă ciuruit de gloanţe…

Singura soluţie era să facă pe clientul idiot, surprins de o răfuială ce nu-l privea. Lucrurile luaseră o întorsătură urâtă rău.

Fu împins către un Mercedes alb ce staţiona în mijlocul drumului. Cu o brutalitate greu de imaginat, unul dintre soldaţi îi încătuşă mâna dreaptă de una din portierele

Mercedes-ului.

La volan stătea un bărbat cu geacă din piele. El trânti portiera. Faţa lui turtită avea o expresie de brută vicleană. El strigă ceva, iar Malko observă că îi lipsea un dinte din faţă.

Bruta se întoarse spre el, rânji ameninţător şi-i trase un pumn în stomac.

Capitolul X.

Malko se îndoi din şale, cu gura larg deschisă, inundată de un gust amar, de bilă revărsată. Bărbatul cu geacă din piele îl ridică, sprijinindu-l de portieră. Se legăna de pe un picior pe celălalt, ca un boxer pregătit să atace. Cu un deget gros, cât un drug, el îl împunse pe Malko în stomac.

— *You C.I.A.!*[28]

Tipul izbucni în râs, cu capul dat pe spate, apoi se aşeză iar la volanul Mercedes-ului. Dincolo de baraj, mulţimea se împrăştiase.

Se auzi huruitul motorului. Cu oroare, Malko îl văzu pe tip cum bagă maşina în viteza întâi. Etiopianul îi adresă un surâs veninos. Maşina făcu un salt, iar Malko începu să fugă pe lângă maşină. Principalul era să nu se dezechilibreze, căci ar fi nimerit sub roţi.

Trecătorii defilau pe lângă el ca nişte umbre. În faţa Mercedes-ului era un Land Rover plin cu soldaţi. Malko alerga gâfâind. Drumul părea fără sfârşit, iar paşii săi loveau din ce în ce mai repede asfaltul. Muşchii braţului încătuşat de portieră începură să-l doară îngrozitor. Singurul gând era să alerge, să nu cadă. Mercedes-ul acceleră din nou, iar el trebui să forţeze pasul, cu gura larg deschisă, cu ochii înceţoşaţi, cu urechile vâjâind.

La un moment dat se împiedică şi, timp de o fracţiune de secundă, teama îi îngheţă măruntaiele. Reuşi, însă, să se redreseze în ultima clipă. Fugea ca un automat, cu gâtlejul ars, ştiind că nu va putea face faţă la infinit în acest ritm. Ajunseră la capătul străzii Mahatma Gandhi. Mercedes-ul făcu un viraj, la fel şi Malko. Acesta avu impresia că braţul îi este smuls din umăr. Maşina frânase brusc.

În momentul în care îşi pierdu cunoştinţa, îi răsună în ureche râsul dement al bărbatului în geacă de piele. O femeie care traversa drumul se grăbi să dispară cât mai repede.

---

[28] Sunteţi, C.I.A.! (n. t.).

Malko se redresă cu greu. Îl durea tot trupul şi în piept simţea ace de foc. Toată voinţa sa se concentra într-un singur gând: să supravieţuiască, să reziste.

După ce-i trecu pofta de râs, şoferul porni din nou motorul, pătrunzând pe bulevardul Winston Churchill. Malko începu iar să alerge, încercând să-şi economisească forţele.

*

* *

El se împiedică de o bară metalică, iar şocul îi smulse tocul de la pantoful drept. Din cauza diferenţei de nivel, începu să-l doară coloana vertebrală. Se apropiaseră de sediul *Diviziei a Patra*, unde, Land Rover-ul din faţa lor intrase deja. Mai avea de rezistat doar câţiva metri. Paşii lui izbeau asfaltul în cadenţă. Malko încerca să ignore prezenţa masivă a Mercedes-ului din dreapta sa, să se concentreze doar asupra muşchilor lui, care păreau nişte vietăţi ce îi devorau carnea. Îl susţinea ura faţă de individul cu chip turtit, instalat în mod confortabil la volan, care, în loc de inimă avea un sloi de gheaţă. Acesta dăduse drum la radio şi bătea darabana cu degetele în ritmul muzicii, în vreme ce Malko alerga dându-şi sufletul. Străbătuseră mai mult de doi kilometri. La fiecare stop, maşina se oprea, nu ca să-i permită să se odihnească, ci pentru a-i lăsa pe zecile de cerşetori să-şi manifeste simpatia faţă de *Derg*. Lui Malko îi veni să vomite după ce fu scuipat de un lepros. Celelalte automobile se îndepărtau de ei cu prudenţă.

La capătul bulevardului ei viraseră la stânga, intrând pe Ras Mekonnen şi trecând pe lângă *Vieux Guebbi*, care fuse închis după moartea negusului. Nu mai circulau maşini pe stradă, aşa că, Mercedes-ul acceleră brusc. Malko nu-şi dădea seama cum de putuse rezista. Erau, deja, la *Divizia a patra*.

Mercedes-ul încetini viteza ca să pătrundă în cazarmă. Malko strânse din dinţi. Acum era doar o chestiune de câţiva metri... Curtea era plină de vehicule militare. Convoiul se opri lângă gardul clădirii. Epuizat, Malko se prăbuşi pe aripa Mercedes-ului alb. Credea că nu va mai reuşi să-şi recapete răsuflarea. Cu gura deschisă şi cu ochii închişi, el se concentra asupra respiraţiei. Simţi cum este

dezlegat de maşină şi cum este târât fără menajamente.

Fu vârât într-o mică gheretă de lemn ce se afla în fundul curţii. Fiecare pas era o tortură. Încăperea era luminată de un bec. Soldaţii îl îmbrânciră într-un colţ şi-l lăsară acolo.

Nu voia să se gândească la nimic. Voia să-şi recapete forţele.

*

* *

Dick Bruce intră în cafeneaua de la *Hilton*, ascunzându-şi enervarea. Riscase enorm venind aici, dar nu avusese de ales. Tranzacţiile pentru procurarea benzinei duraseră mai mult decât prevăzuse şi era deja ora şase când ajunse la ceea ce mai rămăsese din *hotelul Itege*…

Singura persoană care putea să-i spună ce se întâmplase era Elsi, contactul lui cu *E.P.R.P.* Or, Elsi era chelneriţă în fiecare zi, începând cu ora şase după-masa. Când îl văzu, ea se apropie de el, impasibilă, cu eternul ei coc şi cerceii imenşi.

Cafeneaua era, practic, goală.

— Doriţi să staţi la o masă, domnule?

Ea îl conduse pe american într-un separeu, îi dădu meniul şi începu să-i vorbească aproape fără să-şi mişte buzele.

— Au venit la *Itege* pentru că i-au urmărit pe oamenii noştri care veniseră după prietenul dumneavoastră. L-au dus la *Divizia a patra*. Se pare că este încă în viaţă.

— Aş vrea o omletă, spuse Dick cu voce tare.

El rămase mângâindu-şi barba, încercând să evalueze dezastrul. Se gândea ce ar putea să facă pentru a-l salva pe Malko. Până acum, nimeni nu ieşise cu viaţă din ghearele sergentului Tacho.

Când apăru Elsi cu *scrambled eggs*, Dick Bruce îi făcu semn să rămână.

— Spuneţi-i lui Sarah că el este singurul om care ştie cum poate fi găsit aurul. Trebuie să încerce ceva…

În mod automat, Elsi şterse masa cu un şervet.

— Dar este închis la Divizia a patra, repetă ea. Este imposibil.

— Spuneţi-i. Altfel, sergentul Tacho ar putea să-l facă vorbească. Ştiţi doar cum lucrează Tacho.

Chelneriţa lăsă capul în jos fără să răspundă, apoi se îndepărtă. Dick începu să mănânce fără poftă. Numai Sarah Massawa ar mai fi putut face ceva pentru Malko. Oricum, dacă nu putea să-l salveze, trebuia să-l lichideze, ca să nu vorbească sub tortură. Viaţa unui agent *C.I.A.* Era infinit mai puţin importantă decât răsturnarea *Derg-ului*. Era ca raportul dintre Zero şi Infinit.

*

* *

Sergentul Tacho îşi umplu paharul cu *tej* şi îl dădu peste cap, apoi, se ridică şi se proţăpi în faţa lui Malko. Un tic îi scutura în mod regulat umerii, ca şi cum ar fi vrut să se debaraseze de o greutate invizibilă. Ochii lui negri aveau expresie crudă şi vicleană. El pocni din degete, iar interpretul oficial se grăbi să se apropie. Era un bărbat subţirel, cu trăsături lipsite de energie. Încă nu-l privea pe Malko. Îşi unea şi îşi desfăcea degetele nehotărât. Ascultă ordinele şefului său cu atenţie, apoi, se întoarse către Malko.

— Sergentul vă sfătuieşte să vorbiţi. În caz contrar va da ordin să fiţi executat.

— Nu înţeleg nimic din ce mi s-a întâmplat, explică Malko. Sunt străin şi am fost arestat şi maltratat fără motiv. Vreau să fie anunţat imediat consulatul meu.

Cu ochii în pământ, interpretul bâlbâi o versiune prescurtată în mod considerabil. Prin ochii sergentului Tacho trecu un fulger. Dintr-un salt, el se repezi la Malko şi-l pocni cu pumn în plină figură, ratând gura, dar lovind maxilarul. Malko se prăvăli pe o parte, cu mâinile şi picioarele legate fedeleş. Când reuşi să se redreseze, Tacho scuipă nişte cuvinte. Frecându-şi întruna mâinile umede, interpretul spuse:

— Sergentul spune că, dacă minţiţi, vă va ucide. Spune sunteţi un agent *C.I.A.*, că vă urmăreşte din clipa în care aţi venit în Etiopia şi că aţi fost tot timpul în contact cu trădătorii din *E.P.R.P.* Spune că încercaţi să favorizaţi manevrele lor diabolice. Vrea să ştie de ce aţi venit în Etiopia…

— Am venit aici ca să achiziţionez biblii vechi şi icoane,

zise Malko cu hotărâre.

Interpretul traduse, vizibil îngrozit. De astă dată, Tacho nu reacţionă. El începu o serie de întrebări, traduse imediat.

— Ce făceaţi cu prinţesa Elmaz?

— Este o femeie frumoasă. Am cunoscut-o prin intermediul unei prietene.

— O prietenă care se numeşte Wallela. Sergentul ştie acest lucru. A arestat-o pe această prostituată.

— Ce faceţi pentru *C.I.A.* în Etiopia?

— Eu nu lucrez pentru *C.I.A*, repetă Malko.

Sergentul se repezi din nou asupra lui Malko. Lovitura puternică dată în ficat îl plie în două. Urmară alte lovituri. Malko se prăvăli pe podea.

— Mărturiseşte! urla vocea. Mărturiseşte odată!

Malko îşi recăpătă treptat cunoştinţa. Sergentul Tacho îl privea, cu mâinile puse în şolduri şi cu chipul răvăşit de furie.

— Ce doriţi să vă mărturisesc? întrebă Malko.

— Sergentul spune că sunteţi un spion american şi că el îi împuşcă pe spionii care refuză să colaboreze.

— Ce înţelege el prin colaborare?

— Vrea să-i spuneţi unde se ascunde periculoasa teroristă, Sarah Massawa.

— Habar n-am, răspunse Malko cu sinceritate. Nici nu ştiam că este vorba de o teroristă. Aveam o întâlnire ca să cumpăr nişte icoane şi…

Era cusut cu aţă albă, dar nu vedea alt mijloc de a se apăra.

Din nou situaţia se înrăutăţi. Tacho sări asupra lui şi îl apucă de gât, proferând tot felul de insulte, pe care interpretul se feri să le traducă. Brusc, sergentul păru că se calmează şi puse o întrebare.

— Spuneţi unde se află aurul, traduse interpretul. Malko abordă un aer mirat.

— Care aur?

Tacho îi arse o scatoalcă pe care nu putu să o evite. Furios şi ameţit din cauza şocului, el văzu cum sergentul scoate din buzunar un săculeţ, pe care i-l vârî sub nas. Era săculeţul cu pulbere de aur.

Malko reuşi să rămână indiferent şi să scuture din cap ca şi cum nu ar fi înţeles nimic. Smulgându-şi pistolul de la centură, Tacho îl încărcă brusc şi-i lipi ţeava de frunte. Atingerea cu metalul rece îl calmă pe Malko. Era vorba de o cacialma. Ar fi fost ultimul lucru pe care Tacho l-ar fi făcut. Aşa că, putea să facă pe eroul fără să rişte. După o vreme, Tacho lăsă arma în jos. Dar, în clipa în care se aştepta mai puţin, glonţul îi şuieră pe la ureche.

Malko făcu un salt înapoi, asurzit de detonaţie, iar glonţul nimeri în perete.

Agitând întruna pistolul, sergentul încerca să-l convingă că la următoarea încercare nu va mai greşi ţinta.

Cum Malko se încăpăţâna să tacă, Tacho îl luă pe interpret afară din încăpere. Un soldat îl înlocui imediat. Acesta se aşeză pe un scăunel, cu o carabină de fabricaţie americană între genunchi. Tipul părea total indiferent.

Malko se aşeză într-un colţ, încercând să-şi recupereze forţele şi să reflecteze la situaţie. Într-un stat ca Etiopia, protestul diplomatic era foarte limitat. El se întrebă cu teamă ce avea să urmeze.

*

* *

Uşa se deschise cu brutalitate, iar soldatul sări speriat. În prag apăru chipul îngrozit al Wallelei. Sergentul Tacho o împingea de la spate. Trăsăturile femeii erau schimonosite de groază şi privirea ei era cea a unui animal hăituit.

Nu avea pe ea decât o cămaşă de noapte scurtă, până deasupra genunchilor, adânc decoltată pe sânii generoşi. Avea mâinile încătuşate, dar cătuşele erau distanţate cu o bară metalică, pentru ca să nu poată să-şi unească mâinile.

Sergentul Tacho o împinse sub becul strălucitor şi îi puse o întrebare. Malko nu înţelese răspunsul. Putu, însă, să-şi dea seama că torţionarul nu era mulţumit. Cu mâna stângă, el îi ridică poalele cămăşuţei până în talie. Cu dreapta, începu să o ciupească de pântece deasupra ombilicului, răsucind carnea cu degetele. Tânăra scoase un ţipăt ascuţit, încercă să scape, se rugă cu lacrimi în ochi, apoi căzu pe spate.

Când Malko schiţă gestul de a-i sări în ajutor, soldatul îl

împinse îndărăt cu patul puştii. Când se ridică în picioare, Wallela întâlni privirea lui Malko.

— Ei nu ştiu nimic. Nu vorbiţi.

Sergentul Tacho scoase un răcnet înfiorător, repezindu-se la fată şi lovind-o sălbatic cu genunchiul în pântece. Femeia se plie în două cu un ţipăt răguşit. Atunci, Tacho îi dădu un pumn în gură, plesnindu-i buzele.

Zgomotul făcut de teribilele lovituri era insuportabil. Până şi soldatul care îl păzea pe Malko părea stânjenit. În curând, Wallela încetă să mai ţipe, alunecând leşinată lângă perete. Tacho îi mai trase o lovitură de picior în şale. Apoi se întoarse către Malko şi îl apucă de gât. Pe faţa lui stacojie de furie şiroia sudoarea, iar ochii îi erau injectaţi cu sânge. El se întoarse spre interpretul care tocmai revenise în cameră şi latră ceva.

— Sergentul vrea să ştie ce v-a spus această teroristă. Tacho îl fixa cu un aer ameninţător.

— Ea nu ştia că sergentul nu ştie engleza, afirmă Malko. Mi-a spus că nu are nimic să-şi reproşeze.

După ce i se traduse răspunsul, Tacho numai că nu explodă.

— Sergentul zice că minţiţi. Vrea adevărul.

Wallela îşi revenise în simţiri şi gemea încet, cu mâinile crispate pe pântece.

— Dar, acesta este adevărul.

De astă dată sergentul nu se mai înfurie. Cu un calm aparent, el îşi scoase geacă de piele şi o aruncă pe birou. Încordarea crescu. El se apropie de Wallela, o înşfacă de păr, ca pentru a o ridica, apoi o izbi cu capul de zid, cu o violenţă de nedescris. Femeia leşină din nou. Acum, Tacho o izbea cu faţa de ciment. Malko făcu un salt înainte, scăpând de soldat, dar, din cauză că avea gleznele încătuşate, nu putu să facă mare lucru. Soldatul îl izbi cu puşca între umeri, doborându-l. Ca să fie şi mai sigur, acesta îi strivi gâtul sub călcâiul cizmei.

— Încetaţi odată! urlă Malko în engleză.

Fără să se uite la el, Tacho zise ceva.

— Vrea adevărul. Ce v-a spus fata?

Sergentul continua să izbească capul inert al fetei, apoi,

se opri cu o grimasă de oboseală pe faţă. Fata zăcea nemişcată. Sergentul scoase atunci din sertarul biroului un baston noduros, lung de vreo cincizeci de centimetri. Se apropie de Wallela şi o lovi cu toată puterea în moalele capului. Sângele ţâşni în toate părţile, iar fata, brusc trezită din leşin, scoase un ţipăt atroce. Tacho era acum dezlănţuit. Începu să o lovească cu o sălbăticie incredibilă, căutând locurile cele mai vulnerabile. Wallela nu mai reacţiona. Malko îşi zise că a murit.

Luate în parte, loviturile nu erau letale, dar, acumularea lor putea fi. Fata nu mai reacţiona deloc. Chipul ei maltratat devenise de nerecunoscut.

Cu capul aplecat, interpretul încerca să nu o privească. Deodată, sergentul Tacho trase o ultimă lovitură cu bastonul în pântecele descoperit, apoi îl aruncă şi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

Camera se umplu de o duhoare insuportabilă: excremente şi urină. Cu un aer dezgustat, sergentul se răsti soldat. Acesta apucă trupul Wallelei şi îl târî afară din încăpere. În urma ei se lăţea o dâră verzuie. Malko înţelese. Moartea produsese relaxarea sfincterelor. Fata murise sub loviturile primite…

Sergentul Tacho îşi aprinse o ţigară, uitându-se urât Malko. Acesta înţelese: calvarul său era abia la început.

O omorâse pe Wallela ca să-l sperie pe el. Tacho apucă o sticlă cu bere neagră, o bău până la fund şi o aruncă pe jos. Apoi, ieşi din încăpere, izbind uşa după el. Era un miros insuportabil. Afară, se auzi zgomotul făcut de un camion.

Uşa se deschise şi apăru din nou torţionarul. Imediat, soldatul îi desfăcu cătuşele lui Malko. Nimeni nu părea să fie mirat de prezenţa lui. La *Divizia a patra*, torturile erau un lucru obişnuit. Uneori venea chiar şi generalul Mengestou ca să asiste la ele.

Sergentul îl apucă de guler şi-l îmbrânci în curte. El strigă la soldatul ce stătea la volanul Land Rover-ului său. Când ajunseră în dreptul santinelei de la poarta cazarmei, se opriră. Maşinile defilau prin pasajul de nivel de pe strada Nazaret. Pe lângă cazarmă trecea calea ferată, perpendicular pe stradă. Între zidul ce înconjura cazarma şi

calea ferată exista un drum destul de lat ca să poată trece pe el un vehicul. Uneori, soldaţii din *Divizia a patra* îi executau acolo pe anumiţi deţinuţi, ca să impresioneze populaţia.

Pământul era acoperit cu iarbă şi cu pietriş. Malko simţi că i se strânge stomacul. Venise momentul adevărului.

Cu ţigara între buze, soldatul se apucă să lege o funie de bara din spate a Land Rover-ului, apoi se urcă la volan. Alţi trei sau patru soldaţi ieşiseră şi se amuzau copios urmărind scena. Sergentul Tacho bătu cu palma peste capota maşinii, ca şi cum ar fi îndemnat un cal să plece şi-i strigă ceva şoferului.

Acesta băgă maşina în viteza întâi, ambreie şi apăsă până la fund pedala de acceleraţie.

*

* *

Malko îşi încorda toţi muşchii încercând să nu bage în seamă arsura ce-i sfâşia încheieturile mâinilor. Funia nu era prea lungă, doar de vreo doi metri. Smucitura resimţită stârni un uriaş val de adrenalină în trupul său. Solul era foarte denivelat, aşa că era foarte greu să-şi menţină echilibrul. Ţipătul pe care-l scoase din cauza durerii nu fu auzit de nimeni.

Malko nu mai vedea nici cerul, nici zidul, ci era singur cu durerea lui. Tap-tap-tap, picioarele sale loveau pământul din ce în ce mai repede. Şoferul băgă maşina în viteza a doua. Malko începu să ţipe. Acum alerga îndoit din mijloc ca un moşneag. Pantoful drept, fără toc, izbi o piatră şi fu aproape să cadă.

Avea impresia că are o tonă. Fiecare pas, însemna o arsură în creier. Brusc îşi dădu seama că în subconştientul său voia să cadă, să renunţe la luptă, să se odihnească, să se lase târât.

Reuşi însă să lupte cu această slăbiciune încă o bucată de timp. Deodată, piciorul său păşi în gol. Cerul se făcu violet închis, apoi negru, iar el simţi cum se prăbuşeşte, plutind parcă, izbindu-se de pământ. Braţul său era întins deasupra capului.

Un şoc şi mai violent îl trezi smulgându-i un ţipăt, apoi

val de gaz de eşapament îl sufocă şi o piatră îl izbi. Fără să ştie cum, trupul lui se roti, se pomeni cu faţa în jos şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Şoferul simţi după rezistenţa întâmpinată de maşină că prizonierul căzuse, dar sergentul Tacho îi dăduse ordin să nu micşoreze viteza. El acceleră şi mai tare. Cazarma dispăruse după cotitură, iar el îşi spuse că ar fi timpul să întoarcă deoarece drumul se înfunda. El încetini şi opri maşina.

În acelaşi moment, observă un Land Rover ce încerca să escaladeze taluzul căii ferate, venind din cealaltă parte a drumului.

Maşina trecu peste şine şi începu să coboare spre partea în care se afla el. Îşi zise că este vorba de o maşină ce o lua pe scurtătură ca să ajungă la cazarmă. Celălalt Land Rover se îndrepta către ei. În ea se aflau mai mulţi soldaţi şi o mitralieră, ca de obicei. Vehiculul ajunse în dreptul lor. Din cauza ochelarilor şi a fularelor, nu putu să distingă chipurile ocupanţilor.

Deodată, în loc să-şi continue drumul, celălalt Land Rover frână brusc. Ţeava mitralierei se roti, ochindu-l pe şofer, de la un metru depărtare. Acesta văzu gaura neagră, cartuşele strălucind în cartuşiere... iar lumea sa se termină într-un vârtej roşu, în timp ce gloanţele îi ciuruiau pieptul. Muri instantaneu, fără să înţeleagă ce se întâmplă cu el.

Trei dintre ocupanţii noului Land Rover săriră jos din maşină. Din cauza fularului şi a ochelarilor nu puteau recunoscute trăsăturile fine ale lui Sarah Massawa. Numai talia de viespe o putea trăda.

Tânăra teroristă fugi către spatele maşinii şi se aplecă deasupra trupului inert al lui Malko. Cu un cuţit, ea reteză frânghia ce-l lega de vehicul şi îl întoarse cu faţa în sus. Chipul îi era de nerecunoscut, plin de pământ şi de sânge.

Doi dintre oamenii ei îl ridicară şi îl transportară către maşină. Unul dintre ei se opri, aruncă o grenadă între picioarele şoferului mort şi se urcă la rândul său în maşina proprie. Land Rover-ul urcă iar taluzul căii ferate.

Singura cale de scăpare era pe şoseaua ce ducea la Nazareth. Trebuiau să treacă, însă, prin faţa sediului *Diviziei a patra*.

Land Rover-ul se zgâlţâi pe şinele de fier, coborând taluzul de cealaltă parte. Malko se dezmetici, urlând de durere. Cu viteză maximă, maşina mergea acum alături de calea ferată. Sarah Massawa îşi scoase fularul şi îşi verifică puşca.

*

* *

Sergentul Tacho tresări la auzul împuşcăturilor. Se trăgea mult la Addis Abeba. În ciuda acestui fapt, el începu să se uite la curba de unde trebuia să apară Land Rover-ul. Încă treizeci de secunde şi, intuiţia îi spuse că ceva nu este regulă. El fugi în cazarmă. Urletele lui acoperiră hărmălaia dinăuntru. Din fericire, trei vehicule tocmai se pregăteau să plece în patrulă. La strigătele sergentului, soldaţii se bulucirăă în maşini. Servanţii începură să-şi încarce mitralierele, în timp ce maşinile demarau. În aceeaşi clipă, o explozie formidabilă zgudui cazarma.

Tacho sări în prima maşină. Micul convoi porni în trombă de-a lungul căii ferate. La o sută de metri mai încolo se opriră, în faţa Land Rover-ului cuprins de flăcări. Stând în picioare, sergentul putu să vadă vehiculul ce rula în viteză de cealaltă parte a căii ferate. Înţelese brusc ce se întâmplase şi urlă din toţi rărunchii:

— Urmăriţi maşina aceea!

Din cauza înălţimii balastului din care era format taluzul, nu putea trage după fugari.

Dură ceva timp până când cele trei maşini reuşiră să treacă şi ele peste calea ferată. Fugarii erau, însă, departe, la pasajul de nivel. Sergentul Tacho putea să zbiere mult şi bine. Cu toată supărarea lui, sergentul găsi un motiv de consolare: teroriştii urcau spre centrul oraşului, unde, circulaţia avea să fie mult mai densă. Avea şanse mari să-i ajungă din urmă.

— Pune sirena în funcţiune şi aprinde farurile, urlă el către şofer.

El stătea în picioare cu mâinile crispate pe mitralieră. Ştia

că nu va putea să o folosească aşa cum ar fi vrut. Evadatul trebuia prins viu.

*
* *

De la prânz, Gebachew Dilla dirija traficul în intersecţia Ras Mekonnen – Ras Desta şi abia aştepta să termine serviciul. Era una dintre cele mai aglomerate intersecţii din oraş, din cauza bulevardului Nazareth.

Poliţistul îşi petrecea timpul degajând circulaţia şi scuipându-şi plămânii în fluierul său. Ca mulţi alţi poliţişti, el refuzase să îşi schimbe chipiul „vechiului regim” cu cel nou, impus de *Derg*.

Seria de împuşcături îl făcu să tresară. Un lung convoi de maşini era oprit în Ras Desta şi unii şoferi mai nervoşi începuseră deja să claxoneze, în ciuda calmului etiopian.

Gebachew Dilla întoarse capul către pasajul de nivel, încercând să vadă ce se întâmplă. Nu reuşi să-şi dea seama. Tocmai voia să oprească fluxul de maşini de pe Ras Mekonnen, când, auzi explozia asurzitoare dinspre *Divizia a patra*. Deşi era obişnuit cu asemenea evenimente, tresări. Era prea aproape…

Încă ezita cu fluierul în mână, când, văzu un Land Rover ţâşnind de pe calea ferată şi îndreptându-se ca o furtună spre el.

Întâi crezu că este unul dintre vehiculele celor din *Derg*, dar, când maşina ajunse în dreptul său, văzu un chip de femeie, bărbaţii în civil şi manifestele zburând. Erau, deci, militanţii din *E.P.R.P.*!

Era pentru prima dată când îi vedea. Land Rover-ul traversă intersecţia în trombă, îndreptându-se către Ras Mekonnen. Abia se făcu nevăzută că, din pasajul de nivel, se iviră alte trei maşini Land Rover, cu sirenele în funcţiune. De data asta era *Derg-ul*.

Gebachew Dilla nu ezită decât o fracţiune de secundă. Liniştit, ca şi cum nici nu ar fi auzit sirenele, el se răsuci, fluieră şi cedă trecerea lungului şir de maşini ce aşteptau în intersecţie… Când primul Land Rover al *Derg-ului* sosi, calea era barată de fluxul continuu de maşini ce veneau ca o turmă de bizoni. Sergentul Tacho sări din maşină cu

spume la gură, încercând să oprească maşinile. Cu un zel tardiv, poliţistul îi veni în ajutor, dar nimeni nu mai asculta de fluierul său.

— Opriţi-le! ţipa ca nebunul sergentul Tacho.

Gebachew Dilla se repezi în mijlocul intersecţiei, suflând în fluier din răsputeri. Nu mai avea importanţă: teroriştii erau deja departe.

Capitolul XI.

— *Malko, wake up, wake up, please!*[29]

Vocea venea parcă de departe, dar era încurajatoare. Malko întredeschise ochii, dar, la început nu văzu nimic. Simţea numai cum îl doare spatele. Toţi muşchii săi păreau sfâşiaţi. Timp de o clipă se întrebă dacă nu cumva orbise, dar îşi dădu seama că era noapte. Observă lângă el un punct luminos în mişcare. Era o lampă. Mai văzu nişte siluete neclare, apoi umbrele unor arbori. Era lungit pe pământ, cu capul sprijinit de o haină făcută sul.

Chipul îngrijorat al lui Sarah Massawa era aplecat deasupra lui.

— Nu vă mişcaţi.

Nici nu ar fi fost capabil. Treptat îi reveni memoria. Îşi aminti de Land Rover, de funie, de căderea sa. Se trezea ca dintr-o anestezie. Cum ajunsese aici? Când îşi pierduse cunoştinţa se afla în mâinile lui Tacho…

— Unde suntem? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

— Suntem în grădina Ambasadei Franţei, zise eritreeana. Am pătruns înăuntru sărind peste zid. Îi cunosc pe *zabagnas* care păzesc intrarea. Nu ne vor denunţa. Nimeni nu ne va găsi aici, în cincizeci de hectare de parc.

Malko îşi aminti că la începutul sejurului său fusese mirat de proporţiile ambasadelor marilor puteri, instalate în zona rezidenţială de la periferia oraşului. Cele mai multe se aflau în mijlocul unor parcuri enorme, primite cu un secol în urmă de la împăratul Menelik. Nu ştia, pe atunci, că asta îi va salva viaţa…

Avea senzaţia că este paralizat, atât de mari dureri avea. Faţa îl ardea îngrozitor. La încheieturile mâinilor era bandajat, iar cătuşele dispăruseră. Maxilarul umflat îl împiedica să articuleze normal.

— Daţi-mi, vă rog, o oglindă, ceru el.

Se temea că a fost desfigurat. Sarah scoase dintr-un

[29] Malko, trezeşte-te, trezeşte-te, te rog! (n. t.).

buzunar o mică oglinjoară şi i-o întinse.

Malko se uită în ea. Era plin de zgârieturi şi avea o mulţime de hematoame în locurile în care fusese lovit. Abia putea deschide gura, dar mai avea încă o figură umană.

— Am trimis pe cineva în *Mercato* ca să caute nişte alifii pentru răni, zise Sarah. După aceea, vă veţi simţi mai bine.

— Cum aţi putut să mă găsiţi? întrebă Malko cu glasul stins.

Dinţii îi clănţăneau în gură de frig. Hainele îi erau făcute zdrenţe şi fusese acoperit cu o *chamma* din lână groasă, dar aceasta nu era suficientă ca să-l încălzească.

Locul în care se afla era parcă în fundul pădurii. Mai mulţi bărbaţi erau grupaţi pe o suprafaţă de vreo douăzeci de metri pătraţi, împreună cu armele lor. În apropiere nu se vedea nici o construcţie. Sarah îşi aprinse o ţigară.

— Dick a fost cel care v-a salvat, zise ea. El mi-a spus că ştiţi unde se află ascuns aurul. Fără asta, nu aş fi avut curajul să risc viaţa oamenilor mei. Aveam o şansă de unu la o sută ca să vă putem salva de acolo. Trebuia să traversăm tot oraşul ca să ajungem aici. Am atacat Land Rover-ul pe malul râului Kechene. Doi dintre oamenii mei au fost ucişi.

Ea clătină din cap.

— În sfârşit, acum va trebui să rămânem aici un timp, ca lucrurile să se liniştească. Locul ăsta se bucură de imunitate diplomatică.

— Încă nu ştiu unde se află ascuns aurul. Dar, cred că vom reuşi să-l găsim, spuse Malko articulând cu greu fiecare cuvânt, el îi spuse despre Awasa. Ochii lui Sarah sclipeau. Ea îl apucă de braţ atât de tare că îi smulse un ţipăt de durere.

— Vom merge după el. Imediat ce vom putea.

— Unde este Dick?

— Nu ştiu. Ne va căuta el. Trebuie să vă aducă nişte îmbrăcăminte. Trebuie să fie foarte precaut. Agentul Tacho a pus toată potera lui după noi…

Se auzi un zgomot de paşi. Sarah sări să-şi ia *Kalaşnikov-ul*, dar, se linişti imediat.

— A sosit medicamentul pentru dumneavoastră, spuse

ea.

Un tânăr cu barbă îi întinse un pachet pe care îl desfăcu. Înăuntru se afla un fel de pastă cafenie, într-o punguliţă de plastic. Avea un miros greţos şi usturător.

Îngenuncheată lângă el, Sarah îi zâmbi.

— Trebuie să vă ungeţi cu el pe tot corpul. Vă va lua durerile cu mâna. Peste două ore veţi uita de ele. Pasta este făcută dintr-o plantă lecuitoare, *galla*. Pentru noi este o adevărată binefacere, pentru că suntem săraci…

— Dar eu nu pot să mă ung, obiectă Malko.

— Nu-i nimic, vă voi unge eu.

Unind vorba cu fapta, Sarah începu să-l dezbrace de ceea ce mai rămăsese din cămaşa sa. Cu mânuţele ei gingaşe reuşi să-i scoată totul de pe el. În ciuda luminii foarte scăzute, se puteau vedea vânătăile nenumărate.

Eritreeana nu părea deloc stânjenită de goliciunea lui Malko. Acesta începu să strănute şi să tremure şi mai tare. Nu era numai din cauza frigului, ci şi din cauza reacţiei nervoase. Sarah luă o bucată din pastă în mâna dreaptă şi o întinse pe pieptul lui Malko. El scoase un urlet de durere.

— V-am făcut rău?

Cu respiraţia tăiată de durere, Malko încuviinţă cu capul. Părea să aibă o coastă fracturată. Cu multă gingăşie, Sarah începu să întindă alifia maronie pe piele. El strângea din dinţi ca să nu ţipe. După un sfert de oră, era brun din cap până în picioare. Sarah îl ajută să se întoarcă cu faţa în jos. Supliciul o luă de la capăt. Când femeia îi atinse spatele, Malko înjură ca un birjar. Ea îi vorbea cu blândeţe, în timp ce-l masa uşor.

Lui Malko îi era ruşine de slăbiciunea sa. Şi femeia era, cu siguranţă, obosită. Ceilalţi rebeli se aşezaseră în jurul lor. Noaptea era senină şi silueta lui Sarah se vedea clar.

Ea îl întoarse din nou cu faţa în sus şi începu să-l maseze. Încetul cu încetul, Malko simţi cum muşchii încep să i se relaxeze şi că durerea i se risipeşte. Senzaţia de bine nu dură, însă, prea mult. Fiecare centimetru pătrat începu să se inflameze. Era de nesuportat. Sarah continua să-l maseze cu ceva mai puţine menajamente. Parcă ar fi fost o maseuză profesionistă. Malko se simţea acum ca un pui la

rotisor.

— Opriţi-vă, strigă el, la capătul puterilor. Nu mai pot, simt că iau foc.

Sarah izbucni într-un râs vesel.

— Aşa şi trebuie! făcu ea încântată. Principalul este să nu răciţi.

Ea luă o sticlă şi îl forţă să-i dea conţinutul pe gât. Era foc lichid. Faimoasa *katikala*. De astă dată, incendiul îl cuprinsese în întregime.

Sarah îşi contempla opera satisfăcută. Malko habar nu avea cât e ceasul. Totul se petrecuse atât de repede…

— Acum, trebuie să dormiţi, zise femeia. Mă voi culca lângă dumneavoastră. V-am dat învelitoarea mea…

Lui Malko îi era atât de cald, încât, ar fi putut rămâne în pielea goală. Fără să se dezbrace, Sarah se lungi alături de el, având la îndemână *Kalaşnikov-ul*.

— Mi-e frig, spuse ea, ghemuindu-se şi lipindu-se de el. După moliciunea sânilor, Malko îşi dădu seama că nu purta sutien. În atitudinea femeii nu era nimic sexual. Era doar dorinţa firească de a se încălzi.

*

* *

Un lătrat se auzi lângă el, trezindu-l. Se ridică puţin, crispându-se de durere şi văzu silueta unui animal care fugea. Sarah nu se trezise. Puţin jenat, Malko observă că atingerea ei îi provocase o erecţie puternică. Era aşezat cu faţa în sus, Muşchii îl dureau atât de tare, încât trebuia să-şi schimbe neapărat poziţia. Din cauza coastei maltratate, nu putea să se întoarcă decât cu faţa spre Sarah. Încetişor, el reuşi.

Tânăra oftă în somn. Braţul cu care îl îmbrăţişase alunecă şi îi atinse sexul. În mod automat, mâna îl strânse, de parcă ar fi fost patul armei. După ritmul regulat al respiraţiei, Malko îşi dădu seama că femeia doarme. Cu toate acestea, această mână imobilă înnodată în jurul său îi provoca o senzaţie atât de insolită, încât făcea eforturi supraomeneşti ca să nu explodeze. Se mişcă încet, dar mâna nu îi dădu drumul. El rămase în aceeaşi poziţie ceva timp; era tulburat. Se uita la stele, gândindu-se la focarul de violenţă în

mijlocul căruia căzuse, la durerea din tot corpul său, la toate ororile din ajun.

Sarah făcu o mişcare. Fără să-i dea drumul din mână, ea ridică ochii, realiză brusc situaţia şi îl lăsă imediat.

Femeia se îndepărtă uşor, râzând. Fără nici cea mai mică jenă, ea remarcă:

— A trecut multă vreme de când nu am mai ţinut în mână sexul unui bărbat. Vă rog să mă iertaţi. Acum nu prea avem timp să ne mai gândim şi la astfel de lucruri.

Cerul începea să se lumineze înspre zid. Doi luptători ghemuiţi la poalele unui copac mâncau ceva. Sarah se ridică în picioare, îşi trase în jos puloverul şi se întinse. În ciuda staturii ei mărunte, era extrem de atrăgătoare. Malko simţi un fior de dorinţă. Încă mai simţea căldura mâinii ei.

— Trebuie să vă sculaţi şi să vă mişcaţi, zise Sarah. Altfel riscaţi să vă anchilozaţi.

El făcu întocmai, înfăşurat în grosul *chamma*. Îi venea să urle la fiecare mişcare, dar reuşi, în cele din urmă, să facă câţiva paşi.

— Diseară vă voi unge iar cu crema aceea, îi spuse Sarah.

Un zgomot se auzi printre tufişuri. Curând îşi făcură apariţia doi bărbaţi.

— A venit Dick! strigă Malko.

Americanul se apropia însoţit de un rebel. Era la fel de calm ca întotdeauna. El îi strânse îndelung mâna lui Malko, cu ochi plini de emoţie.

— V-am adus haine, spuse el cu un glas grav. Îi înmână un pachet voluminos.

— Dumneavoastră ce vă mai rămâne?

— O, eu am o grămadă de prieteni. Dar, din păcate, nu am veşti prea bune.

Malko simţi un nod în gât.

— Elmaz?

— Nu, nu sunt probleme în privinţa ei. Am aflat însă că, timp de trei zile, *Derg* va instaura restricţia de circulaţie de la ora şase seara. Au de gând să scotocească toate casele străinilor şi ambasadele. Vor veni şi aici.

Malko digeră informaţia primită timp de mai multe

secunde.

— Unde vom putea pleca? întrebă el gâtuit de emoţie.

— Va trebui să părăsim Addis Abeba, deşi nu va fi deloc uşor. Trebuie să ne întâlnim cu Elmaz. Ne aşteaptă la Awasa.

— Cu siguranţă drumurile sunt supravegheate. Iar eu, abia pot să merg.

— Ştiu asta. Am un plan. Vom pleca separat. Cineva mi-a dus Land Rover-ul pe şoseaua Nazareth. Voi ajunge acolo pe jos. Cât despre dumneavoastră, am găsit pe cineva care vă va ajuta să treceţi peste baraje. Desigur, treaba asta nu este garantată sută la sută.

Delicat mod de a vorbi…

Sarah se apropie şi spuse:

— Vreau să merg şi eu cu el. Nu poate rezista de unul singur. Oricum, persoana care se ocupă de transportul armelor se află aproape de Awasa.

— Nici nu aveam de gând să vă lăsăm aici. De fapt, pentru dumneavoastră ne luptăm; sper numai să putem trece. Cel puţin, unul dintre noi…

— Ce plan aveţi?

— Un prieten ambasador, are o maşină *C.D.*[30]. În mod normal, este interzis de a controla portbagajul unei astfel de maşini. Acolo vă veţi ascunde.

Malko nu făcu nici un comentariu. Aveau mâinile legate. Simpla prezenţă a lui Sarah îl reconforta. Era ca o mascotă. Prea trecuse multe obstacole…

— Cine este acel prieten?

— Moncogo, zise americanul fără să zâmbească.

— Moncogo! sări Malko ca ars. Dar, tipul acesta nu mă poate înghiţi după figura pe care i-am făcut-o. Şi apoi…

Dick Bruce îi tăie vorba cu răceală.

— Moncogo este un tip de nădejde, zise el. Nu are nici o vină că şeful lui este un nemernic şi că s-a încoronat împărat. Dimpotrivă, asta ne ajută. Moncogo voia să-i facă un dar şi nu avea posibilitatea să-l cumpere. Atunci, eu i-am promis că, dacă vă trece prin baraje, îi voi dărui o Biblie. Astfel, şansa sa de a deveni Ministrul Afacerilor Externe

[30] Corp Diplomatic (n. t.).

creşte simţitor…

— Credeţi că este o motivaţie suficientă?

Dick Bruce îşi trecu degetele prin barbă.

— Nu dispunem de altceva. Moncogo ştie că militarii au asasinat-o pe Wallela. O iubea foarte mult. Arde de nerăbdare să le plătească pentru asta. Adevărul este că, nu poate să-i sufere pe *amharas* pentru că sunt rasişti iar el are o piele foarte neagră. Abia a reuşit să găsească oameni pentru personalul de serviciu, dar şi aceştia sunt aroganţi faţă de el.

— Ce se va întâmpla dacă nu reuşeşte? Diplomat sau nu…

— Moncogo are toate şansele să vă poată trece printre baraje, făcu Dick. Are o prietenă la Debre Zeit, la care se duce regulat. Soldaţii îi cunosc maşina. În plus, el este ambasador şi deţine un post în *O.U.A.* or, etiopienii nu au nici un interes să strice relaţiile cu *O.U.A.* ar dăuna actualului regim. Aşa că, riscurile nu sunt prea mari. Să sperăm că nu vom da de un agent al dracului. Evident, se poate întâmpla şi aşa ceva…

Sarah ascultase în tăcere. Liniştită, ea îşi luă *Kalaşnikov-ul* şi întrebă:

— Când plecăm?

— Peste o jumătate de oră, zise Dick. Moncogo va veni să ne caute în parc. La ora aceea nu este nimeni prin preajmă. Până atunci, trebuie să vă îmbrăcaţi.

Malko luă pachetul şi îl desfăcu. Avea tot ce-i trebuia. Cu greu, reuşi să se îmbrace. Avea noroc că Dick avea aceeaşi talie ca şi el. Sarah îşi adunase oameni şi le comunica ultimele ordine. Dick se plimba nervos dintr-o parte în alta. Curând, Malko îşi recăpătă o înfăţişare cât de cât omenească, în ciuda bărbii care îi invadase chipul.

Dick îl prinse de braţ:

— Să mergem. Nu trebuie să întârziem.

— E păcat să-l lăsăm pe ticălosul acela de Tacho în viaţă, spuse Malko.

Pe chipul lui Dick Bruce apăru un zâmbet rece.

— Fiecare lucru la timpul său. Pentru moment, suntem noi cei hăituiţi. Dacă vom reuşi să punem mâna pe tot aurul

acela, chiar *Derg-ul* se va ocupa de Tacho. Tipilor nu le place deloc să piardă.

Se părea că nimic nu-i putea tulbura calmul. Nici măcar evocarea supliciului la care fusese supusă Wallela. Malko se întrebă dacă omul acela încerca vreodată emoţii umane. Dick Bruce îl ajută să traverseze parcul ambasadei. Ei ocoliră locuinţa ambasadorului, apoi, coborâră către partea de jos a imensului parc. Malko se simţea groaznic. Praful, sudoarea, murdăria şi alifia, toate formau o crustă groasă şi urât mirositoare. Ar fi dat o aripă întreagă a castelului său de la Liezen în schimbul unei băi cu apă fierbinte.

Din nefericire, era un vis imposibil de realizat. Un obiect neobişnuit apăru brusc printre copaci. Era un imens Mercedes, de culoare verde măr, ce staţiona singur în parking-ul de ciment amplasat lângă nişte cabane.

— Am ajuns, spuse Dick cu uşurare în glas.

El înainta primul. Când îl văzu, sosia lui Amin Dada coborî din maşină. Purta o cravată de culoarea căpşunii strivite şi un costum perfect asortat la pantofii roşii. Dick Bruce şi el avură o scurtă conversaţie, apoi americanul se întoarse spre Malko şi-i făcu semn să se apropie. Acesta ieşi din desiş, înaintând cu paşi mici, ca un moşneag, ajutat de Sarah.

Ambasadorul negru ca smoala clătină din cap când îl văzu. El îi întinse mâna. Pe faţă i se putea citi mila.

— Bine v-au mai aranjat sălbaticii aceia, nu? Sunt nişte brute abjecte! Să mergem.

El dădu un ocol maşinii şi deschise portbagajul. Scosese din el roata de rezervă şi era loc destul. Malko păşi primul înăuntru, încercând să ocupe o poziţie cât mai confortabilă, apoi se urcă Sarah. Cei doi erau acum perfect lipiţi unul de celălalt, ca nişte linguri. Moncogo râse cu poftă.

— Să fiţi cuminţi acolo, înăuntru. Nu trebuie să faceţi excese.

Era ceea ce se numeşte umor negru.

Malko simţea pe pântecele lui fesele rotunde ale lui Sarah, dar nu-i trecuse prin cap vreun gând erotic. Tot ce dorea, era să scape şi să facă o baie.

Precaut, Dick aşeză puşca *Kalaşnikov* în faţa lui Sarah.

— Pe curând, spuse el. Totul va fi bine.

Era o urare, nu o evidenţă.

Capacul portbagajului fu lăsat în jos, cu un pocnet care, lui Malko, i se păru sinistru. Înăuntru mirosea a cauciuc nou şi a ulei. Mercedes-ul demară uşor şi foarte repede, pătrunse pe un drum desfundat. La fiecare hop, el era împins în Sarah. Fu nevoit să o cuprindă cu mâna de talie ca să o ţină lipită de el.

Era singura mişcare pe care o putea face. Călătoria nu se anunţa prea confortabilă. Era mai bine, însă, decât într-un sicriu… Dick Bruce îi explicase că trebuiau să ajungă într-o zonă nepatrulată de armată, aflată la vreo sută de kilometri de oraş. Până acolo, însă, ei se aflau în mâinile Excelenţei Sale, ambasadorul Moncogo. Curând, Mercedes-ul prinse viteză, dar, încă se mai aflau în Addis, pentru că se opreau din când în când. Demarajele şi frânele puse îi provocau lui Malko dureri cumplite. La un moment dat, mâna lui atinse sânii lui Sarah. *Eritreeana* se prefăcea că nu bagă de seamă. Din cauza oboselii, Malko aţipi.

*

* *

Tânăra femeie era lungită alături, cu spatele întors la Malko, pe marginea unei canapele din catifea albastră. Purta pantof negri cu tocuri înalte şi cu câte o bridă împrejurul gleznelor. Nişte ciorapi fini din mătase neagră se mulau pe picioarele lungi şi fuselate, prinşi cu jartiere subţiri ca nişte şerpi. Deasupra marginii se vedea pielea goală. O crupă somptuoasă se ivea din caliciul negru.

Malko întinse mâna ca să o forţeze pe necunoscută să se întoarcă spre el. Dar, în uşă se auziră lovituri puternice. Pentru o fracţiune de secundă voluptuoasa apariţie se evaporă şi îl înconjură întunericul.

O voce cunoscută spuse în şoaptă:

— Atenţie! Nu spuneţi nimic!

Timp de câteva secunde, Malko se luptă ca să o facă pe femeia în negru să apară iar, apoi, fu nevoit să revină în realitate. Era cald, iar în portbagaj domnea o beznă totală. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. De afară, se auzeau glasurile etiopienilor. El îşi lipi gura de urechea lui Sarah.

— Unde suntem?

— La ieşirea din Addis. Staţi cuminte.

Din nou, cineva bătu în portbagaj şi sunetul vocilor se apropie şi mai mult. Malko simţi cum Sarah se chinuie să-şi ia *Kalaşnikov-ul*.

— Ce se întâmplă, întrebă el.

— Vor să deschidă portbagajul, zise Sarah cu vocea alterată.

Capitolul XII.

Soldatul se uita grav la paşaportul diplomatic pe care-l ţinea cu susu-n jos, neştiind, încă, ce hotărâre să adopte. Primise ordin să verifice toate maşinile. Avea o noţiune foarte vagă în legătură cu imunitatea diplomatică, deoarece, se înrolase în armată doar cu trei săptămâni înainte, fiind de fel din satul Ogaden. Singurul care putea să ia decizii pentru el era doar caporalul său, dar acesta din urmă, era ocupat cu controlul unui camion... În timp ce soldatul ezita, diplomatul negru de la volan spuse cu entuziasm:

— *Ethiopia Tikden!*[31]

Soldatul zâmbi molatic, apoi dădu din cap cu încăpăţânare:

— Trebuie să deschideţi portbagajul, făcu el.

Furios la culme, Excelenţa Sa Moncogo, întinse braţul şi smulse paşaportul din mâna soldatului. Luat prin surprindere, soldatul nu avu timp să reacţioneze. Diplomatul sărise din maşină fluturând documentul şi urlând cu vocea sa de stentor:

— Eşti un vierme de pământ! Cum de îndrăzneşti să vorbeşti astfel cu un reprezentant de-al împăratului? Lasă-mă să plec imediat!

Satisfăcut, el se urcă la volan şi intră în viteza întâi.

Dar, etiopianul se înfipse bine în faţa maşinii, cu carabina în poziţie orizontală, hotărât să tragă.

Moncogo simţi acest lucru. Întrerupând contactul, el coborî iar din maşină şi strigă:

— Să vină un ofiţer!

Prin apropiere nu se vedea picior de ofiţer.

În schimb, acum, un alt soldat se opintea să desfacă portbagajul cu baioneta.

Moncogo făcu un salt în spate. Cu o singură mână, el îl azvârli în şanţ, se aşeză pe capacul portbagajului şi răcni:

---

[31] Trăiască Etiopia! (salutul celor din Derg) (n. a.).

— Invadator nenorocit, maşina asta face parte integrantă din teritoriul inalienabil al ţării mele!

Cei doi soldaţi se îndreptau acum spre el şi mai înverşunaţi. Moncogo era impresionant. Negrii respectă, în general, forţa fizică şi, în privinţa asta, diplomatul nu ducea lipsă.

În acel moment, atras de zgomot, îşi făcu apariţia şi caporalul, care, terminase de scotocit camionul.

Moncogo îi întinse paşaportul diplomatic cu un gest plin de demnitate.

— Ca autoritate responsabilă, vă rog să aplicaţi legea. Sunt diplomat şi nimeni nu are dreptul să-mi controleze sau să-mi inspecteze maşina. Este ordinul dat de guvernul dumneavoastră! Grăbiţi-vă, căci, mă grăbesc!

Caporalul se uită repede la paşaport. Ştia că diplomaţii trebuiau respectaţi, dar, ordinele *Diviziei a patra* erau să controleze toate maşinile.

— Excelenţă, sunt dezolat, dar va trebui să deschideţi portbagajul. Noi căutăm nişte terorişti periculoşi.

— Niciodată! făcu Moncogo. Voi depune plângere la guvern… Nu mai am timp.

— Vă rog, deschideţi! ordonă caporalul.

Moncogo se decise brusc.

— Foarte bine, zise el. Voi deschide portbagajul.

Uşurat, caporalul îi zâmbi.

Diplomatul continuă cu vocea sa de stentor:

— Mai înainte, însă, vreau să-mi daţi o declaraţie pentru împăratul meu că mi-aţi violat teritoriul naţional!

El spuse acestea cu un aer arogant, cu braţele încrucişate.

Caporalul medita un timp. Era clar că nu ştia să scrie, dar, chiar şi dacă ar fi ştiut, tot nu ar fi îndrăznit. Moncogo uitase de conţinutul portbagajului său. Prins în joc, el îşi apăra acum, cu sinceritate, prerogativele.

— Nu pot face aşa ceva, răspunse pe un ton nesigur caporalul. Trebuie, totuşi, să deschideţi portbagajul!

Moncogo era sincer înfuriat. El sări jos.

— Foarte bine! Deci, ne declaraţi război!

El se îndreptă spre portiera deschisă.

Cum un soldat voi să-i taie calea, vocea de bronz a negrului îl ţintui pe loc:

— Înapoi, vierme de pământ! Împăratul meu te va preface în pulbere!

Speriat, soldatul făcu un pas înapoi. Profitând de situaţie, Moncogo se aşeză la volan. Scoţând capul pe fereastra deschisă, el îi strigă caporalului:

— Îmi voi continua drumul. Nu voi accepta niciodată să fiu despuiat de privilegiile rangului meu. Şi acum, trageţi în mine, dacă îndrăzniţi! Voi fi primul martir din imperiu. Acest fapt va declanşa un holocaust ce va însângera Africa!

Băgă maşina în viteza întâi şi demară atât de brusc, încât soldatul ce-i bara drumul fu nevoit să facă un salt în lături ca să nu fie izbit!

Caporalul luă la ochi Mercedes-ul cu carabina lui americană. Apoi, ezită. Nu ştia ce înseamnă cuvântul *holocaust* şi asta îl neliniştea un pic… Îşi spuse că trebuie să fie ceva tare rău şi lăsă arma în jos. Totuşi, chiar şi în Etiopia era periculos să tragă într-un diplomat. Cu un aer scârbit, el se îndreptă spre un autobuz, plin până la refuz, care venea dinspre oraş.

— Toţi pasagerii trebuie să coboare şi să deschidă valizele, ordonă el, cu un ton fără replică.

În acest timp, Mercedes-ul de culoare verde ca mărul dispărea la orizont.

*

* *

Capacul portbagajului se ridică, lăsând să se vadă cerul albastru şi strălucitor. Malko clipi din ochi, orbit, anchilozat, distingând cu greutate silueta masivă a diplomatului. Trecuseră două ore de când rulau cu viteză maximă. Cu mişcări greoaie, el reuşi să iasă din maşină. Cu greu reuşi să-şi stăpânească stupoarea.

Mercedes-ul era oprit într-un cadru feeric, în mijlocul unui platou noroios, dar neted ca-n palmă. Era un veritabil peisaj suprarealist. În spatele lor, în depărtare, se vedeau arborii savanei, dar, înaintea ochilor săi era o minune. Mii de păsări de toate culorile zburau în toate părţile, la marginea unui lac de cleştar. Pelicani, marabu uriaşi, cocori şi, mai ales,

păsări flamingo roşii, ce se deplasau ca nişte nori purpurii.

În afară de ţipătul păsărilor, tăcerea era absolută. Nu se vedea nici o şosea prin apropiere. Roţile Mercedes-ului lăsaseră urme lungi în stratul de noroi ce înconjura lacul. La rândul ei, Sarah sări din portbagaj.

— Unde ne aflăm?

— Este lacul Abiata, zise Moncogo. Se află la o depărtare de două sute de kilometri de Addis. Dick a spus că ne vom întâlni aici.

Era greu să mai găseşti un loc atât de feeric ca acesta, unde, turismul de masă încă nu pătrunsese. Malko privea cu încântare păsările. Uitase de toate durerile. Moncogo scoase o ţigară enormă din costumul său, o aprinse şi spuse cu un ton satisfăcut:

— Aţi auzit ce voiau să facă maimuţele acelea? Nemernicii nu mai respectă nimic. Nu au avut, însă, curajul să se înfrunte cu furia împăratului meu!

— Aţi fost formidabil, zise Malko. Fără dumneavoastră, acum am fi fost morţi.

Sarah era de aceeaşi părere.

Diplomatul se uită la ceasul său de aur. Avea dimensiunile unei grenade.

— Dick, încă, nu a sosit. Trebuie să se grăbească, pentru că, micuţa mea prietenă se va înfuria dacă ajung târziu.

Malko se uita la suprafaţa netedă a lacului, cu o aprigă dorinţă de a se scălda. Făcu câţiva paşi în direcţia apei, dar, picioarele i se scufundară în stratul de noroi până la glezne. Soarele ardea mai tare decât în Addis Abeba. Brusc, îl luă o ameţeală. Simţi că îl dor toţi muşchii şi lumea începu să se învârtă în jurul său.

— Ce alb v-aţi făcut, remarcă Sarah.

Malko se lăsase moale, cu ochii închişi, pe bancheta din spate. Sarah se apropie de el.

— La Awasa vă voi frecţiona din nou, zise ea, dar vă mai trebuiesc câteva zile ca să vă vindecaţi.

Malko nu avea curajul să răspundă. Revedea cu ochii minţii chipul înţepenit de moarte al Wallelei, cu gura deschisă, cu ochii ficşi.

Moncogo era din ce în ce mai nervos.

— Trebuie să ne întoarcem la marginea şoselei, zise el. Astfel, vom mai câştiga ceva timp. Trebuie să ajung cât mai repede la Debre Zeit…

Rulară cam un kilometru pe suprafaţa noroioasă înainte de a găsi un drum ce şerpuia de-a lungul unui râu. Locul era la fel de pustiu. În curând, ajunseră la şoseaua de Awasa, iar Moncogo opri Mercedes-ul lângă un panou publicitar.

Pe şosea trecu un camion care mergea la Addis Abeba. Malko moţăia. Cu gesturi automate, Sarah îşi mângâia *Kalaşnikov-ul*, iar Moncogo scruta drumul.

*

* *

— Iată-l!

Malko se întoarse atât de brusc, încât, gemu de durere. Bătrânul Land Rover al lui Dick Bruce se apropia. Maşina părăsi şoseaua şi se opri alături de Mercedes. Malko simţi cum i se ridică o mare povară de pe inimă. Îl aşteptau de două ore, îngrijoraţi de moarte.

Americanul se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre ei. Strânse îndelung mâna diplomatului, ascultă relatarea lui Malko şi spuse zâmbind:

— L-am ales pe amicul meu Moncogo pentru că este un excelent actor.

Negrul se umfla în pene încântat, dar, brusc, se posomorî.

— Trebuie să vă părăsesc.

Nu se putea gândi acum decât la un singur lucru. Dick se urcă în Land Rover şi scoase un pachet cenuşiu şi un vas mititel. El le înmână diplomatului, explicându-i ceva în amarik. Negrul desfăcu pachetul şi răsfoi repede Biblia, cu ochi strălucind de bucurie.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult. Împăratul va fi extrem de mulţumit. Îi strânse cu putere mâna lui Malko.

— Pe curând. Ne vedem la Addis, zise el.

El urcă la volanul Mercedes-ului, strălucind de bucurie şi, demară imediat.

— Ce i-aţi mai dat în afară de Biblie? Întrebă Malko.

— Nişte *alablabit*, un pireu preparat în mod special. Un afrodisiac… Moncogo este mereu îngrijorat în privinţa asta.

— Cum a fost călătoria?

— Destul de bine, făcu americanul. Am fost obligat, însă, să parcurg o distanţă pe jos şi, din cauza asta, am întârziat. Să plecăm, nu vreau să ajungem prea târziu la Awasa.

După portbagaj, bancheta Land Rover-ului era minunată. Peisajul era nespus de monoton. Nu întâlniră nici un vehicul, dar, din când în când, le ieşeau în cale cirezi de vaci slăbănoage sau de *zebus*, păzite de păstori zdrenţăroşi. Erau pe unul dintre puţinele drumuri construite de italieni în perioada în care au ocupat Etiopia. Treptat, pe măsură ce înaintau către sud, savana devenea mai deasă. Traversară mai multe sate, unde, se foloseau căruţe trase de cai.

Pe jumătate adormit, Malko văzu un călăreţ care galopa lângă ei, cu o lance în mână. Era un *galla*.

Vocea lui Dick îl smulse din toropeală:

— Am ajuns.

Malko se redresă. Ieşiseră de pe şoseaua asfaltată şi erau pe un drumeag ce mergea şerpuind pe malul mocirlos al unui lac. În depărtare se zăreau munţii.

Dick Bruce făcu un viraj la dreapta şi pătrunse printr-un portal pe care era scris cu litere pe jumătate şterse: *Bellevue Hotel*. El opri maşina în faţa unui chioşc, cu un gen de acoperiş ţuguiat. Pe o tăbliţă scria *RECEPŢIE*.

— Aşteptaţi-mă! spuse americanul.

El dispăru în interior. Malko ieşi din maşină, să-şi mai dezmorţească picioarele. Era un loc straniu. Un amestec de chioşcuri cu acoperişuri ascuţite şi de *bungalow-uri* părăginite, risipite într-un parc cu arbori uriaşi. La marginea parcului se întindeau apele lacului.

— Sunt *toucouls*, zise Sarah.

— Dar nu este periculos să stăm la acest hotel, acum, când suntem căutaţi?

— O, suntem departe de Addis. Telefoanele nu funcţionează şi nu au decât un singur radio, în casa guvernatorului. Acesta are la dispoziţia sa un mic număr de soldaţi, care, se răfuiesc din greu cu *Frontul de Eliberare Sidalo* şi cu bandiţii *kiftas*. Aici, vom sta liniştiţi. Dar… (aici, ea ezită un pic) … nu înţeleg de ce am venit tocmai aici pentru aur. Nu sunt decât sate *sidalo* în jur.

— Ştiu la fel de mult ca şi dumneavoastră, mărturisi Malko. Sper că Elmaz este aici. Ea ne va explica totul.

Dick Bruce ieşi din chioşc şi veni direct către ei. O lumină veselă îi juca în priviri.

— Este aici, în *toucoul* 32, spuse el, întinzându-i o cheie lui Malko. Dumneavoastră aveţi numărul 36. Este un *toucoul* mare, aşa că, Sarah poate sta cu dumneavoastră. Eu, unul, voi sta într-un *bungalow*.

Malko abia aştepta să de cu ochii de Elmaz. Dick îi lăsă lângă un superb baobab care adăpostea un *toucoul*.

— Aici este, făcu el.

Malko îi întinse cheia lui Sarah.

— Vin şi eu imediat!

*

* *

— O, sunteţi aici!

Elmaz sări în sus de bucurie şi se repezi în braţele lui Malko. El strânse trupul ei suplu, apoi, se îndepărtă puţin. Părul despărţit în două de o cărare în mijlocul frunţii, curgea în cascade până la talie. Purta aceleaşi cizme roşcate şi pantalonul din postav bej. Ochii căprui aveau o expresie serioasă, care deveni îngrijorată.

— Dumnezeule, ce aţi păţit? V-au bătut cumva…

— Am fost arestat, zise Malko. Fără ajutorul lui Sarah, n-aş mai fi fost acum aici.

El se aşeză pe un pat de campanie şi începu să-i povestească cele întâmplate. Elmaz îl asculta muşcându-şi buzele. Când Malko îi povesti ce păţise Wallela, ea începu să plângă în tăcere, cu mâinile încrucişate, clătinând din cap de parcă ar fi refuzat să creadă.

— Este oribil, şopti ea. Niciodată nu ar fi trebuit să o las să se întoarcă în oraş.

— Nu este vina dumneavoastră. Mai bine, nu vă mai gândiţi la asta, făcu Malko.

Cei doi rămaseră tăcuţi. Camera era destul de precar mobilată. Paturi de campanie, cuie bătute direct în pereţi pe post de cuiere pentru haine. Nişte paravane divizau încăperea în mai multe separeuri. Elmaz îi mângâie faţa tumefiată şi murdară.

— Va trebui să vă îngrijiţi, zise ea.

— Da, promise Malko. Spuneţi-mi, ce se va întâmpla în continuare?

Ochii căprui avură o expresie plină de teamă.

— Nimic. Sunt în aşteptare.

— Cum adică, nimic?

Lui Malko îi venea să plângă de ciudă. Trecuse prin atâtea că să ajungă aici şi nu se ştia încă nimic…

— Nu, nu este vorba de ce credeţi, se grăbi Elmaz să spună. Când am plecat din Addis, pastorul Jorgensen mi-a spus că îl va anunţa pe cel ce controlează aurul şi că mă va contacta aici, la *Bellevue Hotel*. Nu mi-a precizat, însă, ziua şi ora.

— De ce?

— Cred că se temea că aş putea fi prinsă pe drum.

— Bine, oftă Malko. Nu ne rămâne decât să aşteptăm. Am de gând să fac o baie şi să mă odihnesc. Mai târziu, vă voi face cunoştinţă cu Sarah. Trebuie să ne rugăm pentru reuşită.

În glasul său se ghicea amărăciunea. Aurul *negusului* era un fel de fata morgana.

*

* *

Malko căscă. După un somn de câteva ore, reuşise să se spele şi să se radă, dar se simţea încă extrem de slăbit.

Se lăsase noaptea, iar ei îşi omorau timpul aşteptând să li se servească masa.

Sarah şi Elmaz făcuseră cunoştinţă. Trebuiau, acum, să aştepte resemnaţi ca misteriosul deţinător al comorii să se arate.

Dacă într-adevăr exista. Oricum, după atâtea zile de coşmar, liniştea de la *Bellevue* era ca un balsam şi ca o binecuvântare. Chiar dacă confortul lăsa destul de mult de dorit. Toate insectele de pe scoarţa pământului îşi dăduseră întâlnire aici.

Barul acoperit cu beţe de bambus, tăiate în două pe lungime, nu era nici el mai presus. Pe fiecare din mesele scunde se afla o lampă cu ulei, în jurul căreia plutea în permanenţă un nor de ţânţari. Barmaniţa era o negresă ce

nu depăşea vârsta de şaisprezece ani şi era dotată cu un fund atât de cambrat, că, ar fi putut susţine o farfurie pe el. Malko strivi un gândac uriaş care începuse să ia cu asalt cracul pantalonului său, apoi o întrebă pe Elmaz:

— Cine este frumuseţea asta?

Elmaz măsură cu o privire dispreţuitoare sânii mari ce tronau deasupra barului. Pentru ea, o *amhara* sau o *galla* erau la fel ca un animal.

— O, este o ţărancă amărâtă. Trăieşte cu un bătrânel care ocupă un *toucoul* de la marginea lacului. Este un alb, o adevărată epavă umană. Este întreţinut de ea, pentru că nu mai poate lucra.

— Ce caută tipul acela aici? se minună Malko. Şi de ce a acceptat o fată ca ea să-l întreţină?

— Pentru că este nevasta lui, preciză Elmaz. S-au căsătorit acum trei ani. El lucra în slujba împăratului. Un fel de om la toate. Împăratului îi plăcea să se înconjoare de personaje ciudate. Acesta era fiul uneia din bucătărese. Era înnebunit după poezie. Îl fascina pe împărat recitându-i poezii. A trebuit să iasă la pensie imediat după răsturnarea *negusului*. S-a instalat la Awasa şi, de atunci, trăieşte ca *sidalos*. Este un personaj caraghios. Spune mereu că va pleca înapoi în ţara lui, dar, nu-i adevărat. Nu are bani nici pentru biletul de avion.

— Dar, ce face el cu splendoarea asta de fată? întrebă gânditor Malko.

— O, o foloseşte ca pe o plapumă. Pe aici, nopţile sunt destul de friguroase.

Malko strivi un alt gândac şi mai mare decât primul. Abia aştepta să se termine odată şi misiunea asta. Era dornic să plece cât mai curând din ţara asta şi să se întoarcă la zăpezile lui de acasă, de la Liezen, unde îl aşteptau castelul şi superba sa logodnică, Alexandra. La plecare, ca să se amuze, ea organizase o petrecere la care venise deghizată în cocotă a anilor 1900, cu portjartier şi cu toate celelalte. Se încăpăţâna să nu se căsătorească cu el până ce nu renunţa la *C.I.A.* şi la viaţa de aventurier. Nu că i-ar fi displăcut statutul de văduvă, dar nu voia să rămână văduvă tânără.

Perdeaua din spatele barului se dădu la o parte şi apăru o perucă albă. Chipul bărbatului era foarte ridat, cu un nas borcănat şi roşu. Apariţia era îmbrăcată cu nişte haine fără formă. Era un *tropical tramp*[32] tipic.

— Uite-l, spuse Elmaz cu glas scăzut. El este Hans, bărbatul micuţei.

Malko nu putea să-şi creadă ochilor. Hans avea peste şaptezeci de ani!

Bătrânul schimbă câteva cuvinte cu soţia lui şi se opri lângă masa lui Malko. Era cu ochii ţintă la un pachet de ţigări Winston.

— Scuzaţi, aveţi cumva o ţigară? Întrebă el cu un aer pofticios. A trecut o săptămână de când nu au mai venit ţigări de la Addis Abeba. Până şi guvernatorul a rămas în pană.

Malko îi întinse pachetul întreg.

— Luaţi-l, eu mai am şi altele.

Bătrânul se pierdu în mulţumiri şi se făcu nevăzut, luând cu el pachetul. Ei se mutară în sala de mese şi mâncară repede. În afară de peşte, nu era nimic bun de mâncat. Malko nu înţelegea de ce nu fusese încă contactat. Grupul se întoarse la căsuţe pe întuneric. Insectele bâzâiau prin toate ungherele. Elmaz îi strânse mâna lui Malko, într-un mod ceremonios. Îşi recăpătase deja ţinuta uşor arogantă. Malko era prea obosit ca să-i mai explice că, faptul de a sta împreună cu Sarah nu era decât o problemă de amiciţie. Un bec cu lumină gălbuie lumina camera cu zgârcenie. Nici nu îndrăznea să se gândească la miile de gângănii avide care mişunau peste tot. Nici nu se dezbrăcă bine, că Sarah se apropie de el cu unguentul său.

— Acum, trebuie să vă doftoricesc!

El se lăsă în voia ei, pe trei sferturi adormit. Simţi iar cum trupul îi ia foc, murmură un gen de mulţumire şi adormi.

*
* *

În *toucoul* domnea o atmosferă destul de tensionată. Aşezat pe unul din paturi, Dick tăcea, dar, se vedea că este şi el încordat. Lui Malko îi venea să urle. După trei zile de

[32] Vagabond tropical (n. t.).

totală inactivitate îşi recăpătase forţele, putea să meargă bine şi nu mai resimţea urmările torturii. Dar, această vacanţă forţată îl înnebunea.

— Elmaz, trebuie să facem ceva. Nu putem sta aici cu mâinile încrucişate aşa, până la infinit.

— Oamenii mei mă aşteaptă la Addis, adăugă Sarah. Nu pot lăsa să mă aştepte mult timp fără veşti.

Elmaz îşi aprinse nervoasă cea de a cincea ţigară. Ochii ei mari erau plini de deznădejde.

— Nu pot să vă spun nimic, mărturisi ea. Suntem într-o ţară dificilă. Ar trebui să ne întoarcem la Addis, ca să-l căutăm pe pastorul Jorgensen.

Tăcerea se lăsă din nou. Nu exista nici o soluţie. De trei zile erau la pândă după un semnal cât de mic, contemplând apele liniştite ale lacului. Fără a mai pune la socoteală posibilitatea că Tacho o să le dea de urmă…

— Bine. Vom mai aştepta până diseară, zise Malko. Dacă nu se întâmplă nimic, va trebui să luăm o hotărâre.

Enervat, el părăsi încăperea ca să ia puţin aer, luând-o pe cărarea ce ducea către lac. Când ajunse la malul lacului, dădu peste o scenă ce-l făcu să-şi uite toate necazurile.

Bătrânul Hans, era aşezat, gol-puşcă, în apă, aproape de ponton, cu capul protejat de o pălărie de pai. Firele albe de păr i se distingeau cu greu pe pielea decolorată şi flască. Faţa îi era plină de negi negricioşi. Tânăra sa soţie, îl săpunea şi îl spăla. Bătrânul îi făcu lui Malko un semn prietenos.

— Şi dumneavoastră ar trebui să faceţi asta!

Rochia femeii scotea în evidenţă nişte curbe ce nu ar fi putut fi găsite în nici un manual de geometrie. Parcă erau sculptate în marmură neagră. Femeia avea un chip placid şi fericit. Sânii obraznici împungeau provocatori pânza subţire.

Malko zâmbi în mod automat. Era ceva ce îl izbea în ochii de un albastru spălăcit ai bătrânului. Un fel de luminiţă maliţioasă, vicleană şi lucidă, ce nu-şi avea locul acolo. În nici un caz la această presupusă victimă a vieţii, la acest biet incapabil să-şi plătească un bilet de avion până în Europa… Gândul că Hans Meyer îşi bătea joc de el îl izbi cu brutalitate.

Brusc, în creierul său se făcu lumină. Dar, era clar ca lumina zilei! Cum de nu-şi dăduse seama până acum? Hans Meyer era contactul său! Bătrânul fusese în slujba *negusului* şi era un străin, la fel ca Jorgensen. Existau, desigur şi elemente contradictorii, dar, era sigur de intuiţia sa. Vocea batjocoritoare a bătrânului răsună din nou.

— Hai, veniţi! Walli vă va freca pe spate.

Treizeci de secunde mai târziu, Malko era în apă până la genunchi, alături de bărbat. Cu ochii mari de surpriză, negresa se oprise din săpunit.

— Bravo! strigă încântat bătrânul. Asta va fi cea mai bună baie din viaţa dumneavoastră.

Malko se lăsă săpunit de ascultătoarea nevestică. Moşului nu-i tăcea gura nici o secundă. Vorbea, ba despre negri, ba despre lac… de *kiftas*… de cât de scumpă este viaţa, ameţindu-l pe Malko. Dar, nici o clipă nu se stinse acea undă de batjocură din ochii albaştri. Pe cărare îşi făcură apariţia Elmaz şi Dick, care, rămaseră blocaţi în faţa scenei din faţa lor. Malko observă cum Elmaz strânge din dinţi înciudată. Ea se întoarse şi plecă, trăgându-l după ea pe Dick. Hans se clăti şi începu să se şteargă. Apoi, îşi puse o cămaşă veche şi decolorată, un pantalon fără formă, nişte şosete găurite. Malko începu şi el să se îmbrace.

Cum ar fi putut fi amărâtul ăsta de moşneag posesorul cheii unei averi atât de fabuloase? Simţi o ciudă împotriva lui însuşi că a putut da frâu imaginaţiei sale. Şi, dacă totuşi… dacă totuşi ar fi aşa, cum ar face ca să-l determine pe tip să recunoască?

Negresa se îndepărtă, cu mişcări unduitoare. Rochia udă se lipise perfect pe crupa ei incredibilă. Malko se uită fix la Hans Meyer.

— Domnule Meyer, ştiţi din ce motiv mă aflu aici, la Awasa?

Bătrânelul îl privi cu veselie.

— Păi, în vacanţă. Doar sunteţi cu o femeie încântătoare. Majoritatea etiopienelor sunt aşa şi…

— Nu, nu sunt în vacanţă, îi tăie vorba Malko cu o voce calmă. Aştept să fiu contactat de cineva. De o persoană pe care nu o cunosc.

Spunând acestea, el nu-şi dezlipi ochii de pe chipul lui Hans. Bătrânul îl întrebă, însă, cu o voce perfect naturală şi veselă:

— Un contact? De ce? Aveţi de gând să cumpăraţi o tânără *sidalo*?

— Nu, făcu Malko. Vreau doar să găsesc persoana care ştie unde se află aurul *negusului*. Eu cred că, acea persoană sunteţi chiar dumneavoastră!

Un pelican îşi luă zborul undeva în spatele lor, făcând un zgomot puternic. Hans Meyer privi în jurul său, îşi scărpină nasul, îl aţinti cu ochii săi albaştri şi spuse liniştit:

— Aveţi dreptate.

Capitolul XIII.

Malko dorea să-l audă repetând acest lucru. O emoţie puternică puse stăpânire pe el. Nu putea să creadă că avea un asemenea noroc. Totul dispăruse din faţa sa. Nu mai vedea nici lacul, nici arborii, nici păsările. Numai privirea albastră, care-l privea cu o expresie total diferită. Curiozitatea îl făcu să vorbească.

— Dar, de ce aţi tăcut? Ce anume aţi aşteptat? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu v-aş fi abordat eu?

Hans Meyer râse vesel.

— Nimic, poate. Bineînţeles că am ştiut cine sunteţi. Prietenul meu, Jorgensen, mi-a trimis un mesager. Dar am ezitat. Ştiţi, eu am o imensă responsabilitate şi nu am voie să mă înşel. Aşa că, am decis să vă studiez. Apoi, am aşteptat un semn. Ceva care să-mi spună că pot să vă încredinţez povara pe care o port. (El oftă.) În fond, poate că, aţi ajuns la momentul potrivit. Sunt un om bătrân şi obosit. Trebuia să găsesc pe cineva care să mă înlocuiască. Mă gândeam la Jorgensen, dar, lui i-a fost frică.

— Dar, cum de… dumneavoastră…

Hans Meyer ghici întrebarea lui Malko. Apucându-l de braţ îl conduse pe cărarea de la marginea lacului. Erau doar ei şi păsările.

— *Negusul* m-a onorat cu prietenia sa de multă vreme. Eu l-am urmat în exil în Anglia, de unde ne-am întors împreună la Addis Abeba… A fost extraordinar… Domnule, când mergeam în provincie, ţăranii se aruncau în genunchi în faţa maşinii. Uneori nu mă aflam decât eu înăuntru… Hi-hi-hi…

Râdea ca un copil. Malko îl asculta stupefiat. Ce căuta acest personaj aerian în această poveste sângeroasă?

— Ce făceaţi dumneavoastră la curtea împăratului?

Celălalt spuse, umflându-se în pene:

— Eu eram poetul Maiestăţii Sale Imperiale şi mă ocupam de lei… Întotdeauna am iubit aceste animale, inteligente şi blânde, împotriva celor spuse despre ele. Eram poreclit

Bitwodded, adică, mult iubitul; atât de mult mă onora Maiestatea Sa Imperială.

Malko îl asculta răbdător. Nu era momentul să-şi întrerupă interlocutorul. Acesta schimbă brusc subiectul:

— De când aţi venit aici vă supraveghez întruna. Oamenii se descoperă când nu se simt observaţi. Părerea mea este că, sunteţi un om cinstit. Asta este foarte important. Eu sunt paznicul acestui aur, de care, trebuie să răspund doar în faţa lui Dumnezeu, pentru că, stăpânul meu a murit… Nu trebuie să mă înşel. Există o mulţime de oameni care ar face orice pentru aur…

— Nu cred, zise Malko cu sinceritate.

Hans Meyer clătină din cap cu o gravitate aproape comică.

— Nici eu nu cred. Sper ca şi cei pentru care lucraţi să fie din aceeaşi stofă… Nu trebuie ca aurul acesta să servească unor interese necurate…

Malko se gândi la micuţa Sarah şi la curajul ei.

— Părerea mea e că va fi bine folosit.

Bătrânul se apropie de el şi-i şopti cu tristeţe:

— Am dat deja din el. Am ajutat pe cei ce au emigrat. Ei mi-au spus că se vor bate ca să readucă familia regală pe tron. Nu au făcut, însă, nimic. Au pierdut aurul în cazinouri.

Malko asculta fascinat. Cine ar fi putut crede că acest bătrân original ar fi putut fi gardianul acelei comori de dimensiuni fabuloase? Fără mărturia lui Elmaz şi Chewaye, l-ar fi putut lua drept un mitoman.

Cei doi erau acum în faţa colibei bătrânului. Acesta se opri şi, cu o plăcere nemaipomenită, îşi vârî degetul în nas. În acelaşi moment, din *toucoul* îşi făcu apariţia negresa, cu o altă rochie pe ea.

Hans se întoarse către Malko:

— Acum, trebuie să ne despărţim. Willi mi-a pregătit un purgativ şi trebuie să-l iau imediat, pentru că sunt puţin constipat. După aceea, trebuie să mă odihnesc. Ne revedem mâine dimineaţă. Somn uşor!

Malko era stupefiat. Încerca un straniu sentiment de bucurie, amestecată cu frustrare. Încă nu-şi putea da seama dacă visează sau nu.

*
* *

— Este imposibil, oftă Dick, de-a dreptul de necrezut!

— Tot aşa am spus şi eu, zise Malko.

— Dar, dacă nu este vorba decât de un biet nebun? zise Elmaz.

Sarah nu spunea nimic. Curăţa cu o cârpă culasa nelipsitei sale arme. Se aflau cu toţii în coliba lui Malko. Cele spuse de Elmaz stăruiau încă în mintea lor. Nu aveau, însă, nici un mijloc de a afla adevărul până ce Hans nu se hotăra să-i conducă la comoară. Asta, în cazul în care el era paznicul ei.

— Nu-mi dau seama unde poate fi tot acest aur, zise neliniştit Dick Bruce. Suntem într-o zonă în care sătenii se ocupă, mai ales, cu creşterea vitelor. Dacă aurul există într-adevăr, ar trebui să ocupe un loc de proporţii uriaşe.

— Şi, cum se explică faptul că trăieşte astfel? adăugă Elmaz. Nici măcar haine ca lumea nu are pe el. Şi îşi pescuieşte singur peştii din lac. Pare de necrezut. Şi apoi, doar aţi văzut-o pe femeia sa. Nu are nici măcar o singură bijuterie în afară de *tehele*[33].

Se lăsă o tăcere grea. Malko aproape că regretă faptul că le relatase conversaţia avută cu bătrânul. Nu voia să-l deranjeze pe bătrân până a doua zi de dimineaţă. Era inutil să-l bruscheze. Dacă era, într-adevăr, omul pe care îl căuta, risca să-l facă să se răzgândească, iar, dacă nu era decât un mitoman, oricum, nu mai conta…

Deodată, vocea lui Sarah sparse tăcerea:

— Eu, una, cred că spune adevărul. Este un bătrân înţelept căruia nu i s-au urcat la cap onorurile. Doar v-a spus că este poet. După mine, a acţionat ca un adevărat poet. Mâine, vom afla cu siguranţă unde este ascuns aurul.

— Eu nu cred asta, făcu rece Elmaz. Acum, vreau să mă culc.

Ea se ridică, urmată de Dick Bruce şi, ieşiră din *toucoul*.

— De ce spuneţi asta? O întrebă Malko pe Sarah când rămaseră singuri.

Eritreeana puse jos *Kalaşnikov-ul* şi se uită la el cu ochi

[33] Amuletă (n. a.).

strălucitori.

— Pentru că simt şi ştiu că este aşa. Ieri noapte am avut un vis. Găsisem aurul. Eu cred foarte mult în vise.

— Ei bine, acum credem în vise, oftă Malko.

Când vru să se scoale de pe pat, scoase un geamăt. Şoldul stâng îi era total anchilozat. El se lăsă pe pat cu o strâmbătură de durere.

— Cred că am un nerv răsucit, făcu el.

Sarah era deja lângă el.

— Vreau să vă îngrijesc. Dezbrăcaţi-vă.

Cu greu, reuşi să-şi scoată hainele şi pantofii. Nu putea să se aplece. Cu mânecile suflecate, Sarah îl aştepta cu teribila alifie pregătită. După ce-l văzu cu faţa în jos, ea începu să-l maseze pe şale. Treptat, treptat, căldura începu să-l pătrundă, mai întâi supărător, dar, în cele din urmă, extrem de plăcut. Cu ochii închişi, Malko se lăsă în voia femeii.

— Întoarceţi-vă cu faţa în sus, ordonă Sarah.

O ascultă supus. O nouă senzaţie puse stăpânire pe el. Masajul lui Sarah se schimbase, devenise local. Dar extrem de eficace. Mâinile alergau pe el, uşoare ca nişte insecte, dar mângâierea deveni mai precisă, apoi, ceva mai lentă. Sarah stătea îngenuncheată la marginea patului. Îşi scosese blugii şi îşi descheiase cămaşa. Sânii ei grei se legănau uşor în ritmul masajului. Ea se uita fix la pântecele lui Malko, cu gura întredeschisă şi cu ochii visători. Apoi, îl privi drept în ochi zicând:

— Sunt mai mult de şase luni de când nu am mai făcut dragoste. În seara asta am sufletul liniştit.

Ea îl mai mângâie câteva minute, apoi, în tăcere, îl încalecă şi se lăsă străpunsă. Fiind prea mică de statură, nu putea să ajungă la gura lui. Malko avea impresia că face dragoste cu un copil. Cu mâinile ei minuscule prinse strâns de şolduri, ea începu să se mişte într-un dute-vino lent.

— Vreau să fiu a ta, şopti ea.

El îi cuprinse sânii plini în căuşul palmelor. În ciuda mărimii lor, erau foarte tari. Sarah avea o piele extrem de mătăsoasă, de un bej deschis, care se potrivea de minune cu părul negru ca tăciunele.

Ea se ridică brusc, sprijinindu-se în mâini şi se lungi deasupra lui, fără ca, practic, să-l atingă. Doar sfârcurile sânilor îi gâdilau pieptul, în timp ce era adânc înfiptă în sexul lui. Era o senzaţie delicioasă şi agasantă, ca un fruct verde. Era clar că Sarah nu-şi petrecuse tot timpul făcând instrucţie militară. Făcea dragoste fără să se jeneze, cu naturaleţe şi senzualitate. Ea alunecă încă mai jos, smulgându-se din el. Malko nu avu timp să protesteze. Se simţi prins între sânii fierbinţi ce se mişcau cu precizie. Malko simţi că nu va mai rezista mult. Ca şi cum femeia ar fi ghicit, îl strânse brusc, iar el explodă. Sarah spuse amuzată:

— La un moment dat, am început să urmez un regim de slăbire pentru că eram convinsă că am nişte sâni prea mari. Acum ştiu, însă, că servesc şi ei la ceva.

Malko se simţea puţin jenat de o ejaculare atât de precoce, înţelese, însă, repede, că Sarah nu avea de gând să renunţe cu una cu două. Ea omorî câţiva ţânţari, verifică uşa dacă este încuiată şi, lungită alături de el, începu să-l mângâie din nou.

În curând obţinu ce voia. Când simţi că ia mâna de pe el, Malko deschise ochii.

Sarah, aşezată în genunchi, cu faţa vârâtă în cuvertură, aştepta ca el să o penetreze.

Malko îngenunche şi el în spatele ei şi o penetra dintr-un singur elan. Femeia gemu, cu mâinile crispate pe *Kalaşnikov-ul* pus la capătul patului. Făceau dragoste în tăcerea întreruptă doar de gemetele somierei, până ce Sarah se prăbuşi cu faţa pe patul armei. Tremura din tot corpul şi pielea îi era acoperită cu perle fine de sudoare. Cum Malko voia să se retragă, ea şopti:

— Aşteaptă.

Mâna ei dreaptă scotoci sub pat şi găsi o cutiuţă din argint, mare cât o piesă de cinci franci. Ea i-o întinse lui Malko, după ce o deschise cu unghia. Înăuntru era o cremă incoloră. Era ceea ce se putea numi premeditare.

Ea îşi reluă poziţia iniţială, prinsă bine de patul armei, ca de un colac ce salvare. Când Malko o luă aşa cum voia ea, se îndoi, ca el să o poată penetra cât mai adânc.

Gâfâitul femei se transformă curând într-un geamăt

întretăiat şi răguşit. Apoi, cu capul prins între mâini, ea rămase prosternată, ca înaintea unui zeu invizibil, cu degetele încă crispate pe oţelul puştii de asalt.

*

* *

Bătăile puternice din uşă îl treziră pe Malko din somn. Sarah Massawa, goală, care dormise pe patul alăturat, se ridică şi înşfacă puşca. Fără să deschidă uşa, întrebă:

— Cine-i acolo?

O voce de femeie spuse ceva, Sarah sări ca arsă.

— E Walli, nevasta lui Hans Meyer.

Malko îşi trase pe el pantalonul şi deschise imediat uşa. Tânăra negresă intră şi începu să vorbească repede, într-un şuvoi neîntrerupt.

— Dumnezeule! făcu Sarah. Zice că bărbatul ei a luat un *kosso* foarte puternic şi că este foarte bolnav. Se teme să nu moară!

Era tot ce le mai trebuia acum! În graba mare, ei o urmară pe femeie până la coliba ei. O lampă lumina slab interiorul locuinţei. Malko avu un recul când intră. Hans Meyer stătea lungit pe un fel de laviţă, iar lângă el trona o oală plină cu fecale. Era atât de galben la faţă, încât, Malko crezu că a dat deja ortul popii. El se apropie de bolnav şi-i luă pulsul. Abia dacă se mai simţea. Bătrânul se contractă şi, deschizând ochii, îl văzu pe Malko.

— Mă golesc de tot, şopti el. Toanta asta mi-a dat un purgativ prea puternic. Cred că o să crăp.

Era în pericol de a muri prin deshidratare. Un om de vârsta lui putea să moară foarte repede.

— Să caut repede un medic, făcu Malko speriat.

Încerca să-şi păstreze sângele rece. Risca să se înece ca ţiganul la mal!

Hans Meyer clătină încet din cap şi zise:

— Nu merită. Nu cred că mai am mult de trăit. Vreau să vă explic unde e aurul…

Tăcu epuizat, iar Malko crezu că nu mai poate continua. Dar bătrânul redeschise ochii şi spuse:

— Este alături. *Negusul* avea un pavilion de vânătoare, nu departe de Awasa. Toată lumea îl ştie. Acum, pavilionul

este transformat în han. Venea acolo adesea cu elicopterul. Am luat odată masa acolo cu mareşalul Tito…

— Şi aurul se află acolo?

— Nu. Aşteptaţi.

El trebui să se oprească, cu nările larg deschise. Walli se uita la el încremenită, pasivă şi aproape resemnată, aşa cum sunt negrii în faţa catastrofelor naturale. Sarah asculta fără să intervină.

Hans Meyer se crispă.

— Aş fuma o ţigară. Mă simt rău.

Malko îi aprinse o ţigară şi i-o aşeză între buzele uscate.

Hans trase un fum care îi provocă o îngrozitoare criză de tuse. Malko crezu că-şi dă duhul. Bătrânul se calmă, în cele din urmă. El continuă să vorbească:

— După ce treceţi de pavilion veţi vedea o colină. Continuaţi să mergeţi încă vreo doi kilometri prin junglă. Pe coama acelei coline se află rămăşiţele unei fortificaţii vechi, construite de către italieni în timpul ocupaţiei. Acolo este aurul…

Bătrânul îşi trase răsuflarea.

— Este o falie în colină, înconjurată de un zid ruinat. Este o grotă cu *teheles*. Acolo este depozitat aurul.

Lui Malko îi pierise tot entuziasmul. Cum de nu l-a găsit nimeni până acum, dacă era depus acolo?

Hans Meyer îi ghici reacţia şi adăugă:

— Colina este scobită şi adăposteşte o imensă grotă preistorică, cum sunt o grămadă în regiunea aceasta. Oamenii *sidalo* se duc acolo doar ca să se debaraseze de *tehele*. Din cauza asta, este un loc blestemat pentru ei.. Ah, mi-e rău, foarte rău…

El se chirci, pradă unei dureri înfiorătoare, ţinându-se cu amândouă mâinile de burtă. Walli se repezi la el şi îi şterse faţa. Când aceasta se ridică, Hans Meyer părea că se liniştise. Timp de o clipă, Malko avu impresia că doarme. Apoi, văzu imobilitatea trăsăturilor şi înţelese.

— A murit, zise el.

Walli scoase un ţipăt sfâşietor şi începu să plângă în hohote. Malko şi Sarah se uitară unul la celălalt. Nu mai era nimic de făcut. După o ultimă privire către Meyer, cei doi

părăsită coliba, urmăriţi de zbieretele femeii. Fără să vrea, Malko se îndreptă către malul lacului. Acolo unde îl văzuse pe Meyer scăldându-se cu o zi înainte.

— Ce înseamnă toată povestea asta despre *tehele*?

Tânăra eritreeană nu părea deloc surprinsă.

— Este vorba despre un obicei al rasei *galla*, îi explică ea. Toate femeile *galla* poartă câte o amuletă numită *tehele*, care le apără de ghinion şi de boli. După ce le salvează însă de vreun pericol, *tehele* devine malefic, fiind încărcat de spiritul rău şi, trebuie aruncat. Obiceiul cere ca să fie aruncat într-o groapă adâncă, iar cel ce-l aruncă peste umăr să nu se uite acolo, căci poate muri. Bătrânul a avut dreptate. Dacă aurul se află acolo, nici un om *galla* nu s-ar duce să-l caute. Aceşti oameni sunt încă foarte primitivi…

Treaba părea destul de verosimilă…

— Trebuie să verificăm cât mai curând posibil. Să mergem după Dick.

Era aproape ora cinci dimineaţă. Curând avea să se crape de ziuă. Ei bătură la uşa colibei lui Dick. Acesta deschise uşa. Era somnoros şi neliniştit.

— Am aflat unde este aurul, făcu Malko.

Dick se trezi ca prin senin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, intraţi.

În timp ce americanul se îmbrăca, Malko îi povesti despre moartea lui Hans Meyer. Acesta împărtăşea pe deplin opinia lui Sarah.

— Totul este posibil, făcu el. Oamenii *galla* sunt extrem de superstiţioşi, ca să nu mai vorbim de *sidalos*. Niciunul nu ar intra într-o grotă cu *teheles*, nici pentru tot aurul din lume. Împăratul ştia bine acest lucru.

Malko rămase pe gânduri. Era de necrezut ca deţinătorul unei atât de fabuloase bogăţii să moară în mizerie şi sărăcie, fără un medic la căpătâiul său.

Frumoasa Walli habar nu avea că este o văduvă de aur masiv. O îndoială oribilă îl cuprinse, deodată, pe Malko. Şi, dacă toate astea erau doar o păcăleală, o farsă pusă la cale de *negus*, cu complicitatea bătrânului său prieten?

Ardea de nerăbdare să descopere adevărul.

Dick Bruce era gata îmbrăcat.

— Este inutil să o mai trezim şi pe Elmaz, sugeră Malko. Nu aş vrea să-şi facă speranţe deşarte…

Cei trei se grăbiră către parking, unde, se suiră în Land Rover. Zgomotul motorului părea asurzitor în tăcerea nopţii. Farurile maşinii luminau drumul pustiu. Aveau să afle adevărul în mai puţin de o oră.

Capitolul XIV.

Maşina urca acum o pantă de treizeci de grade, iar farurile ei luminau vegetaţia luxuriantă, cu copaci uriaşi. Drumul îngust şi neasfaltat şerpuia în largi serpentine pe coasta unei coline acoperite de junglă. În depărtare, ei putură distinge lumina vagă a zorilor ce apărea din spatele unei mici construcţii ridicate pe o platformă ce domina peisajul.

— Iată pavilionul de vânătoare al *negusului*, anunţă Dick. Ştiam despre existenţa lui, dar, l-am crezut abandonat. Suntem pe drumul cel bun.

Ei continuară să urce panta încă doi kilometri, hurducându-se prin gropile ce presărau drumul din belşug. Era clar că nimeni nu mai trecuseră de mult timp pe aici. Pista se termină brusc, după o curbă, într-un platou. Se aflau la o treime distanţă de vârf. Cei trei se dădură jos din maşină, iar Dick cercetă cu lanterna sa împrejurimile. În cele din urmă, descoperi ceva ce aducea cu o cărăruie ce se îndrepta către culmea dealului.

— Cred că pe aici îşi duceau amuletele la grotă, zise el.

Luă un colac de frânghie din portbagaj şi o secure. Sarah, cu nelipsitul ei *Kalaşnikov*, mergea în spatele lor.

Jungla îi înghiţi imediat. Înaintau cu greutate, aplecându-se pe sub lianele groase şi ferindu-se de crengile ce le zgâriau feţele. Nu se putea vedea nimic la trei metri. Se auzea doar maceta cu care Dick îşi croia drum.

Urcară astfel zece minute ce li se părură interminabile. Malko simţea că-i ard tâmplele de efort. Erau la o altitudine de două mii de metri. Deodată, Dick se împiedică de un zid. Examină locul cu lanterna. Pietrele erau înghiţite de vegetaţia tropicală. Erau vestigiile fortăreţei ridicate de italieni!

Se crăpa de ziuă şi se vedea din ce în ce mai bine. Ceea ce, cândva, fusese un fort italienesc, era reprezentat de un zid în formă de patrulater, cu latura de cincizeci de metri, invadat de pădurea tropicală. Cei trei începură să caute

faimoasa falie despre care le vorbise bătrânul.

La început nu găsiră nimic. Treptat, excitaţia se transformă în decepţie. Deodată, Dick scoase un strigăt:

— Este aici! Veniţi!

Sarah şi Malko se repeziră într-acolo. Americanul lumina zidul acoperit cu plante. De cealaltă parte a acestuia, se putea zări o deschidere întunecată. Malko sări peste creasta zidului şi împunse cu maceta, dar nu întâlni nici o rezistenţă. El se întoarse şi spuse emoţionat.

— Cred că am reuşit, Dick. Daţi-mi, vă rog, lanterna!

Lungit pe pământ, el introduse lanterna în interiorul fosei. Era un soi de puţ vertical, de patru sau cinci metri adâncime, care, părea să se lărgească la bază, pentru că nu se mai vedeau pereţii. Nu putea, însă, desluşi nimic altceva.

— Trebuie să coborâm înăuntru.

Dick Bruce fixă un capăt al funiei de o rădăcină groasă înfiptă în zid. El aruncă restul funiei în fosă.

— Eu voi ţine lanterna.

Malko se lăsă primul, cu un picior răsucit împrejurul corzii, ca să poată frâna. Nu era deloc o treabă uşoară. De multă vreme nu mai obişnuia să facă genul acesta de exerciţii. După patru metri, simţi pământul tare. Era mult mai frig decât afară. Simţi ceva ciudat sub tălpi. Când lanterna lumină solul, se dumiri: erau faimoasele *teheles*! Malko începu să pipăie pereţii. Cât vedea cu ochii, numai rocă negricioasă. Părea să se deschidă o mare cavitate. În partea dreaptă, se vedea o întăritură. El se repezi, dar, se opri brusc. Fusese cât pe-aci să cadă în gol. Acolo se deschidea un al doilea puţ şi mai adânc. Avea, cel puţin, zece metri adâncime. Lanterna lumină o nişă făcută în rocă, în care se afla o scară de speolog, făcută sul, din corzi metalice şi trepte de oţel. Scara era fixată de un gen de bară rabatabilă ce îi permitea să se îndepărteze de perete.

Malko se întinse şi trase de capătul scării ce se derulă cu un zgomot metalic. Lui Malko îi venea să chiuie de bucurie. Acea scară era primul semn concret în favoarea celor spuse de Hans Meyer. Punând lanterna bine la brâu, Malko se avântă în gol. Acum era suspendat în vid. Cu multă grijă, el începu să coboare. Barele din oţel îi tăiau mâinile, iar scara

începu să se rotească în aer, provocându-i ameţeală. Trebui să coboare patruzeci şi opt de trepte până să simtă sub tălpi pământul tare. Lanterna lumină pereţii abrupţi şi negri. Grota avea forma unui clopot gigantic. La început, nu văzu nimic pe jos, apoi, rămase împietrit de groază: mai multe schelete umane erau puse într-o grămadă, ca într-un osuar. Numără şapte cranii şi îşi aminti de ce-i spusese Elmaz. *Negusul* se debarasase de lucrătorii care construiseră ascunzătoarea. Bieţii oameni nici nu mă apucaseră să vadă lumina zilei. Dar, unde era aurul?

Cu lanterna îndreptată către pământ, el continuă să exploreze locul. La douăzeci de metri mai departe văzu un morman de saci din pânză albă, prinşi la gură cu fire de oţel şi pecetluiţi cu ceară verde şi galbenă. Examină un sigiliu şi văzu un desen extrem de complicat. Malko încercă să ridice un sac. În ciuda dimensiunii reduse, sacul părea de vreo douăzeci de kilograme. Fascicolul de lumină mătură un morman impresionant. Erau acolo sute de saci! Aurul Regelui Regilor era în faţa sa. Era aurul pe care *Derg* îl căuta de doi ani. Totul părea atât de fabulos, încât, toată emoţia se stinse brusc. Era ca un copil care şi-a căpătat jucăria dorită. Malko încercă să deschidă un sac. Închizătoarea era imposibil, însă, de deschis fără un cleşte adecvat, iar pentru a spinteca pânza i-ar fi trebuit un cuţit..

Aşadar, Hans Meyer spusese adevărul. Malko regăsi scara şi începu să se caţere. După şase trepte, trebui să se oprească. Muşchii îi erau crispaţi şi refuzau să-l asculte. Cu greu, reuşi să ajungă la suprafaţă. Toate puterile i se sleiseră. În cele din urmă, Sarah şi Dick îl apucară de umeri ca să-l tragă din puţ. Afară era deja ziuă.

— Aurul este acolo, făcu Malko.

*

* *

Nici dacă ar fi escaladat Everestul nu ar fi fost mai dărâmat! Muşchii îl dureau îngrozitor.

Land Rover-ul frână când ajunse în sat. Acolo, era multă agitaţie. Cei trei trecură destul de puţin observaţi. Adesea veneau acolo vânători sau medici.

Dick acceleră şi spuse dând din cap.

— *Negusul* era un mare ticălos. A chemat oameni din nord ca să-i transporte aurul iar apoi i-a ucis fără milă.

— Nu contează ce a făcut, principalul este că acest aur va servi acum revoluţiei, îi tăie vorba Sarah.

Malko remarcă:

— Mai sunt încă ceva probleme de rezolvat. Aurul trebuie scos din puţ, apoi, trebuie cărat. Pentru asta ne trebuie un camion. După aceea, trebuie schimbat pe arme. Nu este deloc un lucru uşor să traversezi ţara asta cu un camion plin cu aur. Poate, doar în cazul în care ai o armată la dispoziţie. Dar noi nu suntem decât patru…

— De arme şi de contact mă ocup eu, zise Sarah. Ivanov, contactul meu, se află în Yrgalem, în sud. Aşteaptă acolo de mai multe zile. Mă voi duce acolo cu autobuzul. Nu cred, însă, că pot face acest drum pe timp de ziuă. De aceea, va trebui să ridicăm aurul mâine seară şi să facem schimbul în zorii zilei de sâmbătă.

Land Rover-ul ajunse la ţărmul lacului Awasa. Soarele lumina miile de păsări încă adormite. După ce-şi ascunse un căscat, Malko întrebă:

— Unde sunt armele?

Sarah zâmbi.

— Nu prea departe. Omul ce face legătura cu bulgarii spune că au intrat deja în ţară. O parte din aur va fi dată în schimbul lor, iar cealaltă parte ne va rămâne nouă.

— Unde aveţi de gând să ascundeţi armele?

— La vreo douăzeci de kilometri de aici, sunt nişte abatoare uriaşe, cele mai mari din Africa. Directorul îmi este bun prieten. M-a lăsat, deja, să folosesc camioanele sale ca să transport arme, ascunse între conservele cu carne. Astfel, nu pot fi găsite.

Teoretic, lucrurile păreau puse la punct în momentul în care ajunseră în faţa hotelului Bellevue. Nu le mai rămăsese decât să-i dea veste şi lui Elmaz.

*

* *

— Mâine, totul va fi gata, zise Malko. Noi doi nu ne mai putem întoarce la Addis. Vom trece împreună frontiera pe la Djibouti, iar Dick ar putea să ne întovărăşească până la

graniţă, în cazul în care Sarah nu are nevoie de el. Dumneavoastră veţi lua suficient aur ca să vă puteţi descurca mai departe.

— Nu ştiu ce să fac, mărturisi Elmaz. Acest aur…

— În egală măsură cu Sarah, aveţi dreptul la el. Doar datorită dumneavoastră am putut să-l găsim. Cred că este suficient de mult pentru toată lumea.

Cu o jumătate de oră mai devreme, o treziseră pe Elmaz ca să-i dea vestea cea mare. Tânăra femeie nu putea, încă, să creadă. Nu era machiată şi părul îi cădea peste faţă, făcând-o să semene cu o fetiţă. Deodată, chipul ei se întunecă.

— Dar dumneavoastră? Nu luaţi din aur?

Malko scutură din cap râzând.

— Nu.

— De ce?

— O, ar fi greu de explicat, făcu el. Să zicem că nu este conform codului meu moral. Am venit în Etiopia ca să găsesc acest aur, trimis de organizaţia pentru care lucrez. Aurul trebuie să servească în scopuri politice. Dacă mi-aş lua comision pentru fiecare din misiunile mele, nu aş mai fi ceea ce sunt.

Elmaz îl privea cu ochii mari.

— Şi, ce, anume, sunteţi dumneavoastră?

— Un prinţ sărac, mărturisi Malko zâmbind. Un prinţ, care, este atât de naiv, încât, continuă să respecte regulile.

Din nou ochii lui Elmaz exprimară uimire. Pe negândite, ea se aruncă în braţele lui Malko şi îl îmbrăţişă ca o amantă şi ca o prietenă, totodată. De când cu experienţa în trei de la Addis Abeba, nu mai avusese nici un contact fizic cu prinţesa. Aceasta se desprinse de el.

— Sper ca, într-o bună zi, să găsesc un bărbat ca dumneavoastră, spuse ea încet.

— O, Doamne, nu. Eu sunt doar un *diplodocus*[34].

Era, desigur, o falsă modestie. Nu pentru asta îl angaja *C.I.A.* pentru misiunile cele mai delicate… Existaseră multe

[34] Dinozaurian erbivor lung de peste 25 m, având capul foarte mic, cu dinţi subţiri şi mici, cu gâtul şi coada foarte lungi. (fr. Diplodocus).

poveşti cu fonduri deturnate. Tentaţiile erau, uneori, mult prea mari. Un agent se făcea nevăzut cu câteva sute de mii de dolari, undeva la capătul lumii. Cum *C.I.A.* nu putea suferi indiscreţia, tipul putea să ajungă fericit la adânci bătrâneţi…

Malko avea o educaţie prea rigidă pentru genul acesta de afaceri. Era de părere că, pământul nu era suficient de mare pentru ca cineva să poată fugi de sine însuşi…

— Bine, e timpul să vă îmbrăcaţi. Va trebui să mergem să facem rost de un camion. Ne întâlnim peste un sfert de oră la restaurant.

*

* *

Când autobuzul ce trebuia să o transporte pe Sarah la Yrgalem demară, Dick spuse:

— Va ajunge la Yrgalem peste trei ore. Poate că, va putea să se întoarcă chiar în noaptea asta.

Elmaz se aşezase între cei doi, pe bancheta din faţă, cu părul prins într-o coadă de cal şi cu chipul destins. Mergeau după camion. După zece minute de drum, se aflau în mijlocul câmpurilor cu porumb. După tensiunea trăită la Addis, calmul acesta bucolic îi surprinse. Parcă erau în altă lume.

— Mai avem de mers un kilometru. Mai întâi, trebuie să traversăm un sat, spuse Dick.

Când ajunseră în sat, el trebui să frâneze brusc. Un bărbat în uniformă albastră înainta spre ei, înarmat cu o carabină americană. El le făcu semn să se oprească.

Când Land Rover-ul opri, fu înconjurat de un grup destul de ameninţător.

— Drace, ce se petrece? făcu Malko.

Dick Bruce, calm ca de obicei, sări din maşină şi începu să discute cu ei. Când văzură că le vorbeşte limba, negrii se liniştiră imediat. Trecură, însă, zece minute până ce americanul putu să se urce din nou la volan şi să poată pleca mai departe.

— Este exact ce ne lipsea acum! Toate ieşirile din abator sunt blocate, din cauza unui diferend petrecut între subdirector şi unul dintre angajaţi. Subdirectorul l-a închis

pe negru într-o cameră frigorifică şi l-a uitat acolo. Nefericitul a murit îngheţat, iar oamenii vor acum să se răzbune… Aşa că, nu poate să iasă nici un vehicul din abator. Va trebui să forţăm trecerea…

Ei ajunseră pe o platformă înconjurată de mai multe clădiri înalte şi de un pavilion. Acolo erau parcate mai multe camioane. Se puteau vedea maşini Volvo *F* galbene, cu zece roţi, noi-nouţe. Erau cu adevărat superbe. Un alb înalt de statură, corpolent şi chel, apăru din pavilion cu o armă în mână. Când îi văzu, alergă spre ei.

— Domnul Varma? întrebă Malko.

— Eu sunt.

— Am venit din partea lui Sarah.

— Sarah! Este şi ea cu dumneavoastră?

— Va veni şi ea în curând, zise Malko. Are mare nevoie să-i împrumutaţi un camion.

Varma nu păru surprins. Începu să le povestească nenorocirile prin care trecea acum. Le spuse despre sindicalistul congelat, despre grevă şi despre cei ce ameninţau că vor trage în tot ce va ieşi pe porţile abatorului. Era imposibil să ajungă în capitală şi risca să se adune un număr impresionant de conserve de carne.

— Vom omorî doi iepuri cu un singur foc, zise Dick. Dacă aveţi un camion încărcat, cred că voi putea să negociez trecerea. Vorbesc bine limba galla…

Directorul abatorului îi arătă unul dintre camioanele Volvo care aştepta încărcat.

— Cel de acolo este gata de drum. Este vândut şi plătit în avans, de un angrosist din Addis.

Dick zâmbi.

— Nu pot să vă promit că tipul acela va primi chiar toată marfa…

— Vă urez mult noroc, le ură directorul. Spuneţi-i lui Sarah că regret că nu am văzut-o. Am stat împreună la Asmara. Este o fată formidabilă.

*

* *

— Acum urmează momentul cel mai delicat, spuse Dick.

În faţa lor se ridica un baraj compact, alcătuit din săteni.

Unii erau înarmaţi cu lănci, unii aveau puşti, iar trei aveau carabine americane. Malko era în cabina camionului împreună cu Dick, iar Elmaz le deschidea calea, la volanul Land Rover-ului. Camionul avea o încărcătură de zece tone de conserve din carne de vacă.

Dick Bruce apăsă frâna şi camionul se opri scrâşnind din roţi. Americanul sări pe pământ, în timp ce Elmaz îşi croia drum printre oamenii care îi făceau loc să treacă. Malko trecu în spatele volanului, aplecat la orizontală.

— Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, demaraţi şi eu voi sări în maşină din mers, spuse Dick.

El se îndreptă către baraj. Malko urmărea scena. Americanului îi trebui cam un sfert de ceas ca să-şi dezgheţe interlocutorii. În cele din urmă, el se întoarse către Volvo. Era vesel. Mai mulţi negri se repeziră să se caţere în spatele camionului.

— S-a rezolvat. Le-am spus că directorul uzinei le oferă jumătate din încărcătură ca despăgubire, dacă se retrag de bună voie. Ei vor putea să vândă conservele în satele vecine. Noi vom păstra restul. Astfel, vom putea trece prin baraj…

— Superb! strigă Malko încântat.

Camionul avea actele în regulă. Sarah Massawa putea uşor să pătrundă cu armele în Addis Abeba.

În timp ce negrii încărcau cutiile de conserve pe umeri, Malko remarcă:

— Nu suntem decât patru: doi bărbaţi şi două femei. Nu vom reuşi să scoatem tot aurul de acolo.

— Ştiu asta, dar nu avem ce face. Sarah nu poate să ia legătura cu oamenii ei. Iar ca să aşteptăm mai mult, poate deveni riscant.

Şeful satului veni să-i strângă ceremonios mâna lui Dick şi lui Malko. Urmă încă o conversaţie lungă de zece minute. În cele din urmă, camionul demară.

— Unde vom parca ditamai camionul? La *Hotel Bellevue* ar fi prea bătător la ochi.

Dick Bruce zâmbi.

— Am ceva prieteni, nişte agenţi veterinari. Se ocupă şi ei un pic cu comerţul de icoane. Au un bungalow ascuns

într-o grădină. Aş putea lăsa camionul acolo până mâine dimineaţă.

*
* *

Un uriaş tip bărbos călărea pe un biet ponei, ce era gata să-şi dea sufletul sub povară. Călăreţul rămase interzis când văzu camionul galben ce intra în grădină. Era cu mult mai înalt decât *bungalow-ul* lui.

Bărbatul se însenină când îl recunoscu pe Dick.

— Ce cauţi în drăcovenia asta? L-ai furat, sau, care-i treaba? îi întrebă el râzând.

Americanul făcu prezentările. Tipul era unul dintre veterinari.

— Nu, trebuie doar să fac un serviciu cuiva. Trebuie să-l las aici până mâine dimineaţă.

El îi vorbi despre greva de la abator şi despre transportarea încărcăturii la Addis Abeba. Nu putea lăsa camionul în faţa hotelului, căci, risca să-i fie furată încărcătura.

— În regulă! Lasă-l aici. Pentru asta, eşti bun de cinste. Hai să bem un păhărel la *Bellevue*. Vreau să mai dau ochii cu lumea civilizată…

*
* *

Timp de trei ore, Malko se strădui să adoarmă, dar nu reuşi. Prea multe lucruri se petrecuseră şi capul îi vâjâia, încercând să-şi facă ordine în idei.

Dick Bruce făcuse rost de o scară de frânghie, de câteva lanterne şi de diferite materiale din Awasa. Toate erau depozitate în portbagajul Land Rover-ului. Sarah Masawa urma să vină a doua zi. Camionul avea rezervorul plin. Hans Meyer zăcea, încă pe patul său, într-o cămaşă şi un costum cumpărate de Malko din Awasa. În noaptea următoare aveau să scoată cât puteau din aur. Restul, depindea de Sarah.

În uşă se auziră nişte lovituri. Malko tresări.

Se ridică din pat şi, brusc, înţelese de ce nu putuse închide ochii. Simţise că îl paşte o catastrofă.

Dick Bruce era în prag, cu un aer grav.

— Repede, îmbrăcaţi-vă! Tacho ne-a dat de urmă.

Capitolul XV.

— Tacho! Dar cum se poate…

Malko îl privi pe american cu neîncredere. Aici, la Awasa, se simţise atât de departe de vârtejul ororilor din Addis… Bruce intră în încăpere şi închise uşa după el.

— Walli ne-a trădat. Văduva lui Hans. Ea are un amant poliţist. Acesta a semnalat prezenţa noastră în Awasa. Sergentul Tacho este în drum spre noi. Trebuie să plecăm de aici imediat.

Malko era gata îmbrăcat.

— Dar, cum de aţi aflat toate astea? întrebă el stupefiat.

Dick Bruce zâmbi.

— Pentru că m-au chinuit tot felul de gânduri şi nu puteam să adorm. Aşa că, am început să mă învârtesc pe afară, până am ajuns la malul lacului şi am văzut lumină în *toucoul*. Atunci mi-am spus că, o văduvă are nevoie de consolare. Din păcate, nu am fost eu primul căruia să-i vină ideea asta. Walli era în mare amor cu tipul ei. Iată, una care nu are clitorisul extirpat, mi-am zis eu… Cum sunt cam curios din fire, am rămas la pândă în întuneric. Cei doi au început să vorbească. Nemernicul de Tacho vrea să pună laba pe noi în zorii zilei.

— Credeţi că prietenul dumneavoastră, veterinarul, ne va adăposti?

Elmaz răsări din întuneric, îmbrăcată. Era trasă la faţă şi îngrozită.

— Ne vom duce acolo, dar trebuie să-i spun adevărul.

Ei stinseră luminile şi ieşiră din *toucoul*. Coliba lui Walli era în continuare luminată. În parking dormea un *zabagna*. Acesta tresări când Land Rover-ul demară, dar nu se trezi. Dick Bruce dădu un ocol larg, ca şi cum ar fi avut intenţia să se îndrepte către sud. Malko se uită către drumul roşietic. Se aflau din nou deasupra unui vulcan. Tacho avea să răstoarne pământul ca să-i găsească… Să te plimbi în aceste condiţii cu un camion încărcat cu aur nu era o idee tocmai bună. Un gând îl fulgeră.

— Sarah! Trebuie să o prevenim, altfel nimereşte direct în gura lupului!

— Ştiu, făcu Dick. Tacho va scotoci tot hotelul, chiar şi după plecarea noastră…

Malko nu-l mai asculta, cu ochii aţintiţi la drum.

— Ei, priviţi!

În faţa lor apărură nişte lumini. Era un baraj! Dick Bruce îşi înăbuşi o înjurătură.

— Drace! Pe noi ne caută. Nu putem risca. Malko simţi cum Elmaz tremură lângă el.

— Ţineţi-vă bine! zise Dick.

El încetini şi trecu în viteza a doua. Farurile maşinii luminară un grup de soldaţi cu arma la umăr. Unul avea în mâini o carabină. Acesta le făcu semn să oprească. Dick intră în ralanti. Când ajunse în dreptul soldatului, apasă pedala de acceleraţie până la fund. Land Rover-ul ţâşni ca din puşcă. Se auziră strigăte şi o împuşcătură. Dick scoase un ţipăt.

— Dick, aţi fost atins? întrebă Malko speriat. Americanul, cramponat de volan, mormăi:

— Da, în şold.

El o luă pe primul drum la stânga şi, timp îndelungat rulară pe drumeaguri desfundate. Elmaz încercă să pipăie locul în care Dick fusese nimerit. Ea o retrase speriată.

— Dumnezeule! Ce mult sângerează! Lăsaţi-mă pe mine la volan!

— Se rezolvă, făcu Dick cu vocea slăbită. Dumneavoastră nu veţi reuşi să găsiţi drumul pe întunericul ăsta.

Călătoriră în tăcere. Când se aşteptau mai puţin, în faţa ochilor apăru lacul. Peste un minut erau, deja, în grădina veterinarului. Dick claxona. Malko sări din maşină în clipa în care în colibă se aprinse lumina. Bărbatul cu barbă apăru sumar îmbrăcat şi cu o faţă somnoroasă. Malko îl trase pe Dick din maşină. Pe pantalonul americanului se lăţea o pată mare de sânge. Veterinarul alergă speriat către el.

— V-au atacat *kiftas*!

Dick mormăi un răspuns neinteligibil. *Kiftas* erau hoţii la drumul mare, care atacau, mai ales, străinii. Niciodată nu fuseseră mai numeroşi ca acum. Cu ajutorul veterinarului,

Dick fu dus în colibă şi întins pe un pat. Nevasta veterinarului veni şi ea, la fel de speriată.

— Repede, adu nişte pansament, îi ordonă bărbatul.

El sfâşie pantalonul lui Dick şi descoperi rana. Era o ditamai gaura ce sângera din belşug.

Din fericire, glonţul ieşise fără să distrugă nimic şi fără să atingă artera femurală. Peste zece minute, Dick era curăţat, dezinfectat şi pansat frumos. Acum se odihnea palid pe pat, numai în slip. Veterinarul îşi aranja trusa medicală cu o jovialitate forţată.

— Ţi-am dat un calmant pentru cămile. Este tot ce am pe aici. Mâine ar fi bine să te duc la spital.

Dick Bruce schiţă un zâmbet. Din cauza bărbii negre, părea şi mai alb la faţă.

— Jack, nu m-au atacat *kiftas*. Am fost somaţi să ne oprim la un baraj al armatei. Suntem căutaţi de poliţia *Dergului*.

Veterinarul se făcu alb ca ceară. Nimeni nu îndrăznea să mai scoată o vorbă.

În cele din urmă, bărbosul îşi umezi buzele uscate şi spuse cu un zâmbet crispat:

— Dick, tu eşti tovarăşul meu, dar…

Malko interveni:

— Nu vom rămâne mult aici, zise el. Doar câteva ceasuri. Va trebui, însă, să-l lăsăm pe Dick până mâine. Eu şi această tânără plecăm chiar în noaptea asta.

Veterinarul schimbă o privire cu soţia sa. Mărul lui Adam urca şi cobora întruna. Îşi pierduse brusc toată jovialitatea.

— Bine, de acord, dar, unde aveţi de gând să mergeţi?

— Asta este problema noastră, făcu Malko. Plecăm la ora cinci dimineaţa.

— O. K., zise veterinarul. Vă doresc multă baftă. Trebuie să ne înţelegeţi. Nu avem nevoie de încurcături…

Imediat ce rămaseră singuri, Malko spuse:

— Eu voi merge la Yrgalem ca să încerc să o prind pe Sarah. Unde aş putea să o găsesc?

Dick se mai colorase la faţă. Calmantul începuse să-şi facă efectul.

— În piaţa principală, este o cafenea-hotel, îi explică el.

Alături de o bancă. Yrgalem este un târg foarte mic. Cu siguranţă că ea s-a culcat acolo, pentru că este singurul hotel. Trebuie să evitaţi drumul principal care, este sigur păzit. Vă voi explica pe unde trebuie să mergeţi. Daţi-mi o foaie de hârtie ca să fac o schiţă. Dacă vă rătăciţi, Elmaz va putea întreba sătenii.

Malko aduse hârtie şi stilou. Mai aveau doar patru ore pentru odihnă. Ce avea să găsească atunci când se va întoarce? Din fericire, *bungalow-ul* era izolat şi nimeni nu văzuse camionul galben. Sergentul Tacho, însă, avea să facă orice ca să dea de urma lor... Chipul lui Elmaz părea îmbătrânit de oboseală şi frică. Dick desena de zor. În colibă domnea liniştea.

*

* *

Malko avu impresia că mii de ace îi străpung coloana vertebrală. Deşi mergea doar de două ore, avea senzaţia că era la volan de o veşnicie. Drumul era infernal şi suspensia vechiului Land Rover era supusă la grele încercări. Deja se lumina de ziuă şi încă mai rătăceau.

— Cred că ne-am rătăcit, spuse el oftând.

Elmaz avea nişte adevărate pungi sub ochi. Nu protestă, deşi, ştia că urmase instrucţiunile lui Dick. Drumul începu să urce uşor. În lumina zorilor, Malko văzu deodată o lungă fâşie neagră. Era şoseaua ce ducea la Molaye! Apariţia fu atât de neaşteptată, încât nu-i venea să creadă că-i adevărat. Hurducăturile încetară. Ce minunat era să mergi pe o şosea asfaltată! Erau la treizeci de kilometri spre sud.

De pe şoseaua ce străbătea jungla se ridica un abur uşor. La sud se vedeau crestele munţilor albaştri. Malko îşi şterse fruntea. Prin ferestrele deschise intra praful drumului, dar nu puteau rezista cu geamurile închise. Era prea sufocant. Îşi mai recăpătaseră curajul. Awasa rămăsese cu mult în urmă. Circulaţia era foarte slabă: câteva autobuze supraîncărcate şi câteva camioane. Elmaz dormita, sprijinită de portieră, iar Malko se lupta din greu să nu aţipească la volan..

După încă două ore de drum, se iviră binecunoscutele acoperişuri din tablă, simbolul arhitecturii africane! Elmaz

se trezi, făcând un efort să ţină ochii deschişi.

— Cred că am ajuns la Yrgalem, spuse ea. Nu mai este altă localitate în zona asta.

Ajunseră într-o piaţă largă în jurul căreia erau câteva prăvălii, o staţie de benzină şi o mică piaţă. Malko opri Land Rover-ul în faţa unei cafenele deasupra căreia scria pompos „*HOTEL*”. O liotă de copii îi înconjură imediat. În sud, apariţia unor albi era un adevărat eveniment. Ai fi zis că te afli în Far West. Un tip în civil, înarmat cu o puşcă, stătea pe un scăunel pliant în faţa unei bănci construite din bârne. În jurul pieptului avea agăţată o cartuşieră.

Malko intră în cafenea. Un radio urla de se cutremurau pereţii. Patru negri jucau domino sub privirile bovine ale casieriţei, neagră ca antracitul. Nu mai era decât un singur client: un alb înalt de statură, cu părul alb, care citea un ziar etiopian. Malko se apropie de el.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise el în engleză. Nu cumva sunteţi domnul Ivanov?

Cu mişcări domoale, albul puse ziarul pe masă şi îl privi intrigat şi oarecum neliniştit pe Malko.

— De unde ştiţi cum mă numesc?

— De la Sarah. Sunt un prieten de-al ei. O caut. Nişte copii încercau să-i tragă pantofii din picioare.

— Lăsaţi-i să vi-i lustruiască. Fac o treabă pe cinste. Ochii albului sclipeau. Nu părea deloc indiferent la şarmul negrişorilor. Malko îşi abandonă pantofii marca Gucci, care erau într-o stare destul de jalnică. Un puşti alerga victorios cu pantofii strânşi la piept, apoi se ghemui şi începu să-i frece cu o cârpă soioasă. Misteriosul Ivanov îl privi pe Malko întrebător.

— Sarah a plecat deja.

— Unde?

— A luat autobuzul acum o jumătate de oră, pentru Awasa.

Dacă nu ar fi fost desculţ, Malko ar fi sărit pe loc în Land Rover. Ivanov îi privea din ce în ce mai intrigat.

— Eu lucrez împreună cu Sarah, îl lămuri Malko. A apărut, însă, o problemă neaşteptată.

— Aşa, deci, făcu Ivanov. Care ar fi problema asta?

— Este vorba de un contratimp, făcu evaziv Malko. Trebuie să aveţi o întâlnire cu Sarah, nu?

Albul dădu afirmativ din cap.

— Da, pentru duminică. Malko sări în sus.

— Dar duminică este poimâine! Celălalt ridică din umeri.

— Nu am ce face… Camionul este în pană. Şoferul zice că are nevoie de cel puţin o zi ca să-l pună la punct.

— Ascultaţi, zise Malko, trebuie să ne întâlnim sâmbătă. Ivanov clătină din cap.

— Nu mie trebuie să-mi spuneţi, ci şoferului. Tocmai s-a apucat de lucru, dincolo de piaţă, la un kilometru distanţă.

— Nu puteţi veni cu mine?

— Imposibil, aştept pe cineva. Spuneţi-i că v-am trimis eu şi încercaţi să-l convingeţi.

— Foarte bine, zise Malko.

El plecă să-şi recupereze pantofii, care străluceau acum precum *Crucea Sudului*. Elmaz îl aştepta în maşină. El o puse la curent cu situaţia. După ce străbătură un kilometru, găsiră locul. Era un teren viran unde o mulţime de camioane erau încărcate cu banane.

Malko rămase buimăcit de un spectacol inedit: un negru ce fuma o ţigară enormă stătea aşezat pe treptele unui camion cisternă de culoare roşie. Ori tipul era amator de ruletă rusească, ori era trăsnit de-a binelea.

Malko împreună cu Elmaz se apropiară de ciudatul personaj.

— Vin din partea donului Ivanov, spuse Malko. Trebuie… Imediat îşi dădu seama că vorbea la stele… Elmaz îi veni în ajutor, vorbind repede. Negrul scutura din cap şi scuipă îndârjit.

— Zice că nu poate, traduse prinţesa. Nu până duminică.

— Mai insistaţi.

Ea insistă. Fără rezultat însă. Celălalt era încăpăţânat ca un catâr. Nu putea să muncească ca fraierul pentru străini. Malko se uită la ceas. Dacă nu pleca în cinci minute, nu avea cum să ajungă din urmă autobuzul în care era Sarah. Şi ar fi fost dezastru. Scoţând un teanc de bani din buzunar, el luă patru bancnote de câte o sută de dolari, pe care le rupse în două sub privirea îngrozită a şoferului, căruia îi

întinse o jumătate.

— Spuneţi-i că, dacă repară maşina ca să poată veni cu ea mâine la Awasa, va primi şi cealaltă jumătate a bancnotelor..

Brusc, chipul negrului se lumină. Acum avea o motivaţie ca să se spetească muncind…

— Zice că va face tot posibilul, traduse Elmaz. Cred că va veni.

Negru vârâse bancnotele în buzunarul salopetei.

— Sarah a fixat cu siguranţă locul întâlnirii, zise Malko. N-are sens să-l schimbăm noi. Ne vom întâlni deci sâmbătă, la ora şapte. De acord?

Elmaz traduse pe scurt. Malko strânse mâna bătătorită a bărbatului.

— Este de acord, spuse Elmaz.

Malko era deja în Land Rover. Era timpul să pornească înapoi către Awasa.

*

* *

— Iată autobuzul!

Vehiculul era oprit aproape de un râu unde se scăldau câţiva negri. Malko îl depăşi şi sări din maşină. O văzu imediat pe Sarah. Femeia făcu ochii mari. Malko îi făcu semn să coboare din autobuz. Era şi timpul. Nu mai erau decât patruzeci de kilometri până la Awasa. Sarah veni spre ei, cuprinsă de nelinişte.

— Ce s-a întâmplat?

— Vă voi explica imediat. Veniţi cu noi.

— Aşteptaţi puţin, spuse eritreeana.

Ea alergă până la autobuz şi se întoarse cu o valijoară. Malko i-o luă din mână. După greutatea ei, îşi dădu seama că este vorba de Kalaşnikov-ul demontat.

Ei plecară imediat.

— Camionul-cisternă este umplut cu arme, spuse ea. A fost special amenajat în acest scop. Este singurul vehicul care trece necontrolat prin baraje. Va trebui să facă mai multe drumuri de dus-întors.

Malko era atent la drumul alunecos. Se temea ca nu cumva să se fi întâmplat o nenorocire în absenţa sa. Abia

aştepta să-l revadă pe Dick! Elmaz se gândea probabil la acelaşi lucru căci, avea buzele crispate. Brusc îşi dădu seama că numai ei trei trebuiau să care aurul. Treaba asta era, însă, peste puterile lor.

Din nou, aurul se transformase în miraj.

Capitolul XVI.

Malko pătrunse pe potecă ce ducea către *bungalow-ul* veterinarului, cu inima strânsă de frică. Elmaz era atât de încordată încât avea încheieturile mâinilor albite de tensiunea cu care îşi strângea genunchii. Sarah, cu *Kalaşnikov-ul* pregătit, era şi ea un ghem de nervi. Era trecut de prânz. Drumul fusese lipsit de probleme. Malko se gândea la un pat, aşa cum, un câine visează la un os. Nu mai putea de oboseală şi se ruga din toată inima ca totul să se petreacă bine.

Dintr-o dată, văzu partea din spate a camionului Volvo, apoi, văzu poneiul. Simţi că toată tensiunea se risipeşte. Calmul acesta putea fi, însă, o capcană. El mai merse un pic, apoi frână, lăsând motorul în funcţiune. Scoase revolverul lui Dick din torpedou. Trase uşurel piedica.

— Rămâneţi aici, îi zise el lui Elmaz.

El şi Sarah se dădură jos şi înaintară către colibă. Totul părea perfect normal. Când ajunseră la câţiva metri de uşă, se auzi o mişcare. Cei doi ţintiră cu armele în acelaşi timp.

— Ei, fiţi atenţi să nu faceţi vreo prostie!

Uriaşul bărbos răsări în faţa lor, cu ochii dilataţi. Malko lăsă arma jos. Avea o poftă uriaşă de râs. Dintr-o dată, toate precauţiile luate păreau ridicole. În meseria lui nu se ştia, însă, niciodată…

— O, este prietenul nostru, zise Sarah.

Tânăra femeie lăsă *Kalaşnikov-ul* în jos, Elmaz opri motorul maşinii şi coborî din ea.

— Unde este Dick?

— Acolo unde l-aţi lăsat, răspunse veterinarul. Se odihneşte. Merge bine, dar, nu va putea merge cam o săptămână…

*

* *

Micuţa Sarah se tot rotea în jurul camionului Volvo, cu ochi scăpărând de bucurie. Îi pipăi pneurile, apoi sări în cabină. Partea de sus a volanului îi ajungea până la frunte.

Malko intră în *bungalow*. Dick citea. El lăsă cartea de-o parte când îi văzu.

— Ei, ce noutăţi aveţi?

— Toate bune, dar, dacă nu beau repede o cafea, cad lat. Nu a venit nimeni?

— Nimeni. Prietenul meu a dat o raită prin Awasa ca să vadă nişte animale bolnave. Nu a remarcat nimic suspect. Tacho trebuie să ne aştepte la *Bellevue*. Cu siguranţă, a plasat o mulţime de baraje la cele două ieşiri din oraş, de nord şi de sud. Mai mult nu poate face, căci, nu are prea mulţi oameni la dispoziţie.

— Să sperăm că e aşa, spuse Malko.

El se lăsă pe marginea patului şi relată pe scurt cele întâmplate la Yrgalem. În încheiere zise:

— În principiu, mai rămâne o singură problemă, Dick. Cea a transportării aurului. Numai trei oameni, nu vom reuşi niciodată. Ar trebui să-l rugăm pe prietenul dumneavoastră să ne ajute.

— Dar el…

— Gândiţi-vă bine, zise Malko. Nu are nici o importanţă dacă află unde e locul. Oricum, nu va mai fi aurul acolo.

— Asta aşa-i, însă, tipul este prea fricos.

— Asta este o altă problemă. Eu voi încerca să-l lecuiesc de frică. Acum este ora unu şi trebuie să fim gata de plecare peste opt ore.

El pătrunse în bucătărie. Jack şi nevasta lui pregăteau cafeaua. Malko se apropie de ei.

— Jack, ţi-ar plăcea să câştigi în jur de două sute de mii de dolari?

Veterinarul îl privea ca pe un nebun.

— Două sute de mii de dolari? Ce poveste mai este şi asta?

— Una foarte serioasă, zise Malko plin de calm. Aţi putea să-i aveţi chiar mâine.

Nevasta lui Jack puse pe masă ibricul cu cafea.

— Este o sumă extraordinară, dar, ce putem face cu ea aici, în Etiopia?

— Este vorba de două sute de mii de dolari americani care vă vor fi daţi în aur.

— În aur?

De astă dată, cei doi nu mai aveau chef de glumă.

— Ce trebuie să facem pentru asta? întrebă femeia cu o voce neîncrezătoare.

— Să munciţi. Să munciţi ca nişte animale, cu riscul de a fi ucişi. De altfel, nu există nici un pericol, în afara unui eventual accident de maşină…

Aici, el făcu un pas înainte. Veterinarul schimbă o privire cu nevasta sa, frecându-şi mâinile grăsuţe.

— Nu puteţi să ne daţi mai multe detalii?

— Nu, făcu Malko. Dacă sunteţi de acord, nu mai puteţi ieşi de aici decât odată cu noi. Atunci vă voi spune exact ce este de făcut. Altfel, conversaţia noastră se opreşte aici. Nu este vorba de o capcană sau de o glumă. Dacă spuneţi *da*, mâine dimineaţă vă veţi întoarce acasă cu două sute de mii de dolari, în aur.

— Va trebui să vorbesc numai cu soţul meu, zise femeia. Puteţi să aşteptaţi cinci minute?

Tonul vocii ei era rugător.

— De acord, făcu Malko. Acum aş vrea să-mi beau cafeaua.

*

* *

Jack, veterinarul, apăru cu o sticlă de *Moet et Chandon* în mână. El se forţă să râdă.

— Am păstrat-o pentru o ocazie deosebită. Acceptăm.

Vocea bărbatului nu era prea sigură. Malko zâmbi cu răceală.

— Perfect. Iată despre ce este vorba.

Când termină de vorbit, ochii celor doi soţi luceau de lăcomie. Sticla de şampanie se goli, iar Malko nu se mai putea ţine pe picioare, decât doar printr-o minune. Fruntea lui era udă de transpiraţie.

— Noi mergem la culcare, îi spuse el lui Sarah. Dumneavoastră ne veţi păzi. Aveţi grijă să nu iasă nimeni din casă. Treziţi-mă la ora opt.

El ieşi din cameră urmat de Elmaz şi, căzu ca mort pe patul din camera alăturată. Era mândru de el. Camionul aştepta afară, iar armele aveau să sosească a doua zi.

Sergentul Tacho nu dăduse de ei. A doua zi, întreaga operaţiune avea să se încheie. Singură, Wallela nu mai avea cum să ia parte la victoria finală. Nici nu puse bine capul pe pernă, că şi adormi.

*

* *

— Este rândul dumneavoastră, şopti Elmaz.

Ea îi arătă lui Malko deschizătura întunecată a grotei. El se uită la cerul albastru şi, apoi, ascultă cu atenţie liniştea junglei. Inima îi bătea cu putere. Spera că este pentru ultima oară când coboară înăuntru după aur…

Jack, soţia lui şi Sarah îl priveau în tăcere. Vorbeau în şoaptă, ca şi cum, arborii ar fi putut să-i audă. Camionul galben se afla la capătul drumului, în paza lui Dick, care fusese burduşit cu antibiotice şi avea *Kalaşnikov-ul* la îndemână.

Tot echipamentul era la locul lui. Scara de funie le permitea accesul la primul etaj. Cu două sisteme de pârghii puteau trage afară sacii umpluţi cu aur. Malko avea un pumnal prins la cingătoare.

— Jack, va trebui să coborâţi împreună cu mine. Veţi rămâne pe palierul intermediar, ca să prindeţi sacii. Sarah vă va însoţi. Elmaz o va înlocui. Eu voi coborî până jos. Apoi, vom purcede la scoaterea sacilor. Trebuie ca totul să se termine în patru ceasuri… După aceea, nu ne va mai rămâne decât să-i cărăm la camion…

— Vreau să cobor şi eu cu dumneavoastră, făcu Elmaz. Vreau să văd aurul cu ochii mei!

Malko se lăsă primul pe scara de frânghie. De data asta, toţi aveau lanterne. Nu se auzea decât scârţâitul scării metalice şi al paşilor pe pământul noroios.

Malko atinse fundul puţului. Elmaz sări în urma lui. Cu lanterna aprinsă în mână.

— Acolo, jos, spuse Malko.

Ea înainta către saci, văzu scheletele şi scoase un ţipăt. Apoi, lumina lanternei se fixă pe mormanul de saci. Malko veni lângă ea. Luă un sac, spintecă pânza cu pumnalul şi îşi vârî mâna înăuntru. Simţi praful rece. Acest lucru îl învioră ca o boare de aer proaspăt. Scoase mâna plină cu pulbere

de aur şi desfăcu degetele.

— Dumnezeule! făcu Elmaz cu o voce gâtuită de emoţie. Sunt aici miliarde.

Ea se uită fascinată la mormanele de saci. Se apropie de unul şi examină sigiliul. Apoi se ridică, cu ochii strălucitori.

— Fiecare sac cântăreşte douăzeci de kilograme.

Malko ar fi vrut să urle de bucurie. Reuşiseră, după atâtea eforturi şi atâtea jertfe umane. El dădu drumul pulberii înapoi în sac. Elmaz scoase aur cu amândouă mâinile şi îi dădu drumul peste ea râzând ca o nebună.

Malko ar fi vrut să calculeze valoarea fabuloasei comori acumulate de bătrânul împărat în acest seif natural. Fiecare sac de douăzeci de kilograme valora în jur de optzeci de mii de dolari… Iar aici erau sute de asemenea saci. Negusul adunase aici aurul, în timp ce poporul său murea de foame, ca un avar, ca un Harpagon tropical şi primitiv, negândindu-se deloc la ce va folosi această comoară. Malko se gândi cu amărăciune la prizonierii politici care munciseră pe brânci în minele de aur din Dolo ca tot acel aur să fie apoi îngropat iar în pământ. În momente ca acesta, simţea o scârbă imensă pentru omenire.

— Să începem, zise el.

Elmaz nu se clinti. El îndreptă lampa către ea şi-i văzu expresia tulbure din ochi.

— Totul este în regulă?

Vocea puternică a veterinarului, ce venea de afară, îi făcu să tresară pe amândoi. Malko răspunse strigând:

— Da, este totul în regulă!

El luă câte un sac în fiecare mână şi îi puse în plasa de la capătul funiei. Apoi scutură coarda, iar sacii începură să fie traşi afară. Această operaţiune avea să fie repetată de sute de ori.

— Urcaţi, pot să mă descurc şi singur, îi spuse el lui Elmaz.

*

* *

— Nu mai pot, cred că voi leşina, spuse gâfâind Elmaz. Dând drumul la scară, ea se clătină până la sacii ce mai rămăseseră acolo şi se prăbuşi pe burtă. Malko scoase un

ţipăt de durere. Simţea o durere atroce în rinichi. Mâinile îi erau însângerate şi pline de băşici. Mai avea, însă, doar câţiva saci ce urcat. El îi agăţă în plasă şi dădu semnalul.

— Terminat!

Sacii începură să se ridice legănându-se. El se ţinea cu mare efort pe picioare. Urechile îi vâjâiau. De mai bine de trei ore, făcuse acelaşi lucru într-un ritm drăcesc. Inima îi bătea într-un ritm infernal şi avea senzaţia că mâinile îşi dublaseră volumul.

— Fac o pauză de un sfert de oră, strigă el celor de sus. Odihniţi-vă şi voi.

Urmă exemplul lui Elmaz şi se aruncă pe saci ca să-şi tragă sufletul. Timp de câteva minute nici unul nu scoase nici o vorbă. În cele din urmă, tânăra se întoarse uşor pe o parte. Îi simţi crupa care se lipise de el cu o insistenţă ce nu lăsa nici un dubiu asupra intenţiilor ei. Contactul cu carnea tare făcu să i se risipească toată oboseala ca prin farmec. El îi dădu la o parte părul bogat ca să o apuce de ceafă. Ea întoarse capul către el şi şopti:

— Vreau să facem dragoste aici. Pe aur.

Avea vocea atât de răguşită, încât părea aproape inumană. Mai mulţi saci se rupseseră şi Elmaz stătea întinsă pe un culcuş gros din aur, ca un copil lungit pe o plajă cu nisip fierbinte. Malko o dezbrăcă. Cu un gest precis, el se eliberă. La atingerea lui, Elmaz se cutremură şi se cambră şi mai tare. Fără să mai aştepte, o străpunse dintr-o singură mişcare.

Ea se cambră ca o pisică în călduri, cu unghiile înfipte în pulberea de aur şi, gemu răguşită. Malko nu mai continuă. El se retrase cu aceeaşi brutalitate cu care o penetrase şi, după ce căută puţin, se înfipse ceva mai sus. Elmaz avu un spasm şi încercă să se elibereze, dar bărbatul o ţintuia cu putere. Nimic nu l-ar fi putut împiedica în clipa aceea să o violeze. Elmaz urlă. El o ţintui şi mai tare. În el recidiva omul cavernelor. Cei de afară nu se puteau înşela în privinţa celor ce se petreceau acolo jos. Malko continua să o posede în mijlocul grămezii de aur, până ce juisă. Femeia rămase paralizată sub povara lui, regretând, parcă, faptul că violul se încheiase. Malko îşi spuse puţin ruşinat că făcuse ceea ce

visase încă din momentul în care o văzuse pentru prima dată pe tânăra prinţesă. El se retrase din ea, o privi câteva clipe cum stătea goală pe movila de aur. Era ca în visul unui bancher elveţian.

Cu mişcări domoale, Elmaz îşi reveni, îşi aranja ţinuta şi spuse:

— A fost minunat.

Alături de această fantezie, băile Cleopatrei în lapte de măgăriţă erau ca o distracţie ieftină.

Când Malko trecu din nou la treabă, sacii nu i se mai păruse chiar atât de grei… Din păcate, efectul nu fu de lungă durată. După câtva timp, oboseala îl chinuia din nou.

— Puteţi să urcaţi, îi spuse el lui Elmaz. Voi termina singur. Cei de sus au nevoie de ajutor..

Înainte de a pune piciorul pe scară, Elmaz aruncă o ultime privire în grotă. Malko tocmai încărca în plasă suficient aur cât să rezolve problema refacerii acoperişului castelului său de la Liezen… Dar, din Etiopia şi până în Austria era un drum lung şi plin de capcane. Aurul din faţa sa era atât de mult încât, devenea ceva abstract. Parcă ar fi cărat ciment. Mai aveau la dispoziţie încă o oră şi jumătate. După aceea, trebuiau să asigure transportul sacilor până la camion. În stadiul lor de oboseală, avea să fie un adevărat calvar.

*

* *

Sarah Massawa semăna cu un zombi. Clătinându-se sub povara sacului de pe umăr, ea se lansă pe pantă alături de Malko.

— Mai avem trei ore, spuse ea. Nu ştiu dacă vom reuşi.

Malko era de aceeaşi părere. El, singur, ducea doi saci. Tot conţinutul grotei se afla acum în ruinele fortului construit de italieni. Acum, toţi cărau sacii din vârful colinei până la camion. Era un adevărat calvar. Noaptea era senină, cu o lună strălucitoare. Jack, veterinarul, căra ca un automat. Slăbise aproape cinci kilograme în cele cinci ore. Mâinile lui erau într-o stare jalnică, deoarece el fusese cel care trăsese sacii afară din puţ. Nu avea, însă, curajul să se vaite.

Sarah avansa în zigzag, strivită sub povara sacului. Malko se întreba cum de mai reuşea. Pământul era alunecos. Cu toate acestea, erau nevoiţi să continue fără nici o pauză. Pe la mijlocul drumului, se întâlni cu Maureen care înainta în patru labe. Ea se împiedică de el. Nici nu putea să mai vadă în faţa ochilor!

Fiecare cursă reprezenta aproape trei sute de metri, din care, jumătate erau parcurşi cu sacii. Malko era nevoit să se oprească la fiecare zece metri ca să-şi tragă sufletul. Plămânii parcă îi luaseră foc. Avea impresia că va exploda. În cele din urmă, ieşi din pădure şi zări masa enormă a camionului parcat în umbră. Americanul stătea lungit în cuşetă, cu puşca pe genunchi.

— Mai repede! îi strigă el. În ritmul ăsta nu mai reuşim niciodată. Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu!

Malko depuse sacii pe platforma camionului, unde, păreau ridicol de mici. Blestemând *C.I.A.* în gând, el plecă după alţii. O întâlni pe Elmaz, care plângea, îndoită sub povară, dar nu mai avu curaj să se oprească şi să o consoleze. Parcă trăia un coşmar. Ţânţarii aveau şi ei un rol hotărâtor, atacându-i în roiuri mari şi înţepându-i unde se nimerea, fără încetare, fără milă.

Chiar după primele trei curse, Malko se transformase într-un fel de zombi, avansând ca un automat, fără să-şi simtă picioarele sau oboseala, socotind în minte numărul sacilor căraţi, sau, scrutând cerul ca să pândească primele semne ale apariţiei zorilor. Atunci supliciul lor avea să se sfârşească.

Era o sarcină inumană, dar, cuvântul inuman nu mai avea pentru ei nici un sens. Semănau cu deportaţii din Gulagul siberian ce cărau la nesfârşit blocuri imense de sare. Aici nu erau gardieni ci numai jungla, ţânţarii şi noroiul.

La un moment dat, Malko se împiedică de Sarah, pe care nu o observase şi scăpă încărcătura. Înainte de a-şi da seama, cei doi începură să se înjure reciproc, murdar, ca nişte străini, apoi se calmară. Fiecare îşi reluase drumul fără să îngâne vreo scuză.

Malko o întâlnise şi pe Elmaz, prăbuşită peste un sac cu aur, de-a curmezişul potecii. Femeia nici nu putea să mai

vorbească printre sughiţuri. Acum, avea nevoie de un sfert de oră pentru fiecare cursă şi urca panta noroioasă în patru labe. Doar printr-o minune, nu fusese muşcată de vreun şarpe veninos sau un păianjen... Cât despre Malko, el se târa strângând din dinţi, şfichiuit de vocea de bronz a lui Dick Bruce de fiecare dată când ajungea la Volvo.

Americanul era singurul conştient de trecerea timpului şi de efortul depus de ceilalţi.

Din cabina lui, ţinea socoteala sacilor aduşi. Dar, pe măsură ce noaptea se scurgea, cu atât ritmul se încetinea. Ei urau acum acest aur pe care îl doriseră cu atâta ardoare. Malko îl văzuse pe veterinar izbind furios cu piciorul într-un sac, de parcă ar fi dat într-un duşman. Acum, aurul era inamicul lor. Era fără chip, mut şi inert, storcându-le energia fără milă, fără încetare, până îi vedea laţi. Era un duşman de care erau legaţi. Nu mai vorbeau, erau total absenţi. Malko, care se lungise pentru câteva clipe, o văzuse pe Maureen împiedicându-se de el ca de un trunchi dezrădăcinat.

Mergeau ca nişte somnambuli, fără să mai simtă ţânţarii. Mai erau, însă, teribilii spini de *acacia* care le sfâşiau trupurile. De câteva ori erau să le intre chiar în ochi. Cu toate astea, erau obligaţi să continue drumul, cu teribila povară, ca nişte animale chinuite, ce călcau cu ochii în pământ.

*

* *

— S-a terminat! Trebuie să plecăm!

Vocea lui Dick sparse tăcerea. Tocmai se luminase de ziuă. Malko aruncă cei doi saci pe platforma încărcată şi rămase acolo cu braţele atârnând. Semnificaţia celor rostite de american nu pătrunsese încă în creierul său îndobitocit. Când reuşi să înţeleagă, se strecură în cabină ca o omidă rănită.

Dick puse:

— Malko, trebuie să conduci tu că eu nu pot.

Din fericire, trebuia să-i mai aştepte şi pe ceilalţi. Sarah sosi ultima. După părerea ei, mai rămâneau în ruinele fortului vreo cincizeci de saci. Mai mult de un milion de

dolari.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Nu mai are importanţă. Nu mai rămâne timp. Pierduseră deja noţiunea valorii lucrurilor. Primul negru care va veni să se lepede de *tehele* avea să găsească aurul ce reprezenta tot ce câştigase satul său de la facerea lumii până în prezent.

Elmaz veni şi se prăbuşi pe scaunul din dreapta, înţepenită de lutul ce se usca pe trup, respirând greu şi, din cauza epuizării, adormi pe loc. Veterinarul şi nevasta lui ridicaseră din greu partea din spate a camionului, apoi, se lăsară peste saci, lângă Sarah. Cu un efort imens, Malko răsuci cheia de contact. Motorul porni imediat. Vibraţiile volanului, însă, îl făcură să urle de durere din cauza muşchilor martirizaţi, plini de băşici şi sânge. Cu mişcări prudente, el trecu în prima viteză şi demară lin. Cu toate astea, Volvo ieşi puţin de pe şosea şi lipsi foarte puţin să nu intre în râpă. Dick înjură ca un birjar. Asta le-ar mai fi lipsit acum: să răstoarne ditamai camionul plin cu aur. Un râs nervos puse stăpânire pe Malko. Ar fi fost culmea să se împotmolească cu câteva tone de aur! Ar fi fost, oricum, sfârşitul aventurii lor.

Malko reuşi să controleze maşina şi începu să coboare colina în viteza întâi. Soarele începu să înroşească cerul. Reuşiseră. Când traversară satul *sidalo*, negrii se uitară surprinşi la camion, întrebându-se de unde răsărise, căci, satul lor era la capătul unui drum înfundat. Malko se simţea ceva mai bine, în ciuda vibraţiilor uriaşei maşini. El acceleră puţin, iar camionul prinse viteză. I se părea că zboară. Era suficient să meargă cu nouăzeci de kilometri la oră şi să nu întâlnească nici un obstacol. Din păcate, primul obstacol îi aştepta la trei sute de kilometri, imediat după o curbă. Drumul era blocat de o turmă de vreo treizeci de zebu, care mergeau liniştiţi.

Malko apăsă pe claxon. Animalul din frunte se opri paralizat în mijlocul şoselei şi, cu capul în jos, părea decis să nu se clintească de acolo. O frână bruscă nu i-ar fi salvat de la derapare, iar râpa de lângă drum era adâncă.

— Ţineţi-vă bine, strigă Malko.

El acceleră, ţinând volanul cu putere. Un păstor speriat, desculţ, răsări de după un bananier, agitând un băţ şi încercând să-şi salveze turma. Bara de şoc vopsită în alb şi negru a mastodontului pătrunse ca un tanc de oţel în mijlocul animalelor oprite acolo. După prima izbitură se auziră mugete. Animalul din frunte fusese decapitat şi alte câteva, mutilate sau ucise pe loc.

Malko nu simţi nimic, în afară de o imensă oboseală şi de satisfacţia de a se fi menţinut pe carosabil… El văzu în oglinda retrovizoare cum păstorul alerga după camion ameninţând cu toiagul. Mai era un kilometru până la intersecţia cu şoseaua pentru Moyale.

Dick se înclină către el şi, cu ochii scânteietori din cauza febrei, îi spuse încet:

— Avem exact unsprezece tone de aur.

Capitolul XVII.

Malko deschise portiera camionului şi sări pe pământ. Îşi simţea spatele ţeapăn, ochii îi erau roşii de nesomn, iar mâinile, cât doi butuci. Abia trecuse de ora şase dimineaţa, dar soarele încălzea deja destul de puternic. Aveau o oră avans. Pe şoseaua către Moyale, întâlniseră doar un autobuz hârbuit şi câteva cirezi de vite. Acum, camionul plin până la refuz cu pulbere de aur, era la adăpost în spatele unui pâlc de bananieri, la o sută de metri depărtare de şosea. Ajunseseră în locul în care Sarah stabilise întâlnirea. După intersecţie, Malko îşi luase rămas bun de la cuplul de veterinari, plus patru saci cu aur. Era de două ori mai mult decât fusese prevăzut. Dar, oamenii meritau cu prisosinţă. Jack era cenuşiu la faţă, cu cearcăne mari sub ochi şi, avea mâinile pline cu răni. Erau atât de sleiţi, încât abia putură să spună un *mulţumesc* înainte de a se urca în Land Rover-ul lor cu averea recent primită.

Dick Bruce şi Sarah dormeau în cuşetă. Elmaz moţăia pe scaunul din dreapta. Malko se întinse. Nici acum nu-i venea să creadă că putuseră căra tot acel aur de pe colină… Sarah sări şi ea jos din camion, căscă mai să-şi rupă maxilarul, apoi se sprijini de bara din faţă alături de el.

— Ce aveţi de gând să faceţi în continuare, acum când veţi ajunge în posesia armelor?

Sarah îşi trecu mâna prin claia de păr des şi spuse cu un aer epuizat.

— Vom încerca să dăm lovitura de graţie. *Derg* nu are nici un fel de suport din partea populaţiei. Pe toţi i-a jecmănit. Cunosc o femeie care, toată viaţa a pus bănuţ lângă bănuţ ca să-şi cumpere o căsuţă a ei; acum *Derg* i-a naţionalizat-o. Biata bătrână este obligată să plătească chirie la stat. Asta, din cei cincizeci de dolari etiopieni pe care îi câştigă.

*

* *

— Nu vă temeţi deloc de ei? o mai întrebă Malko.

— Forţa armată a *Derg-ului* este ocupată în *Eritreea*. Forţele aeriene sunt împotriva *Derg-ului*, la fel şi paraşutiştii. Dacă punem mâna pe *Vieux Guebbi*, pe Ministerul Informaţiilor şi pe cazarma *Diviziei a patra*, înseamnă că victoria este de partea noastră.

Malko se întrebă dacă Sarah nu era prea optimistă.

El se uită la ceas: era ora şapte fără un sfert. Camionul-cisternă trebuia să apară. Ca să-şi mai omoare timpul, el merse pe jos până la marginea şoselei, unde, rămase să scruteze orizontul în cele două direcţii. Trecură trei camioane şi un autobuz. Un val de nelinişte începu să-l agaseze. Îşi aminti de păstorul păgubit de vitele sale. Dacă acesta a dat alarma şi acum sunt pe urmele lui? Ar fi dat orice ca să ştie unde se afla sergentul Tacho! Când se întoarse la Volvo, Dick Bruce se trezise deja. După figura acestuia, îşi dădu seama că îi împărtăşeşte temerile…

Elmaz dormea în continuare. Ca să-şi alunge îngrijorarea, Malko se caţără pe platforma din spate să examineze sacii cu aur. Sarah se caţără alături de el.

— Omul meu trebuie să sosească din clipă în clipă, făcu ea cu un glas sigur.

Malko nu putu, însă, să-i întâlnească privirea. Şi ei îi era teamă.

*

* *

— Trebuie că s-a întâmplat ceva!

Nimeni nu-i răspunse lui Dick. Ceasul lui Malko arăta acum ora nouă şi jumătate! Sarah era într-un dute-vino continuu între drum şi camion, în ciuda oboselii.

— Eu am stabilit să vină la ora şapte fix, spuse Malko.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sunteţi sigur că aţi spus şapte? făcu Dick exasperat.

— Da, de ce?

Dick dădu din cap, dărâmat.

— Of, pentru că în ţara asta idioată, totul este cu susu-n jos! Nu fac nimic la fel cu ceilalţi oameni. Anul are treisprezece luni şi începe la 23 septembrie! Nici măcar orele nu sunt ca la noi!

— Cum adică, nu sunt ca la noi?

Malko pica din nori. Elmaz scoase un ţipăt care se termină cu un hohot de plâns.

— Adevărat! Cum de nu m-am gândit până acum? Aici, ziua nu începe la miezul nopţii, ci la ora şase dimineaţa. Deci ora şapte a dumneavoastră coincide, de fapt, cu ora unu la prânz pentru etiopieni!

Malko era de-a dreptul îngrozit. Prea era totul stupid, prea de necrezut. El se întoarse către Elmaz.

— Dar, dumneavoastră ştiaţi?

— Sigur că ştiam, admise tânăra femeie, dar, nu m-am gândit deloc.

Trăsăturile lui Sarah Massawa exprimau cel mai profund reproş, dar avu puterea să se stăpânească, văzând că pe Malko îl îneacă furia. Îi venea să-şi dea cu pumnii în cap. El îşi aminti de o altă situaţie similară a *C.I.A*, când Forţele Navale şi Aeriene americane atacaseră Cuba în anul 1961 la ore diferite…

— Va trebui să aşteptăm, zise Elmaz. Având în vedere că Tacho este pe urmele noastre, nu e bine să ne plimbăm cu un camion plin cu aur.

— Să aşteptăm, fu de acord Malko.

De altfel, nu mai aveau de aşteptat decât încă trei ore. Erau bine ascunşi şi nu puteau fi văzuţi dinspre drum.

— Eu voi sta de pândă la răscruce, propuse Sarah. De astă dată, ea luă şi *Kalaşnikov-ul*. Cele două femei se îndepărtară. Lui Malko îi venea să se dea cu capul de portiera camionului. Dick îşi aprinse o ţigară ca să se mai calmeze.

*

* *

Malko auzi foşnete printre bananieri şi înşfacă revolverul *Magnum*. Era Elmaz care, venea rupând pământul, cu ochii ieşiţi din cap:

— L-am văzut! Tacho vine cu mai mulţi oameni într-un Mercedes alb. Se îndreaptă către Moyale. Ne-a dat de urmă. Sarah a rămas acolo.

Malko plecă împreună cu ea. Era o adevărată catastrofă. O găsiră pe *eritreeană*, ascunsă în spatele unui bananier de la marginea drumului. Ochii ei întunecaţi erau şi mai

pătrunzători ca de obicei.

— Ne caută, spuse ea. Sunt sigură de asta. Maşina era în plină viteză, ca şi cum ar fi vrut să ne ajungă din urmă. Următorul sat se află la cincisprezece kilometri de aici. Acolo, vor afla că nu am trecut şi, precis că vor face calentoarsă…

Malko se uită la drum şi la intersecţia cu şoseaua principală. Acolo se puteau vedea clar urmele făcute de pneurile camionului când pusese frână. Urmele lăsate de cele zece roţi se vedeau clar în lutul gras. Un observator atent ar fi văzut totul imediat. Dacă sergentul Tacho îi găsea aici, ar fi fost sfârşitul…

— Trebuie să plecăm, zise el. Veniţi.

Ei se suiră în Volvo. Totul echivala cu o sinucidere dar nu aveau de ales. Dick făcu o propunere.

— Să încercăm să ajungem la lac. Dacă reuşim să înconjurăm Awasa, ar mai exista o şansă de reuşită. După aceea, vom mai vedea. Am putea îngropa aurul sau să ne continuăm drumul spre nord…

De acum încolo, orice se putea întâmpla. Lui Malko îi pierise somnul. Simţea, doar, că o imensă oboseală îi apasă umerii. Zgomotul motorului i se păru deodată agresiv. Vehiculul se ambală încet. Numai gândul că trebuie să conducă iar, îl făcea să vomite. Se opri o secundă la intersecţie, examină şoseaua pustie şi se urcă pe macadam. Se înghesuiseră toţi patru în cabină, cu Sarah la margine din cauza *Kalaşnikov-ului*.

*

* *

Uriaşul camion intră într-un făgaş, iar roţile din stânga derapară. Cu un efort extraordinar, reuşi, în cele din urmă, să iasă din mocirlă şi să urce iar pe drum. Un păstor se uită uimit la enormul vehicul ce se înnămolise lângă bananieri. Albii ăştia nu erau în toate minţile! … Malko înjură. Reuşise şi de astă dată să redreseze maşina. Avea impresia că nu se dezlipise opt zile de volan. Uneori, era obligat să înainteze centimetru cu centimetru, ca să evite o alunecare fatală. Alteori, trebuia să accelereze la maximum, ca să scoată Volvo din vreo râpă.

Din nou, apăsă pe pedala de acceleraţie, iar Volvo înfruntă noroiul cu toate cele zece roţi ale sale. Singurul gând al lui Malko era să dejoace planurile sergentului Tacho.

Timp de o jumătate de oră, ei rulaseră fără noimă, cu viteză maximă, prin câmpurile cu porumb, printre bananieri. Deodată, în faţa lor apăru un pod de lemn. Acesta trecea peste o crevasă adâncă. Cu prudenţă, Malko opri la timp şi se dădu jos. El simţi că-i vine rău. Scândurile podului erau putrede şi dislocate în multe locuri, putând ceda doar la simpla trecere cu piciorul. Un păstor cu turma lui, treceau prin albia secată a râului, undeva sub ei. Volvo nu putea, însă, să folosească acel drum. Îngrozit, el se uită la Elmaz.

— Nu vom putea trece niciodată, spuse fata cu glasul alterat. Podul se poate rupe.

Malko coborî potecă ce ducea sub pod, examina totul repede, apoi se urcă iar şi pipăi bârnele de lemn. Sarah se ţinea ca umbra de el. Singurul lucru pe care-l mai puteau face era să o ia la fugă printre coline şi să abandoneze aurul în mâinile lui Tacho.

*

* *

Malko se scutură: o luminiţă de încăpăţânare dansa în ochii săi de aur.

— Podul se va prăbuşi cu siguranţă, dar, noi vom trece. Urcaţi în maşină.

Sarah îl ascultă. Malko luă două bucăţi de lemn şi le înfipse în lut, chiar la intrarea pe pod. Apoi apucă volanul, introduse camionul în marşarier, urcând apoi pe planul înclinat ce ducea spre pod. Dick şi Elmaz îi observau manevra, nu prea încrezători.

— Este extrem de periculos ce vrei să faci, zise Dick.

— Eu vă sfătuiesc să vă ţineţi bine şi să vă rugaţi lui Dumnezeu.

El intră în viteza a doua şi apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Volvo vibra până la ultimul şurub.

În cele din urmă, Malko eliberă frâna. Camionul ţâşni ca din arc. Când atinse cele două bucăţi de lemn aşezate de Malko, depăşea 60 de kilometri pe oră! Pământul forma în

acel loc un soi de trambulină naturală. Roţile din faţă ale camionului se angajară pe bârnele transversale ale podului, abia atingându-le.

Malko acceleră şi mai tare. Se auzi un trosnet teribil în clipa în care roţile din spate atinseră lemnul. Huruitul celor şase cilindri acoperi zgomotul podului care se prăbuşea exact în momentul în care camionul ajungea la celălalt capăt al podului, sub privirea îngrozită a umilului păstor.

Dick Bruce scoase un urlet de bucurie. Malko se destinse brusc, iar Sarah i se aruncă de gât! Următoarele două ore trecură într-o stare de totală euforie. Malko abia dacă mai simţea oboseala. Motorul torcea frumos. După douăzeci de kilometri la nord de Awasa, ei găsiră drumul asfaltat ce ducea către Addis Abeba. Barajele ridicate de sergentul Tacho rămăseseră departe în urma lor. Faptul că rulau pe o şosea fără gropi era o adevărată binefacere. Malko abia dacă mai atingea volanul. Maşina părea că merge singură. Drumul se întindea în faţa lor drept, pustiu, luminat de soarele torid. Brusc, Malko zări o pată neagră în oglinda retrovizoare. Din depărtare venea un vehicul.

El continuă să ruleze, forţându-se să nu se mai uite îndărăt. Când se uită iar, pata neagră crescuse. Vehiculul se apropia de ei. Simţi cum i se strânge stomacul într-un ghem dureros, dar nu le spuse nimic tovarăşilor săi. Era inutil să-i sperie. Poate că era vorba de o maşină total nevinovată.

Capitolul XVIII.

Ochii lui Malko se închideau singuri. Dar, el îşi dădea seama de uriaşa tensiune nervoasă după felul în care strângea volanul în mâini. În spatele lor, punctul negru creştea mereu. Elmaz şi Dick moţăiau, dar Sarah nu pierdea drumul din ochi.

Acoperişurile de tablă ale colibelor anunţau că în depărtare se află un sat înconjurat de vegetaţia săracă a savanei.

— Acolo este Sashamane, zise Sarah.

Camionul parcurse doi sau trei kilometri. Deodată, o lumină puternică ţâşni dintr-un mărăciniş din apropierea primelor case de pe partea dreaptă a şoselei. Aceasta fu urmată de un şoc în partea de sus a cabinei. În mod instinctiv, Malko trase de volan la stânga. Dick Bruce se trezi într-un salt. Tufa de mărăcini era de acum în spate.

— S-a tras asupra noastră, spuse Malko cu o voce alterată. Adăpostiţi-vă!

El încercă să se concentreze doar asupra volanului. Imensul parbriz dreptunghiular îi lăsa fără apărare în faţa unor eventuali trăgători. Dick se întinsese în cuşetă, iar fetele se ghemuiseră pe planşeul cabinei. Malko îşi spuse că, poate, în acel moment, un soldat îl lua la ochi prin luneta armei. Imaginea senzuală a Alexandrei se profila pe savana africană. Era o moarte lipsită de sens. Zumzetul hipnotic al motorului nu reuşea să-l rupă de realitatea imediată. Din nou peisajul îi apăru pustiu. Apoi, dintr-o dată, Malko îi văzu. Erau vreo cincisprezece soldaţi prost ascunşi după arbuştii firavi ai savanei. Fiecare era înarmat cu o puşcă. Alături de ei păştea o turmă de zebus. Malko simţi cum îl cuprinde un val de disperare. Era imposibil de ratat un camion de la o distanţă atât de mică.

Dispozitivul montat de Tacho era de o eficacitate mortală. El îşi îndesă capul între umeri. Se auzi un zgomot metalic. Sarah scosese ţeava puştii pe geamul portierei. Cu genunchiul pe scaunul lui Elmaz, ea deschise focul. Imediat

animalele, speriate de împuşcături, se repeziră înspre soldaţi, chiar în timp ce camionul trecea ca o furtună prin faţa lor. Se mai auziră câteva împuşcături, în timp ce Sarah îşi descărca încărcătorul în turma de *zebu* şi în soldaţi. Era pură răutate. Reuşiseră să scape şi de astă-dată.

Liniştit pentru moment, Malko preferă să nu se mai uite în oglinda retrovizoare. O voce lăuntrică îi spunea că această cursă nu se va termina cu bine. Nimeni nu poate înfrunta la nesfârşit o armată, nici chiar într-o ţară ca Etiopia. El traversă Sashamane fără să micşoreze viteza, cu lungi sunete de claxon. Un cal speriat fu gata să răstoarne pe ţăranul care îl călărea, cu o suliţă în mână. Reuşiră să iasă din sat. Fâşia lungă şi neagră a şoselei ce ducea la Addis Abeba se întindea dreaptă în faţa ochilor.

— Bravo! strigă Dick.

Fără să vrea, Malko se uită în oglinda retrovizoare. Pata neagră era acolo. Timp de câteva minute, el se făcu că nu vede acea pată ce creştea continuu, ca un bolnav ce vrea să-şi ignore simptomele bolii. Pe o distanţă de zece kilometri, el se forţă să nu mai privească în spate. Când, în cele din urmă scrută oglinda, avu un şoc puternic. În spatele lui se afla Mercedes-ul alb al sergentului Tacho, pe care se ridica o uriaşă antenă.

— *Shit*![35]

Dick Bruce, cu gâtul răsucit, tocmai observase şi el Mercedes-ul. Camionul nu reduse viteza şi goneau într-o cursă oarbă, ce nu putea duce decât la un dezastru. Malko încerca să-şi domine furia. Destinul se jucase cu ei de-a v-aţi-ascunselea. Reuşiseră să depăşească atâtea greutăţi până să aibă aurul! Acum, însă, căzuseră definitiv în capcană.

Mercedes-ul rula acum cu o sută pe oră în urma lor. Nici măcar nu încerca să depăşească. La ce bun? Undeva, în faţă, erau aşteptaţi. Poate că la Debre Zeit, unde se afla o importantă bază aeriană... Malko se trase pe dreapta ca să facă loc unui autobuz care trecu pe lângă ei cu un muget de claxon, apoi se instala iar pe mijlocul drumului. Chiar şi

[35] Rahat! (n. t.).

Sarah era acum descurajată. Cu toate acestea, îşi punea un nou încărcător în puşcă. Aplecându-se peste fereastra deschisă, ea trase o lungă rafală. În curând, Mercedes-ul se deplasă şi intră într-un unghi mort. Pentru un timp nu riscau nimic. Ocupanţii Mercedes-ului erau dotaţi cu mitraliere. Nu puteau să spargă toate cele opt pneuri din spate, iar cabina era protejată de sacii cu aur. Mai târziu, se punea problema… Nu se puteau aştepta ca să treacă prin toate barajele. Malko se uită la Dick.

— Dick, puteţi să luaţi puţin volanul? Aş vrea să trec în spate.

Americanul dădu din cap.

— Doriţi să trageţi în ei de sus? Nu cred că ne foloseşte la ceva.

— Nu, dar trebuie să ne debarasăm de aur ca să nu cadă în mâinile lor.

— Cum?

— În cel mai simplu mod, zise trist Malko. Vântul s-a înteţit. Este suficient să spintecăm sacii, iar vântul va face restul. Sarah va veni lângă mine ca să-i menţină la distanţă.

Vorbele sale rămaseră fără ecou. Toţi ştiau că are dreptate. Părea inuman să arunci toată această avere în vânt.

— Nu avem de ales, zise Malko.

Cu greutate, Dick se lăsă să alunece din cuşetă pe scaunul şoferului. Malko deschise portiera, ţinând încă volanul cu o mână. Dick luă volanul şi îi luă locul. Cu greu, Malko reuşi să se urce în spatele camionului. Un autobuz venea din direcţia opusă. Suflul acestuia îl dezechilibră puţin. Sarah făcea acelaşi lucru pe cealaltă latură. Cei doi se regăsiră printre cutiile cu conserve şi sacii umpluţi cu aur.

Mercedes-ul rula la vreo zece metri în spatele lor. Cu pumnalul, Malko spintecă primul sac, apoi îl ridică deasupra capului, scuturându-l.

Un nor auriu ţâşni din sac ca din lampa fermecată a lui Aladin. Pluti un timp în văzduh, apoi fu spulberat în cele patru zări.

Malko se aplecă peste un alt sac. Un şuvoi gros de

pulbere aurită se risipi în râpă, amestecându-se cu pământul. Malko realiză că nu va putea continua în acest ritm. El se întinse peste saci şi începu să-i izbească cu pumnalul. Un imens nor de aur se înălţă deasupra maşinii într-un vârtej, apoi se lăsă în dreapta şi se pierdu înspre savană. Odată cu el, zburară şi câţiva saci goi. Malko continua să măcelărească sacii, fără încetare. Erau peste patru sute... Abia reuşise să spintece cincisprezece... Sunetul furios al unui claxon se auzi în spate. Sergentul Tacho părea nebun de furie. Înţelesese deja manevra, dar era neputincios să o contracareze, pentru că Volvo rula cu peste o sută pe oră.

Vântul ducea aurul din ce în ce mai departe. Sarah trase o rafală lungă şi apoi se opri.

— Mi s-a golit încărcătorul, făcu ea. Trebuie să iau altul din cabină.

— Inutil, zise Malko. Mai bine, ajută-mă! Oricând putem da peste un baraj.

Cei doi îşi împărţiră munca: Malko spinteca sacii, Sarah îi îndrepta în direcţia vântului. O lungă eşarfă de aur flutura ca o trenă în urma maşinii. Era ca o cometă de lux, ce-i orbea pe ocupanţii Mercedes-ului. Aceştia nici nu mai puteau să tragă. Parbrizul lor era acum acoperit de un strat gros de aur, ce sclipea în razele soarelui.

Volvo rula cu viteză maximă, croindu-şi drum cu lungi sunete de claxon printre turmele de animale, semănând aur deasupra savanei, într-o cursă nebună şi disperată. Sarah, cuprinsă de frenezie şi râzând ca o nebună, se epuiza ridicând sacii şi privind cum milioanele se ridică la cer şi dispar înghiţite de savană. Mercedes-ul încercase de nenumărate ori să-i depăşească, dar, de fiecare dată, Dick îl izbise brutal încercând să-l azvârle în râpă...

Tacho nu putea face nimic. Malko şi Sarah erau apăraţi de încărcătura de conserve. Cu armele lor lejere, urmăritorii nu puteau să ciuruiască decât partea din spate, adică patru pneuri din zece. Acest lucru nu putea împiedica mersul camionului.

Aurul continua să zboare în toate părţile. Malko surprinse chipul înmărmurit al unui cioban care fusese acoperit de

ploaia de aur. Acesta se repezise şi ridicase de jos un pumn de pulbere. Nu-i venea să creadă ochilor. Bietul om încerca să recupereze de pe asfalt câteva paiete.

Malko nu-şi mai simţea nici mâinile, nici spatele, dar continua să spintece sac după sac, ca un robot defect. Trei sferturi din încărcătură erau deja spulberate, pierdute pentru toţi. Malko simţea o amărăciune amestecată cu bucurie. Nu avusese parte de aur, dar, nici *Derg-ul* nu se mai putea bucura de el.

Cu toate acestea, fapta să i se părea de o prostie îngrozitoare. Acest aur ar fi putut salva atâtea vieţi de la mizerie. Mai rămăseseră doar puţin saci. Petrecerea era aproape de sfârşit.

Mercedes-ul aurit avea un aer suprarealist... Lungi dâre de aur se întindeau până hăt, departe, fiind treptat şterse de vânt.

Deodată, Malko fu cât pe-aci să fie aruncat din camion la un hop. Se uită în faţa sa şi văzu că Dick făcuse calentoarsă pe drumul ce ducea către lacul Abiata, ridicând în urma lui un nor gros de praf. Malko nu mai înţelegea. Drumul se înfunda aici.

Malko tocmai despica ultimii saci. Un grup de negrii goi puşcă, ce făceau baie în apele lacului, începuseră să fugă după camion, încercând să prindă în pumni pulberea de aur, ca nişte copii care încearcă să prindă fulgii de zăpadă.

Lacul era acum pe latura stângă a camionului. Acesta continuă să meargă nebuneşte. Aurul se dusese. Doar sacii goi şi pulberea ce acoperea cutiile de conserve din carne. Sarah se întoarse prima în cabină ca să-şi ia un nou încărcător. Malko se uită în urma sa: Mercedes-ul reuşise să ajungă camionul şi era aproape gata să-l depăşească. Treaba asta nu mai avea mare importanţă... În afară de Tacho, mai erau trei bărbaţi. Volvo rula acum paralel cu malul lacului, la o distanţă de cincizeci de metri de apă, pe un strat de mâl lipsit de vegetaţie. Malko se întrebă ce caută Dick acolo. După un kilometru, ajungeau la râu, deci drumul se înfunda!

Mercedes-ul reuşi să-i depăşească, dar, imediat îşi pierdu direcţia, mişcându-se în zigzag şi aruncând jerbe de noroi

cu roţile din spate. Se înnămolise!

În acel moment, Volvo făcu un viraj la stânga, în direcţia apei. El se repezi direct în Mercedes-ul imobilizat în mâl şi îl izbi cu puterea celor douăzeci de tone ale sale.

Capitolul XIX.

Portiera din faţă stânga a Mercedes-ului se deschisese şi un bărbat sări afară, alunecă în noroi şi se ridică iar; era sergentul Tacho, îmbrăcat cu veşnica jachetă din piele. În mână ţinea o mitralieră *Uzi*. Malko îi văzu chipul schimonosit de turbare. Vârât până la glezne în noroi, el ridică arma către camion. Malko îşi dădu seama că şi-a lăsat revolverul în cabină. Aştepta zgomotul sec al *Kalaşnikov-ului*, dar, nu se întâmplă nimic. Acum, Volvo înainta doar cu treizeci la oră. Malko se hotărî să intre în cabină după revolver când Tacho apăsă pe trăgaci. Împuşcăturile răsunară cu un zgomot intermitent. Ţinta era cu mult prea mare ca să poată fi ratată. Rafala părea, totuşi, destul de neînsemnată în comparaţie cu un asemenea mastodont. Ultimele detonaţii fură înghiţite de zgomotul de tăblărie strivită şi de ţipete. Unul dintre ocupanţii Mercedes-ului voia tocmai să iasă afară. Bara de protecţie a camionului închise portiera peste el, tăindu-l în două. Botul camionului intră în Mercedes ca în brânză. În urma impactului, maşina germană se rostogoli pe o parte, strivită.

Proiectat cu violenţă în spatele cabinei, Malko îşi pierdu cunoştinţa timp de câteva clipe. Când îşi reveni şi se uită deasupra cabinei, îşi dădu seama că motorul camionului calase. Din mormanul de fiare vechi se auzeau gemete. Un stol de flamingo zbură pe deasupra lor şi ateriză ceva mai departe. Malko încalecă peste marginea camionului şi sări pe pământ. Picioarele i se afundară în clisa groasă. El se ridică în patru labe. Tacho îndreptase către el ţeava mitralierei *Uzi*. Nu se auzi însă nici o bubuitură. Etiopianul se lupta neputincios cu arma sa. Malko se repezi la portiera dreaptă a camionului. Atunci îşi dădu seama de ce nu ripostase Sarah mai devreme. Parbrizul era matizat pe toată suprafaţa sa. Aşezată în genunchi, eritreeana strângea încă la piept *Kalaşnikov-ul* cu mult mai mare decât ea. Din gât îi şiroia un val de sânge. Cu ochii sticloşi, ea încerca să-i spună ceva, dar nu putu să scoată decât un gâlgâit oribil. El

o văzu în treacăt pe Elmaz; era prăbuşită în mijlocul ultimilor saci cu aur. Dick Bruce era şi el prăbuşit peste volan, ca şi cum s-ar fi ferit. Cu mişcări blânde, Malko luă *Kalaşnikov-ul* din mâna lui Sarah şi sări din maşină.

Tacho îl văzu. Fără să ţintească, Malko apăsă pe trăgaci.

Etiopianul făcu un salt uriaş către malul lacului, ca un iepure urmărit de vânător. Probabil că, voia să recupereze din maşină un ultim încărcător. Malko, însă, nu avea de gând să-i dea răgaz. Când duse puşca la ochi, dinspre Volvo veni un horcăit îngrozitor. Sarah încerca să iasă. Tacho putea să mai aştepte, nu mai era periculos. Rezemând *Kalaşnikov-ul* de aripa camionului, Malko o prinse pe fată de subsuori. Cu o grijă infinită, el o aşeză pe pământ şi o sprijini de scară, ca să-şi poată susţine capul.

— Sarah, zise el, *it's gonna be all right*[36]!

Sângele continua să curgă din gâtul ei. Ar fi avut nevoie de un chirurg să-i facă o traheotomie. Eritreeana tuşea şi scuipa sânge. O sufoca propriul ei sânge. Mâna ei se întinse după pumnalul lui Malko. Un spasm îi scutură trupul micuţ, apoi rămase nemişcată, cu ceafa pe braţul lui Malko. Presiunea degetelor ei pe mâna lui se diminuă. El avu nevoie de mult timp până să realizeze că femeia murise în braţele sale. Era caldă încă, mlădioasă, dar chipul ei era lipsit de viaţă. Îi închise ochii încet, apoi se ridică, cu un nod în gât. Totul se termina cu mult mai rău decât crezuse.

Sergentul Tacho nu mai alerga. El se oprise la o sută de metri, în mijlocul păsărilor şi, ţinea mitraliera fără gloanţe ca pe o bâtă.

Un geamăt ce venea dinspre cabină îl făcu pe Malko să tresară. Era Elmaz, care încerca să iasă afară. Avea un enorm cucui în mijlocul frunţii şi chipul scăldat în lacrimi, dar era vie.

Malko ocoli cabina şi deschise portiera din stânga. Dick Bruce era în continuare prăbuşit peste volan. Un glonţ îi pătrunsese în tâmpla stângă, ucigându-l instantaneu. Toată partea stângă a feţei era o mască sângerândă. Mâinile lui nu lăsaseră volanul. Nu mai era nimic de făcut. Malko o ajută pe Elmaz să coboare. Ea se clătină şi spuse ceva fără

[36] Totul va fi bine (n. a.).

înţeles. Uitându-se la el ca o nebună, îl întrebă cine este.

Din cauza şocului suferit îşi pierduse memoria. Malko o ajută să se aşeze pe treapta cabinei şi îi spuse cu blândeţe:

— Aşteaptă aici puţin. Mă întorc imediat.

El armă *Kalaşnikov-ul*. Zgomotul metalic produs de cartuş îi încălzi inima. Sergentul Tacho îl observa de departe, imobil în mijlocul păsărilor. Mai întâi, Malko se duse la Mercedes. Cu o singură privire îşi dădu seama că toţi ceilalţi ocupanţi erau morţi.

Cu un pas liniştit şi decis el se îndreptă către ţărmul lacului. Tacho o luă la fugă speriat. Malko ochi, dar apoi lăsă arma în jos. Era o moarte prea uşoară pentru o bestie ca Tacho. Trebuia să-l înfrunte din faţă. Sergentul fugea cu greu, luptându-se cu mâlul gros. Malko îşi dădu seama că acesta doreşte să ajungă la râu şi să-l traverseze. De cealaltă parte era o vegetaţie săracă, dar suficientă ca să se poată face nevăzut.

Malko se uită îndărăt. Cele două vehicule păreau o parte dintr-o sculptură suprarealistă în lumina soarelui ce apunea. El continuă să înainteze. Din cauza stratului gros de mâl, abia reuşea să păşească. Departe de el, Tacho aproape că ajunsese în locul unde râul se vărsa în lac. Malko grăbi pasul. La un moment dat, alunecă, se prăbuşi în noroi, dar reuşi să se ridice iar. Era inflexibil în hotărârea sa. Era sigur că îl va doborî pe Tacho, dar, voia să facă acest lucru doar în clipa în care acesta ar fi putut să-i scape din mână.

Mersul devenea din ce în ce mai greu. Malko simţi brusc dorinţa de a termina totul cât mai repede. Efortul de a-şi smulge picioarele din mâl era îngrozitor! De altfel şi Tacho avea aceleaşi probleme. Cădea mereu, se ridica, continuând să care după el inutila armă, ca pe un fetiş. Când ajunse la gura râului, el intră în apa puţin adâncă, unde se amestecă printre zecile de flamingo ce îşi luară zborul şi, brusc, Malko văzu cum ritmul se schimbă. Tacho avansa acum ca într-un film în ralanti. Distanţa dintre ei se micşora văzând cu ochii. Malko nu reuşea să înţeleagă. Deşi acolo apa avea adâncime mică, îi venea lui Tacho până la genunchi.

Pe urmă, acesta făcu un pas înainte, ridicând un picior

foarte sus din apă. Timp de câteva secunde, rămase cu el suspendat în formă de echer, în echilibru pe celălalt picior. Apoi fu nevoit să lase piciorul în jos. Se auzi un strigăt de groază. Fusese prins de nisipurile mişcătoare. Malko se opri. Sergentul Tacho se zbătea cu furie, încercând să iasă la mal. Cu cât se zvârcolea, cu atât mai mult se scufunda. Soarta lui era pecetluită. Malko nu ştia cât va dura până avea să fie înghiţit complet.

Ţipetele disperate ale lui Tacho alungaseră păsările. Un marabu uriaş îşi luă zborul şi se lăsă la o sută de metri mai departe. Etiopianul era acum cu apa până la brâu. Cu chipul schimonosit de groază, el îl privea pe Malko cum avansează către el.

Abia dacă îi mai separau treizeci de metri. Tacho se gârbovise, ca şi cum ar fi aşteptat impactul gloanţelor. Când văzu că Malko nu îl ia la ochi, el începu să-l implore:

— *Please, help me!*[37]

Malko nu se mişca, de parcă nu ar fi înţeles nimic. Tacho continua să strige. Vocea sa deveni din ce în ce mai stridentă, apoi mai furioasă. Cu un ultim efort, el roti mitraliera deasupra capului şi o azvârli cu sete în direcţia lui Malko. Acesta nici nu schiţă vreun gest. Arma căzu în nisipul care o absorbi pe loc. Tacho văzu cum arma dispare, cu ochii măriţi de groază. Apoi, începu să se roage din nou, cu o voce plângăreaţă, umilă. Malko rămase impasibil. Drept, cu picioarele în mâl până la glezne, cu soarele ce apunea în spatele lui, îl observă pe Tacho. Avea în faţa ochilor una dintre bestiile cele mai veninoase din câte îi fusese dat să întâlnească. Încet, dar inexorabil, acesta se scufunda în nisipurile mişcătoare din albia râului. Păsările se întorseseră şi îl înconjuraseră. Erau pelicani, cocori, flamingo şi multe alte păsări ce scoteau ţipete discordante.

Moartea era un lucru firesc în natură. Un marabu de statura unui om ateriză la trei metri de Tacho şi rămase nemişcat, uitându-se ţintă la bărbatul care avea să moară. Tacho îl înjură. Mişcându-şi aripile grele, el făcu un salt ceva mai departe. Soarele era acum la linia orizontului. Sergentul Tacho continua să se scufunde, cu braţele ridicate în sus.

[37] Ajutaţi-mă, vă rog! (n. a.).

Chiar dacă Malko ar fi vrut să-l salveze, nu avea cum. Ar fi avut nevoie de nişte funii şi de ajutoare. Cât vedeai cu ochii, nu se vedea decât luciul lacului şi păsările. Niciun alt suflet.

Soarele aproape dispăruse. Malko ridică puşca la orizontală şi apăsă pe trăgaci. Nu ridică degetul decât după ce goli toată încărcătura. Zgomotul asurzitor al împuşcăturilor sperie tot păsăretul, care se ridică într-un nor maiestuos în înaltul cerului. Ţipetele lui Tacho amuţiră brusc. Malko aruncă arma şi întoarse spatele. Sergentul Tacho era prăbuşit cu faţa în jos. Părul negru plutea pe suprafaţa apei. Un cocor se apropie de el curios. Brusc, un stol de flamingo trecu în zbor deasupra mortului, ca un giulgiu roşietic şi mişcător.

*

* *

— Nu mai vreau acest aur, spuse Elmaz, privind cei patru saci pe care Malko îi scoase din cabină. Îmi produce dezgust.

Şi Malko simţea la fel, dar mai aveau mult drum de parcurs, de la lac la Djibouti. Libertatea lor putea fi cumpărată cu acest aur. Asta, doar dacă îl puteau transporta. Nu vedea însă cum ar fi fost posibil acest lucru.

— Hai să luăm fiecare câte un sac. Restul va rămâne aici. El îşi recuperă revolverul *Magnum* din cabină şi îl vârî în centură. Trebuia să acţioneze repede. Dispariţia lui Tacho avea să fie remarcată în curând şi aveau să-l caute. Trebuiau să fugă prin savană, în direcţia nord-est. Începură să meargă de-a lungul râului.

— Dacă reuşim să ajungem la Dire-Dawa, cunosc acolo oameni care ne pot ajuta mai departe, zise Elmaz.

Umflătura din frunte i se dublase ca volum. Faţa îi era brăzdată de oboseală, era murdară, dar, cu toate astea, reuşea să-şi păstreze un anume şarm.

Malko se simţea pustiit. El le închisese ochii celor doi prieteni, Sarah şi Dick şi era neconsolat la gândul că trebuie să-i părăsească acolo.

După douăzeci de minute, se aflau deja la gura de vărsare a râului. În locul unde murise Tacho nu se mai vedea nimic. Ei îşi continuară drumul în tăcere.

Deodată, Malko se opri brusc. În râu făcea baie un bărbat alb. Hainele lui erau puse grămadă pe mal. Pe celălalt mal se afla un Land Rover alb, cu o cruce roşie. Necunoscutul îl zări şi îi făcu un semn prietenos. Când o văzu pe Elmaz, se întoarse pudic. Malko se apropie de el.

— Bună ziua, spuse în engleză străinul. Ce faceţi aici? Aţi rămas cumva în pană?

— Da, am avut un accident, pe malul lacului, răspunse Malko.

Străinul era un tânăr înalt şi blond, cu barbă şi cu ochi albaştri. El se uscă repede şi se îmbrăcă. Apoi, îi întinse mâna lui Malko.

— Mă numesc Peter French şi lucrez pentru *O.M.S.* Pot să vă ajut cu ceva?

— Desigur, răspunse Malko. Vrem să mergem spre Esbe Teferi şi Dire-Dawa.

— O, nu este chiar la doi paşi, dar eu merg la Ogaden şi aş putea face un mic ocol. Trebuie să ne ajutăm între noi, într-o ţară ca asta.

Deodată, Elmaz începu să plângă. Emoţia şi oboseala îşi spuneau cuvântul.

Malko o luă de după umeri şi o conduse până la Land Rover. Medicul îi privea consternat. Malko îi spuse:

— Mai am ceva de luat din maşina mea, puteţi să ne conduceţi până la marginea lacului?

— Desigur, făcu străinul binevoitor.

*

* *

— Dar, ce s-a întâmplat aici? Întrebă uimit doctorul French când dădu cu ochii de cele două vehicule făcute zob.

Malko se îndreptă către el cu ultimii doi saci plini cu aur. El îi puse în spatele maşinii lângă cei patru saci, apoi se întoarse către englez.

— Vreau să vă fac o propunere. Am nevoie de maşina dumneavoastră, dar nu vreau să vă antrenez într-o aventură periculoasă. Vă voi lăsa aici sau unde doriţi dumneavoastră. În schimb, aceşti saci vă aparţin. Oricând veţi putea spune că maşina v-a fost furată de bandiţi…

Peter Finch nu scăpa din ochi patul revolverului Magnum

ce ieşea din centura lui Malko. Nu reuşea să înţeleagă.

— Dar, ce conţin aceşti saci?

— Optzeci de kilograme de aur, răspunse Malko.

— Dar sunteţi cu adevărat nebun! tresări medicul. Asta înseamnă o adevărată avere, nu pot…

Malko îi adresă un zâmbet plin de tristeţe.

— Eu sunt unul dintre ultimii Magi de la Răsărit, zise el.

Sfârşit.